

Giới thiệu Quá Yêu - Hàn Viện

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh.

Độ dài: 16 chương + 1 ngoại truyện.

Edit: hoa hồng

Haiz! Việc lừa gạt giết một người thật sự là không dễ chịu.

Chẳng những cô phải giả trang vô tội giả bộ ngây thơ, còn phải cười hi hi để che giấu tất cả sơ hở.

Còn phải cố nén đau lòng cùng hối hận, cố gắng cùng anh giữ một khoảng cách.

Cực tuyệt mở rộng trái tim với bất cứ người nào, ngay cả tình cảm cũng phải chôn giấu thật sâu.

Chỉ muốn toàn tâm toàn ý trả thù kẻ thù, bảo vệ những người cô quan tâm nhất.

Cho dù vô cùng không tình nguyện, nhưng đã không thể nào trở lại quá khứ được.

Chỉ vì cô đã từ bỏ thân phận của mình, cũng như người đàn ông của cô.....

Chết tiệt! Ngàn sai vạn sai đều là cô gặp xui xẻo.

Biết rõ chưa bao giờ ngừng yêu anh, mà còn hết sức khao khát có được anh.

Nhưng vẫn ích kỷ liều chết đẩy anh ra, còn đùa giỡn anh xoay vòng.

Chẳng những không giảm bớt được chút nào đau lòng, mà còn vô tình làm anh tổn thương.

Hôm nay đối mặt với sự dịu dàng cùng không nỡ rời xa của anh, tâm địa sắt đá cũng không nhịn được dao động.

Tiếc rằng cục diện rối rắm này vẫn còn chưa thu thập xong, linh hồn của cô đã hoang đường sống lại.

Cô nên giải thích cho anh biết mình là ai, và bù đắp những gì cô đã thiếu anh?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Cô không muốn chết.

Một linh hồn mờ nhạt thoáng hiện như làn khói trôi nổi bên trong núi rừng.

Thân hình lợt lờ, gương mặt trắng bệch không có chút máu, trên mặt của cô ấy mang theo vô tận tuyệt vọng cùng bất lực.

Tuyệt vọng, ở chỗ cái gọi là Sinh và Tử, thì cô đã chết, bởi vì khi cô đi theo vào trong đám người đó, mọi người đều không nhìn thấy sự tồn tại của cô, cô có thể xuyên cơ thể của bọn họ, không người nào có thể thấy cô.

Bất lực, ở chỗ cái gọi là Sinh và Tử, cô. Thật sự đã chết, nhưng mà cô vẫn muốn sống.

Cô hy vọng mình còn sống bởi vì, người đàn ông của cô còn đang chờ cô.

Trong mắt của cô gái tràn đầy sự phức tạp cùng đau thương, nhìn rừng núi vô tận, trong khoảng thời gian ngắn, không biết mình rốt cuộc nên đi nơi nào.

Trên trời có thần tiên sao? Nếu như có, vì sao còn chưa có tới mang cô đi?

Dưới đất có linh hồn sao? Nếu như có, vì sao còn chưa có tới bắt cô đi?

Cho tới bây giờ, cô vẫn không biết, vì sao linh hồn của cô vẫn còn lang thang trong thế giới này?

Là bởi vì. Cô không thể đầu thai sao? Đây chính là cô hồn sao? Cuối cùng muốn cô làm gì đây?

Hay là nói. Thật ra thì cô không đáng chết, có thể là do chết nhầm thời gian, cho nên giống như hình dáng cô bây giờ, không thể đầu thai được?

Nếu sự thật là chết như vậy, đó không phải là rất tốt sao? Cái này không phải nói cho cô biết là cô có thể giữ hình dáng linh hồn này đi tìm người đàn ông của cô. Nhưng mà sau khi tìm được anh, cô có thể làm gì? Có thể làm gì?

Cúi đầu, thân hình như làn khói, cô phải tìm anh thế nào đây?

Vừa phức tạp lại mờ mịt, khi cô đang đau khổ suy nghĩ tất cả vấn đề thì một lực hút đáng sợ xuất hiện bất ngờ hút lấy cô.

Là ai? Là ai đang kéo cô? Bất an quay đầu, trong mắt cô có hốt hoảng cùng lo lắng.

"Tĩnh lại."

Có người nói chuyện ở bên tai cô, nhưng mà cô nhìn bốn phía, trừ rừng núi tối đen, chẳng có cái gì cả.

"Kích điện một lần nữa."

Là ai? Người nào ở bên tai cô nói chuyện? Người nào đang kéo cô?

Chấn động mãnh liệt làm thân thể cô nảy lên dữ dội, có một cổ đau đón xâm nhập vào cơ thể cô.

Thật là đau! Là cái gì vậy?

Cô khổ sở muốn kêu to, muốn gào thét, nhưng lại không có sức, chỉ có thể cảm giác cơ thể không ngừng bị kéo về một hướng khác, mặc cho cô giãy giụa như thế nào cũng không trốn thoát.

"Kích điện thêm lần nữa! Có nghe thấy không? Tĩnh lại."

Gian nan quay đầu, cô vẫn không tìm được nơi phát ra giọng nói đó, nhưng nhìn phía sau có một đạo ánh sáng màu trắng rất chói mắt, mà cô đang bị kéo về phía nơi có ánh sáng trắng khiến người ta không mở mắt ra được đó.

"Là ai đang gọi cô?" Cô khổ sở kêu to, cảm giác ngực đau đón khác thường, tựa như lá phổi bị rút vào một lượng lớn khí.

"Đã tĩnh lại."

Bên tai nghe được một giọng nói từ từ biến mất, mà cô đang vật vã trong đau đớn, lại bị ánh sáng trắng đó bao phủ hoàn toàn, không mở mắt ra được.

"Này! Triều Hệ, anh đi đâu vậy? Em cũng muốn đi cùng."

Triều Hệ nở nụ cười, như trưởng giả lớn tuổi, hiền hòa ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ gương mặt cô bé, "Bé Ly, ngoan, chớ theo anh, anh muốn tìm chị Tâm nói chuyện yêu đương, đừng làm cái đuôi đi theo sau anh, chỉ biến thành kỳ đà cản mũi mà thôi, đi chơi đi." Anh chỉ một cái sân khác bên kia.

"Em không phải con nít, cũng không phải cái đuôi, em chỉ muốn đi theo anh. Anh muốn đi tìm chị Tâm. Nói chuyện yêu đương sao?" Cô bé hơi lộ vẻ kinh ngạc.

"Đừng rồi! Cùng Tâm nói chuyện yêu đương, để cho cô ấy nhanh chóng nhớ tới anh. Cho nên, em tự mình đi chơi đi." Triều Hệ không chút nào giấu giếm nói, trong mắt thoáng hiện thâm tình cùng dịu dàng.

Cô bé này thật ra cũng không nhỏ, chỉ là thiếu nữ sắp trưởng thành, gọi cô là con nít, thì có vẻ quá gượng ép.

"Anh và. Chị Tâm nói chuyện yêu đương làm gì? Chị ấy cũng sẽ không nhớ rõ tình cảm của anh, đừng tìm chị ấy nói chuyện nữa! Chị ấy quên tất cả mọi chuyện, anh đi thôi. Chỉ càng thêm đau lòng mà thôi." Trong mắt của cô lộ ra vẻ thương yêu cùng không nỡ.

Đáng tiếc Triều Hệ không nghe lọt, tất cả trong đầu đều là người phụ nữ yêu mến, mỉm cười, "Không sao, coi như bây giờ cô ấy quên, thì nhất định sẽ có một ngày có thể nhớ lại, tựa như có vài người, có lẽ đã từng chết qua, cho nên biết được tầm quan trọng của quý trọng, anh không sợ cô ấy quên tất cả, chỉ sợ thời gian ở bên cô ấy quá ít."

"Tâm. Sẽ không cảm ơn anh, chị ấy hoàn toàn không biết chị ấy quan trọng thế nào với anh." Cô cúi đầu, nhỏ giọng oán trách, giống như là đang vì anh đòi lại công bằng.

"Không sao, bé Ly, coi như hiện tại cô ấy không biết, nhưng về sau, sẽ có một ngày khi cô ấy nhớ lại tới tất cả thì nhất định sẽ hiểu rõ." Mà bọn anh

đang chờ đợi đến lúc cô ấy biết tất cả.

Triều Hệ khẽ mỉm cười với cô bé, sau đó không chút do dự xoay người, đi thẳng tới ngôi nhà hoa.

Chờ anh đi xa, cô gái đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhìn anh kiên định cùng chấp nhất như vậy, cô đó không khỏi lộ ra mỉm cười, cảm thấy yên tâm, vui sướng không thôi, hít sâu một hơi, cho đến lá phổi đầy khí, không thể tiếp tục chứa nữa, lại dùng lực thở ra.

Cô quyết định chạy theo anh, ở bên tai của anh cầu nài, "Triều Hệ, em tuyệt không cảm giác mình là kỳ đà cản mũi, coi như anh cảm thấy em rất chướng mắt, em vẫn muốn đi theo anh, bởi vì em cũng muốn đi tìm chị Tâm, tin tưởng em, em rất thức thời, nhiều lắm là. Nhiều lắm là khi anh muốn hôn trộm chị Tâm thì em sẽ nhắm mắt lại, không nhìn lên."

"A. Bé Ly, coi như em muốn nhìn lên, anh cũng sẽ hôn, hơn nữa không phải hôn trộm, mà là hôn quang minh chính đại." Mặc dù không thể làm gì với sự quẩn người của cô bé, nhưng Triều Hệ vẫn không nhịn được mà bật cười.

"Tùy em muốn làm sao thì làm, dù sao. Đúng rồi! Hơn nữa anh cho em biết, anh theo bên cạnh em cũng lấy được không ít chỗ tốt."

"Hả? Chỗ tốt gì?"

Bên cạnh cái bóng dài có một cái bóng thấp bé, một lớn một nhỏ, một nam một nữ, hai người tự tại đi trong sân nhà họ Quách, người làm mỉm cười nhìn bọn họ.

"Ha ha, gia sư đến đây là để dạy em học, lại không làm việc đáng hoàng, giả bộ làm thầy giáo, tiến hành tán gái, anh xem, nếu như không có em đây hộ tống, anh cho rằng còn có thể tiếp tục công việc ở chỗ này sao?" Cô nói xong liền đắc ý.

"Cái người này nói gì cũng đúng, cho nên. Cho nên anh phải cảm ơn em rồi?" Triều Hệ cười hỏi, gương mặt mê người, một số gần như quyến rũ, khiến người động lòng.

Ít nhất bên trong công việc của đám người giúp việc của nhà họ Quách, là nam nữ hay già trẻ lớn bé, chỉ cần nhìn thấy anh, cũng sẽ mặt đỏ tim đập nhanh, bởi vì dáng dấp của anh thật sự quá xinh đẹp, mặc dù hình dung một người đàn ông như vậy rất thất lễ, nhưng mà. Ai bảo anh đẹp như thế!

"Không cần cảm ơn em, chẳng qua em có một thỉnh cầu quan trọng hết sức nghiêm túc." Sắc mặt của cô nặng nề nhìn anh.

Lúc này, hai người bọn họ rốt cuộc đã đi đến cửa ngôi nhà hoa.

Triều Hệ dừng lại, nghiêm túc nhìn cô. Từ lúc anh đến làm việc ở nhà họ Quách đến nay đã ba tháng, lần đầu tiên nhìn thấy bé Ly nghiêm túc nói chuyện cùng anh, khiến cho anh bắt đầu căng thẳng.

"Thỉnh cầu gì? Em nói đi."

Cô dùng sức hít một hơi, "Xin gọi em là người đẹp Ly, không phải bé Ly, hoặc là anh gọi em Quách cũng được."

Đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lập tức phản ứng, cười lớn một trận.

Trời mới biết bao lâu rồi anh không có cười vui vẻ như vậy, kể từ khi Tâm của anh bắt đầu biến thành bộ dạng kia, anh không thể tiếp tục cười vui vẻ, cả ngày đều ưu sầu.

Thế nhưng cô bé này, tên là Quách Ly, từ lúc bắt đầu anh nhìn thấy cô bé, thì cô bé đã có bản lĩnh khiến cho tâm tình anh chìm trong vui vẻ.

Mặt khác, còn có một việc anh đột nhiên phát hiện lại khiến anh cảm thấy hết sức vui mừng, để cho anh từ khi bắt đầu biết cô bé, không nhịn được cảm thấy tất cả sự vật trở nên vô cùng tốt đẹp.

Quách Ly không hề để tâm đến dáng vẻ của anh, đối với dáng vẻ xinh đẹp bên ngoài của anh, cô không hề có cảm giác gì, cô chỉ để ý cái sau, cái vẻ đẹp hấp dẫn phụ nữ của anh.

Bước vào nhà, ánh mắt Triều Hệ lập tức nhìn thấy một cô gái ngồi bên cạnh vườn hoa, người con gái của anh, người con gái duy nhất anh yêu mến, Quách Tâm.

Anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay, cho cô một cái ôm dịu dàng lại ấm áp, "Này! Cô gái xinh đẹp, em đang xem cái gì vậy?"

Âm thanh truyền tới bên tai khiến cho cô gái đang nhìn cây hoa nhỏ màu trắng phía trước tỉnh lại, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy anh thì hơi nâng khóe miệng, nhẹ giọng gọi, "Triều Hệ."

"Đúng rồi, anh là Triều Hệ, rốt cuộc hôm nay em cũng nhớ tên của anh, Tâm." Vuốt gò má trắng nõn của cô, trong mắt của anh hiện lên vẻ vui mừng.

"Chị Tâm, còn em nữa! Chị rất thiên vị đó! Chỉ nhớ rõ Triều hệ, không nhớ rõ em..Em là em gái thân thiết nhất của chị - Quách Tiểu Ly, chị lại không gọi em rồi." Quách Ly hoạt bát nhảy tới bên người Quách Tâm, giả bộ có chút uất ức, vẻ mặt có chút bất mãn.

"Quách. Tiểu Ly?" Quách Tâm không xác định nhủ mày, nhìn Quách Ly, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Triều Hệ không nhìn được cười ra tiếng, bởi vì Tâm của anh gọi tên Quách Tiểu Ly.

"Đừng cười!" Quách Ly trừng mắt nhìn anh, chu mỏ bất mãn một cái, "Quách Tiểu Ly là cách gọi đáng yêu, bình thường chị cũng gọi em là Tiểu Ly mà! Lại quên sao? Được rồi! Một lần nữa, em là Quách Ly, là em gái chị quý giá nhất, thân thiết nhất!"

"Quách. Ly?" Vẻ mặt Quách Tâm vẫn mờ mịt.

"Thôi, cũng biết chị trọng sắc khinh em gái, chỉ nhớ người đàn ông yêu mến, quên người nhà." Quách Ly cũng ngồi xổm xuống, nhỏ giọng oán trách.

Vẻ mặt của Quách Tâm vẫn không hiểu như cũ.

Triều Hệ lần nữa cười to, "Quên em là phải, nhớ anh cũng là phải, ai bảo anh mới là người đàn ông chị em yêu nhất!"

"Vâng vâng vâng, là anh vĩ đại nhất, chị ấy có thể quên mọi người, nhưng mà không được phép quên anh, đúng không!" Quách Ly cực kỳ khó chịu hừ nhẹ.

"A." Nhìn đi, nói vui mừng liền vui mừng, nói tức giận liền tức giận, không phải con nít thì là cái gì?

"Thôi, hôm nay quên coi như xong, ngày mai chị Tâm sẽ nhớ em." Quách Ly chun mũi một cái, "Chị Tâm, hôm nay chị đang nghiên cứu hoa gì?"

Trước đó một khắc còn đang tức giận, một giây kế tiếp lại khôi phục tâm tình, tính cách của Quách Ly chỉ có thể nói như gió như mưa, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Tựa như trước đây anh quen biết Tâm vậy.

"Quả nhiên là chị em!" Ngay cả tính cách cũng giống nhau như vậy, Triều Hệ nhỏ giọng nói.

"Cây hoa nhỏ màu trắng." Quách Tâm mỉm cười với cô bé xa lạ bên cạnh.

"Cây hoa nhỏ màu trắng? Cái này thì có cái gì cần nghiên cứu kỹ hả? Không phải đều là hoa sao?" Quách Ly nhủ mày, không hề cảm thấy hứng thú với cây hoa nhỏ trước mặt này.

"Trước kia Tâm cũng không đặc biệt thích nghiên cứu thực vật, chỉ là sau khi xảy ra sự kiện kia, tính cách của chị em trở nên khác nhau hoàn toàn." Triều Hệ nhẹ giọng nói, hái một đóa hoa nhỏ màu trắng, cài lên sau tai Quách Tâm. "Như vậy rất đẹp. Bất luận em thay đổi thế nào, đều là Tâm anh thích nhất."

"Cám ơn." Quách Tâm cười vươn tay khẽ vuốt đóa hoa nhỏ màu trắng trên lỗ tai, tâm tình trở nên hết sức vui vẻ, sau đó đứng lên, lần nữa không nhìn hai người bên cạnh, vui vẻ ca hát, ở trong vườn hoa đi tới đi lui.

Ánh mắt của Triều Hệ thủy chung dừng lại ở trên người của cô, nhìn cử chỉ của cô, trong mắt toát ra nồng nặc đau lòng cùng bi ai.

"Này! Triều Hệ, thế nào? Chóp mũi cảm thấy chua chua, muốn khóc sao? Như vậy đi! Nếu như anh muốn khóc, cho anh mượn bả vai của em, không cần tiền." Quách Ly ở một bên cổ làm ra vẻ kinh ngạc, kêu to ra tiếng, hơn nữa để tỏ lòng chân thành, làm bộ rất có nghĩa khí, kéo đầu của anh xuống bả vai nhỏ bé của cô.

"A. Tiểu quỷ linh tinh này, ai nói anh muốn khóc? Anh thấy em không bị đánh mấy cái trừng phạt, chắc không hiểu được cái gì gọi là tôn sư trọng đạo." Bị cô bé nói như vậy, muốn khô sở cũng khó, Triều Hệ lộ ra vẻ mặt tà ác, dùng sức bẻ các đốt ngón tay, phát ra tiếng vang làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Đừng. Đừng đánh em, ngày đó em bị anh đánh đến mấy lần, còn chưa đủ mất mặt sao? Em đã lớn như vậy, sẽ xấu hổ đó! Chừa cho em chút thanh danh em sẽ thấm thính giúp anh." Vẻ mặt Quách Ly sợ hãi lùi lại phía sau vài bước, mục đích là cách xa anh một chút, không muốn xấu hổ một lần nữa khi bị anh.

"Thanh danh? Ai muốn ăn trộm thanh danh của em? Gọi bọn họ tới, không cần thấm thính, bất luận em gây sự phá phách gì, anh đều biết." Triều Hệ xấu bụng cười nói.

"Cũng biết anh không phải là người tốt bụng, ác từ trong ra ngoài, không có nửa chút lương thiện." Quách Ly lại lui về phía sau mấy bước.

"Biết anh đáng sợ, còn không mau tới nói với anh 'Thầy thân mến, thật xin lỗi'."

"Ai muốn nói loại lời đó? Ghê tởm chết đi được, hơn nữa không phải là em phải nói, cái người thầy gia sư này thật là không chuyên nghiệp, mỗi ngày trừu trù chị Tâm, căn bản không có dạy em học, bài tập cũng không giúp em kiểm tra." Thì tính là gia sư cái gì! Nhà cô mời anh tới dạy cô, thật sự là thua thiệt lớn.

"Dám nói anh không chuyên nghiệp? Là ai mỗi lần vừa bắt đầu học liền bỏ chạy? Hơn nữa mời nói lại một chút, từ khi anh tới đây đến bây giờ đã ba tháng, có thu học phí sao?" Anh không chỉ không có thu học phí, còn giúp cô tăng cường bổ túc Anh văn.

"VẬY em có nên nói tiếng cảm ơn với anh không? Anh ăn nhà em, ở nhà em, ngay cả nước tắm cũng là của nhà em, người giúp việc nhà em còn giúp anh giặt quần áo, em có bắt anh nộp phí ăn ở không?" Muốn so, đúng không? Hừ! Anh nói lại cô sao?

"Sao em biết bọn họ còn giúp anh giặt đồ? Chờ một chút, nếu quần áo bên trong phòng là bọn họ lấy đi. Tại sao những thứ đó có đi không có về?" Sắc mặt của Triều Hệ hơi khó coi.

"Ha ha, anh muốn biết sao?" Quách Ly xấu bụng nhìn anh cười.

Có một dự cảm không tốt. Anh nheo mắt, dùng sức gật đầu một cái.

"Bởi vì có rất nhiều người muốn trộm đồ anh đã dùng qua, ai bảo diện mạo anh mê người như vậy!" Quách Ly không nhịn được cười to.

Triều Hệ trừng mắt, tức giận trong đáy mắt bắt đầu phun ra ngoài, ngay sau đó lại phát hiện một vấn đề khác hết sức quan trọng, "Em biết những chuyện này?"

"Biết! Tại sao không biết?" Cô đâu chỉ biết, còn tận mắt nhìn thấy đám người giúp việc trong nhà, không phân biệt nam nữ, hợp tác với nhau!

Cái gì hợp tác? Đương nhiên là ngày đó, ai đó sẽ đi trộm. Nghe nói có người bên ngoài thấy diện mạo xinh đẹp của anh liền muốn tới đoạt lấy, có vài người còn lấy giá cao để đấu thầu!

"Em biết những việc này, thế nhưng không nói cho anh? Hại anh bây giờ. Bé Ly, em nhất định phải chết, lần này không hung hăng đánh cái mông em hai mươi lần, anh không gọi là Triều Hệ."

A! Xem ra có người nổi giận rồi, bởi vì cô biết chuyện không báo, cho nên để cho anh khổ nhiều sao? Cô biết anh cực kỳ quan tâm tới diện mạo của mình, nhưng. Đợi đã nào...! Chờ một chút, anh vừa mới nói cái gì?

Anh nói, "em biết những việc này, thế nhưng không nói cho anh? Hại anh bây giờ."

"Khụ, chờ một chút, trước tiên chúng ta ngừng chiến mười giây, thầy Triều, học sinh như em có một cái vấn đề muốn thỉnh giáo." Về mặt cô nghiêm túc, giọng tay lên, nhìn anh.

Triều Hệ nheo mắt lại, không tin cô có vấn đề gì tốt muốn thỉnh giáo, chỉ là. "Em nói đi."

"Xin hỏi. Ha ha, bây giờ anh có mặc cái đó hay không?"

"Quách Ly!"

Trong nhà hoa, có một cô gái kích động thét chói tai cầu xin tha thứ, có một người đàn ông bắt mẫn gào thét.

Cách đó không xa, Quách Tâm nghe tiếng cười nói ồn ào, không nhịn được quay đầu, nhìn một nam đang đuổi theo một nữ, lộ ra nụ cười dịu dàng, "Triều Hệ cùng Tiểu Tâm chơi thật vui vẻ."

Tòa nhà này, hết sức xa hoa.

Đây là ấn tượng thứ nhất khi Triều Hệ nhìn thấy biệt thự của nhà họ Quách.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Không giống những ngôi nhà đã thấy trước kia, biệt thự này rất lớn, diện tích mênh mông, trước có sân rộng rãi, sau có dòng suối nhỏ thiên nhiên, tất cả đều bị ôm trọn trong khu rừng rậm, nghe nói cả ngọn núi này đều là của nhà họ Quách.

Ngồi ở bên giường, nhìn cô gái đang ngủ say, trong mắt của anh lộ vẻ đau lòng, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt gương mặt của cô gái đó.

Trên gương mặt sáng bóng mềm mại có một vết sẹo mờ, nghe nói đó là do tai nạn xe cộ.

Bởi vì xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên sau khi Tâm tỉnh lại đã mất đi trí nhớ, khiến cho tất cả hành vi cử chỉ cũng thay đổi, cô ấy biến thành một người mà anh hoàn toàn không biết.

"Tâm, mau tỉnh lại, đừng để bọn anh chờ lâu như vậy." Triều Hệ nhẹ nhàng nắm tay của cô gái, ở bên tai của cô gái thì thầm, trong giọng nói đầy vẻ không muốn, thương tiếc cùng van xin.

"A! Bị em bắt được nhé." Một giọng nữ trong trẻo đột nhiên vang lên phá vỡ vẻ yên tĩnh bên trong phòng.

Ngẩng đầu lên, thâm tình trong đáy mắt anh trong nháy mắt biến mất, lộ ra nụ cười không chạm tới đáy mắt.

Chỉ thấy một cô bé đứng ở cửa mấp máy môi, định nói ra tiếng lần nữa.

"Suyt." Triều Hệ ra dấu với cô, đứng lên, trước diu dàng thay cô gái nằm ở trên giường đắp kín chăn, sau đó bước nhẹ nhàng, nhanh chóng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Anh kéo tay của cô bé, đi về phía trước một đoạn đường ngắn.

"Bé Ly, em không nhìn thấy Tâm đang ngủ sao? Tại sao có thể phát ra âm thanh lớn như vậy? Nếu là đánh thức cô ấy, dọa cô ấy sợ thì sao bây giờ?" Nghiêm túc nhìn cô, giọng điệu của anh hơi có vẻ bất mãn.

Quách Ly sững sờ nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh, hình như không có thói quen cũng không ngờ anh sẽ lấy thái độ đáng sợ như thế nhìn mình, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, không nhìn được có chút khổ sở, ngay sau đó lại nâng lên gương mặt ngây thơ cùng má lúm đồng tiền.

"Ồ kìa! Em nói này, Triều Hệ, nếu như anh còn cưng chiều chị Tâm đến vô pháp vô thiên như thế, đang ban ngày mà mặc cho chị ấy lười biếng, ngủ, như thế thì anh đừng nghĩ sẽ có một ngày chị ấy nhớ tới anh."

"Cưng chiều Tâm đến vô pháp vô thiên?" Một chút anh cũng không nghe rõ cô đang nói cái gì.

"Đúng vậy!" Quách Ly nghiêng đầu, cổ làm ra vẻ đơn thuần cười cười với anh, "Nếu như anh thật sự hi vọng chị Tâm có thể nhanh chóng nhớ tới anh, hi vọng chị ấy có thể khôi phục bình thường, trở về chị Tâm trước đây, anh nên mỗi ngày quán chị ấy nói về những chuyện của anh và chị ấy, dần dà, coi như chị ấy quên anh, cũng sẽ nhớ rõ quá khứ của anh, sau đó. Nếu như có một ngày chị ấy khôi phục trí nhớ, anh và chị ấy cũng sẽ không xa cách nhau sau khi bị mất đi đoạn ký ức đó, bởi vì chị ấy sẽ nhớ anh từ đầu đến cuối đều ở bên chị ấy."

Giờ khắc này, cô thành thực như tiểu đại nhân, nếu như không phải có gương mặt ngây thơ cùng thân hình còn nhỏ, người không biết còn nghĩ người đối diện mình là một phụ nữ lớn tuổi, mà không phải là cô bé mười lăm tuổi.

"Ừ, em nói không phải không có đạo lý, sao anh không nghĩ tới điểm này. Có phải em không hy vọng anh nói với em như vậy phải không?" Thu lại vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt Triều Hệ lóe lên nụ cười, vươn tay, gõ lên đầu cô một cái, sau đó dùng sức vò rối mái tóc dài của cô. "Nhân tiểu quý đại*, anh còn cần em làm quân sư tình yêu cho anh sao? Khi anh cùng Tâm nói chuyện yêu đương thì em vẫn chỉ là Tiểu Bất Điểm hi mũi chưa sạch."

(Nhân tiểu quý đại: dùng để chỉ những đứa trẻ còn nhỏ nhưng thông minh lanh lợi, nghịch ngợm, mưu ma chước quỷ)

"Ha ha, đừng vò nữa! Mái tóc này chải mất ba mươi phút phút đấy, anh.Anh thật đáng ghét!" Quách Ly hếch lỗ mũi, kích động hô to, cúi đầu, né tránh công kích ác ý của anh.

"Thật sao? Thật sao? Ba mươi phút mới biến nó thành ổ gà? Tóc em còn cứng hơn sắt nữa." Anh cười lên, quên mất tâm tình mình vừa rồi có bao nhiêu nặng nề, chỉ là rất hứng thú khi đùa cô bé đáng yêu này.

"Ai. Ai nói tóc em là ổ gà? Đó là rồi, tóc của em tương đối khô." Cái gì mà ổ gà? Xin anh đừng lấy mái tóc của phụ nữ mà so sánh như thế, người không bình thường là anh.

"A. Anh thấy em nên dứt khoát cạo sạch cho rồi, mỗi ngày ba mươi phút chải đầu, em còn muốn đi học hay không?" Tay vỗ vỗ mái tóc khô cứng của cô, trong mắt của Triều Hệ lộ ra bắt đầu dĩ cùng cưng chiều.

"Thích làm đẹp là bản tính của phụ nữ, anh chưa từng nghe qua câu “trên đời chỉ có phụ nữ lười, không có phụ nữ xấu” sao? Không. Không cần xoa nữa! Bắt đầu sơn cả da gà rồi này." Nhìn mình đau khổ lắm mới chỉnh lại mái tóc, Quách Ly khó chịu nói.

"Phụ nữ? Ở đâu? Anh chỉ thấy một Tiểu Bất Điểm, ở đâu ra phụ nữ?" Anh không khỏi trêu chọc cô, nhất là nhìn cô tức giận đến phát điên, không hiểu sao anh lại bộc phát hành động đó.

"Này, đánh anh đó! Anh, em không phải là Tiểu Bất Điểm. Đáng ghét! Chính mình là ông già, còn dám nói người ta nhỏ, chờ khi chị Tâm tỉnh lại, em muốn tố cáo với chị ấy." Mắt thấy tóc mình đã bị vò đến không cách nào sửa lại cho giống lúc đầu, Quách Ly cũng không né tránh, ngược lại còn học anh, bắt đầu công kích tóc của anh.

"Ha ha. Nói em lùn còn không thừa nhận, nhìn đi, nhảy lêu như vậy, ngay cả cái đầu của anh cũng không đụng tới." Anh cố ý nói chuyện công kích cô.

"Đó là do anh quá cao, không có việc gì lại cao 1m87 làm gì? Không khí phía trên tốt hơn?" Mặc dù cô dùng hết sức lực không ngừng nhảy lên, chỉ là quả thật theo như lời anh nói, bất luận cô đưa tay thế nào, đều không có biện pháp đụng vào đầu của anh, cũng học không được hành động xoa tóc của anh.

Rõ ràng là tiểu quý không chính chắn, kiên định không nhận thua không ngờ lại hấp dẫn như thế.

Trước khi Tâm của anh mất trí nhớ, cũng giống như cô gái trước mắt này tràn đầy sức sống cùng vui vẻ, chỉ cần ở cùng với cô, anh luôn có một loại ảo giác, giống như anh đang cùng, Tâm mà anh biết ở chung một chỗ.

"Kỳ quái, rõ ràng đều là nữ, tại sao tóc của hai người lại kém nhau nhiều như vậy? Tóc của Tâm rất mềm mại." Nhớ tới đã từng dùng tay sờ thử, anh không nhận được sờ lên mái tóc khô của cô lần nữa.

Nghe được anh như có như không nỉ non, gương mặt của Quách Ly trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, sau đó khó chịu oán trách, "Đúng rồi! Coi như trên đầu chị Tâm dính phân, đối với anh mà nói, cũng nhất định là thơm nhất, đẹp nhất."

"A. Em biết là tốt rồi." Anh đột nhiên gõ lên đầu cô một lần nữa, "Cô bé, chớ nói tục."

"Em mới không có." Chẳng biết tại sao, cô không hề lên tiếng phản bác nữa, ngược lại bất đắc dĩ cúi đầu, nhưng miệng vẫn nói.

"Đúng rồi, em chạy tới đây làm cái gì? Bây giờ mới hơn bốn giờ, em cũng vừa mới tan lớp, sao không nghỉ ngơi trước, chạy tới đây làm gì?"

"Em." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Quách Ly cứng rắn nuốt lời nói đến khoe miệng vào trở lại, lộ ra nụ cười trên gương mặt thoáng qua nặng nề cùng phức tạp.

Triều Hệ không có bỏ qua biến hóa trên gương mặt của cô, không khỏi sùng sốt.

Ngẩng đầu lên, trong mắt của cô lại hiện ra nụ cười sáng ngời, "Chỉ là em có chuyện thú vị, muốn cùng chị Tâm chia sẻ, ai biết được lại gặp lại anh động chân động tay với chị Tâm." Cô muốn xem anh đang làm gì, lại phát hiện gương mặt của anh u sầu, mới có thể không chút nghĩ ngợi phát ra tiếng, cắt đứt tâm tình của anh.

"Anh động tay động chân với Tâm là chuyện bình thường, quan hệ của bọn anh là người yêu, lại nói. Ở trường học xảy ra chuyện thú vị gì? Có muốn chia sẻ với anh hay không?" Có lẽ nhìn anh lầm rồi! Mới vừa nãy trên mặt bé Ly thoáng qua ưu sầu, hẳn là anh nhìn lầm rồi.

"A. Tốt! Anh phải nghe rõ!" Trên mặt của Quách Ly nở một nụ cười, thần bí từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy. Không, là một phong thư. "Anh xem."

Nhìn phong thư trên tay cô, Triều Hệ không hiểu, cái này thì có gì mà vui mừng?

"Đây là cái gì?"

"Thư tình á!" Cô cười đến hả hê.

"Thư tình?" Anh nhíu mày một cái, vẫn không cách nào hiểu. "Đưa cho Tâm sao?"

"Anh dần à! Có thể đưa cho chị Tâm hay sao? Đương nhiên là đưa cho em rồi. Hôm nay đang trên đường về nhà thì đội trưởng CLB bóng rổ đột nhiên vọt tới trước mặt của em, đưa phong thư này cho em. Hắc hắc, thư tình đó! Là thư tình đó! Lần trước nhận được thư tình đến bây giờ, cũng khoảng hơn bảy năm rồi, không ngờ loại cảm giác này còn tốt như vậy, hi hi hi." Quách Ly cười đến híp cả mắt.

"Bảy năm?" Triều Hệ bĩu môi, "Bé Ly, chẳng qua em mới mười lăm tuổi, bảy năm? Không phải lúc em tám tuổi đã nhận được thư tình sao, sau bảy năm, không có nửa bạn học nam coi trọng em đi? Chắc! Thật không có giá trị trường."

Nhíu mày một cái, Quách Ly không nhận được rống to, "Ai nói em không có giá trị trường? Người ta lúc trẻ tuổi. Ách. Cái rắm á! Dù sao em đã nhận qua không ít thư tình, bé nam theo đuổi em xếp hàng dài từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi."

Không phải nói cô tự tin mình xinh đẹp, mà là. Vốn chính là sự thật.

Khi đó cô, nếu không phải chết, thì người theo đuổi nhiều như cá diếc sang sông.

"A.Nếu như em nói, vậy nhìn bộ dạng bây giờ, tại sao mới nhận được một phong thư tình liền vui mừng thế kia?" Rõ ràng giống như một người lần đầu được nhận thư tình, còn đặc ý nữa.

Cô mấp máy môi, có mấy lời nói, có một số việc, không phải muốn nói là có thể dễ dàng giải thích được.

"Thôi, không nói cùng ông già như anh, anh cũng không hiểu, dù sao. Hừ, bản thân em chính là rất có giá trị trường."

Trong mắt của cô toát ra sự tự tin cùng ánh sáng rực rỡ, một bộ dạng kiêu ngạo không ai bì nổi.

Triều Hệ nhìn cô, không nhận được sùng sờ, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, phục hồi tinh thần lại, cười khổ một tiếng, vươn tay, dùng sức xoa xoa đỉnh đầu của cô.

"Mặc dù mái tóc của người này cùng Tâm tuyệt không giống nhau, nhưng là. Sự hấp dẫn của hai người hoàn toàn giống nhau, ngay cả bộ dạng cuồng vọng tự đại cũng giống nhau như đúc." Nếu không phải bởi vì khuôn mặt khác nhau, anh sẽ thật sự cho rằng bé Ly trước mắt chính là Tâm!

Con người trong nháy mắt âm thầm, tâm tình của Quách Ly có chút nặng nề, chỉ là rất nhanh, cô lại nở nụ cười sáng ngời, "Nói thừa! Bởi vì chúng ta là

người nhà!"

"Nhưng anh rất ngạc nhiên, tại sao trước kia Tâm chưa bao giờ nói với anh chuyện trong nhà? Còn nữa, ba mẹ của em không còn, như vậy cái nhà này rốt cuộc là ai đang quản lý?" Vừa nói tới, Triều Hệ không nhịn được nói lên điều mình nghi ngờ đã lâu.

"Vốn là chị Tâm quản lý cái nhà này, nhưng hiện tại chị ấy biến thành bộ dạng này, cho nên do chú quản gia giúp một tay, cũng chỉ là tạm thời, cho đến khi chị Tâm khôi phục trí nhớ, gánh nặng nhà họ Quách lại được giao cho chị ấy! Về phần tại sao chị Tâm không nói chuyện nhà họ Quách. Ừm, Triều Hệ, có một số việc, chị Tâm không nói là vì bảo vệ anh, em đoán được tại sao chị ấy không muốn nói, dù sao trách nhiệm của nhà họ Quách gia, quá nặng nề, chị ấy không muốn dọa anh, lại không hy vọng anh nghĩ nhiều. Dĩ nhiên, cũng là sợ anh nhát gan, bị dọa phải bỏ trốn, ha ha." Quách Ly đùa giỡn nói, nhưng trong đáy mắt toát ra một ánh sáng vừa nghiêm túc lại kiên định, giống như. Cái gọi là đùa giỡn, thật ra đều là sự thật.

"Ví dụ như những chuyện gì có thể dọa anh phải bỏ trốn?" Triều Hệ càng hiếu kỳ hơn, bởi vì khi Quách Ly còn nhỏ tuổi mà đã có thể hiểu được tình hình của Quách gia lúc đó, thì bây giờ cũng biểu hiện được về thành thực, đại biểu Tâm muốn giấu giếm gia thế với anh, điều này thật sự đáng kinh ngạc.

"Chờ chị Tâm tỉnh lại, anh hỏi chị ấy đi! Em không thể nói lung tung." Cô cố làm ra vẻ thần bí, chậm rãi lui về phía sau, xoay người rời đi, đồng thời lẩm bẩm, "Chỉ là. Đoán chừng chị ấy rất khó khôi phục trí nhớ, trừ phi có kỳ tích xuất hiện, cho nên. Anh liền cùng chị ấy vui vui về về, sống một cuộc sống không buồn không lo đi! Trách nhiệm của nhà họ Quách, em sẽ tiếp tục gánh vác, anh liền cùng chị ấy. Cùng Tâm vui vẻ sống qua ngày."

"Đi như thế? Không phải muốn cùng Tâm nói chuyện sao?" Nhìn bóng lưng kiên định rời đi của cô, một khắc kia, Triều Hệ có một ảo giác, thấy được trên người cô tản ra cô độc cùng tịch mịch.

"Không cần, chờ chị Tâm tỉnh lại, có rất nhiều cơ hội, hơn nữa em đây một kỳ đà cản mũi rất tự biết rõ, nếu như anh muốn làm gì chị Tâm, động tác cần phải nhanh, bằng không đợi một lát chủ quản gia tới gọi ăn cơm." Vẫy tay với người đàn ông đó, Quách Ly liền không quay đầu lại, trong giọng nói ẩn chứa nụ cười.

"Thiệt là, nhân tiểu quỷ đại." Nhìn bóng lưng của cô, anh cảm khái.

Xoay người lại, anh quay trở lại trước cửa phòng của Quách Tâm, khi tay đặt ở trên tay nắm cửa thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lần nữa, nhìn phương hướng cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cô bé vừa đáng yêu vừa thú vị, nếu như không phải có cô làm bạn, nếu như ban đầu lúc anh không tìm được Tâm nếu không phải cô phát hiện trong sách vở của Tâm có viết số điện thoại của anh, có lẽ đời này anh sẽ không được gặp Tâm!

Bởi vì Tâm gặp chuyện không may sau khi gặp người thân, mà nhà ở nội thành chỉ là thuê, khi đó không có chút đầu mối nào chính anh muốn tìm người cũng tìm không ra.

"Đứng rồi!" Triều Hệ không nhịn được nhủ mày, "Quên nhắc nhở bé Ly, tuổi nhỏ như thế không thể nói chuyện yêu đương, hơn nữa cái tiểu quỷ đội trưởng CLB bóng rổ đó không biết đáng đáp thế nào." Có lẽ là một cậu bé xấu xa, có lẽ là một cậu bé chưa biết gì, nói tóm lại, nếu Tâm là chị của cô bé, như vậy anh chính là người đàn ông của chị gái cô bé phải có trách nhiệm chăm sóc cô bé thật tốt.

Đứng rồi!

Nghĩ đến đây, anh lập tức xoay người, muốn đuổi theo Quách Ly.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Anh kinh ngạc dừng lại, xoay người lại, "Tâm? Em tỉnh ngủ rồi?"

Nhìn người đàn ông trước mắt, Quách Tâm cau mày, suy nghĩ một lát, chậm rãi nở nụ cười, "Triều Hệ."

"Đáng tiếc em tỉnh chậm một bước, vừa nãy bé Ly muốn gặp em, muốn cùng em nói bí mật nhỏ." Triều Hệ buông tha việc đuổi theo Quách Ly, trở lại bên người Quách Tâm, nhẹ nhàng đỡ cô.

"Bé Ly?" Quách Tâm chau mày càng chặt hơn, trong giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

"Quách Ly, em gái của em! Tại sao lại quên? Cũng đừng để cho bé Ly biết em quên cô bé, nếu không cô bé sẽ rất khổ sở." Triều Hệ ngất cái mũi của

cô.

"Quách Ly? Em gái? Tôi Không có em gái, chỉ có." Chỉ có cái gì chứ? Quách Tâm nghi ngờ thì thầm, hình ảnh trong đầu hết sức hỗn loạn, chỉ là.

"Vâng vâng vâng, em không có em gái, chỉ có bé Ly. Thiết là, sao càng lúc càng tệ vậy? Nhớ mình, sao lại không nhớ bé Ly chứ?" Ôm lấy vè mặt tràn đầy nghi hoặc của Quách Tâm, kéo cô vào lại trong phòng. "Đi, anh giúp em gia tăng trí nhớ, ít nhất phải bắt đầu từ người nhà, anh cùng bé Ly người thân nhất."

Cửa phòng đóng lại, giọng nói êm ái biến mất phía sau cánh cửa, trên hành lang dài khôi phục yên tĩnh lúc trước.

.....

Cốc cốc, bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng gõ nhẹ.

"Đã đến giờ ăn cơm rồi." Một người đàn ông lớn tuổi mở cửa phòng đang đóng chặt ra, nhẹ giọng nói.

"Triều Hệ cùng Tâm đã tới phòng ăn rồi sao?" Quách Ly ngồi ở đằng sau bàn, nhìn tài liệu trên tay, mở miệng hỏi.

"Vâng, Triều tiên sinh cùng Vũ đã tới phòng ăn rồi." Người đó đi tới bên cạnh cô, lễ độ ôn hòa nói.

"Chú Tường, là Tâm, không phải Vũ, chú nói sai rồi." Ánh mắt của cô vẫn dừng lại ở trên tài liệu.

"Nếu như ngay cả chú cũng quên cháu, thì cháu sẽ rất khó chịu." Người được gọi là chú Tường thở dài một cái. Ông là quản gia của nhà họ Quách, từ lúc còn trẻ vẫn làm việc ở nhà họ Quách, ở trong nhà họ Quách được xem như là người nhà.

"Cháu sẽ không khổ sở, mặc kệ là trở thành Quách Ly hay trở thành bất cứ người nào cũng không đáng kể, ít nhất cháu còn có thể bảo vệ cái nhà này, cho nên. Quên đi! Quên trên đời này có một cô gái tên là Quách Vũ, bây giờ nhà họ Quách chỉ có Quách Tâm và Quách Ly, mà cháu. Chính là Quách Ly, một người khác. Là Quách Tâm." Quách Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, hết sức kiên định nói.

Chú Tường đau lòng nhìn cô bé trước mắt, nói như vậy thật đột ngột, bởi vì rõ ràng là một cô bé chưa trưởng thành, lại ngồi phía sau bàn trong thư phòng, phụ trách quản lý, chống đỡ sản nghiệp của nhà họ Quách, ai ngờ được bây giờ nhà họ Quách là do một cô bé gần mười lăm tuổi quản lý?

"Chú biết rồi, Ly, về sau. Chú sẽ không tái phạm." Mặc dù chấp nhận vì bất đắc dĩ cùng cảm giác đau lòng, ông cũng không giúp được gì, bởi vì hiện tại người có đủ năng lực để chống đỡ sản nghiệp của nhà họ Quách, quả thật cũng chỉ còn dư lại một mình con bé.

"Ừm, chú Tường, chú vất vả rồi, mấy ngày nay nếu như không có sự trợ giúp của chú, có lẽ tất cả không thuận lợi như vậy." Quách Ly để văn kiện trên tay xuống, tràn đầy cảm kích nhìn ông.

"Không, đây là công việc của chú, chú cũng cảm thấy kiêu ngạo, Ly. Ly xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy mà người thứ nhất cháu nghĩ đến là chú, nguyện ý nói cho chú biết điều bí mật này."

"Đương nhiên chính là chú. chú Tường, đối với cháu mà nói, chú không chỉ là quản gia, mà là người thân quan trọng nhất, nếu như không thể tin tưởng chú, cháu còn có thể tin tưởng vào ai?" Quách Ly chân thành nói.

Chú Tường rất cảm động, bởi vì ông quả thật coi cô bé trước mắt thành người thân của mình mà đối đãi, không chỉ là Quách Ly trước mắt, ngay cả cô gái mất đi tất cả trí nhớ. Quách. Quách Tâm cũng thế, hai người bọn họ đều là người nhà quan trọng nhất của ông.

"Đúng rồi, người đàn ông kia lại tới." Ông đột nhiên nghĩ đến chuyện quan trọng, nghiêm túc nói.

"Người đàn ông kia? Hừ! Nói cho hắn biết, chị ấy đã chết, nếu như hắn còn không tin, liền dẫn hắn đến trước ngôi mộ kia, để hắn nhìn cho rõ ràng. Nếu như hắn còn là không tin. Nói cho hắn biết, nếu hắn còn muốn đào thì chứng thực, cháu cũng không phản đối." Quách Ly mở nụ cười lạnh, trong mắt lộ ra u ám, tuyệt không như cô bé mười lăm tuổi.

"Chuyện này." Đào thì? Đây chính là chuyện rất bất kính." Chú biết rồi, chú sẽ nói cho hắn ta như vậy." Chú Tường hiểu vì sao cô phải làm như vậy.

"Chú Tường, không nên cảm thấy cháu đáng sợ, vì bảo vệ người nhà, chuyện gì cháu cũng làm được, coi như phải cướp lấy tính mạng của người khác, chỉ cần có thể để cho người nhà được an toàn, cháu sẽ không mềm lòng." Cô đã mất đi ba mẹ, đã không có nhà, Tâm. Là người thân duy nhất của cô, mặc kệ thế nào cô cũng phải bảo vệ.

Đứng dậy, cô vỗ vỗ bả vai của chú Tường, lộ ra nụ cười sáng lạn, cô ra về không có gì rời khỏi thư phòng.

Chú Tường bất đắc dĩ khẽ thở dài một cái, nhìn quanh thư phòng, nhìn trên tường có một bức ảnh gia đình hạnh phúc, tất cả mọi người trong hình đều lộ ra nụ cười ấm áp, không khỏi buồn bã cúi đầu.

"Tâm, chú Tường tuyệt không cảm thấy cháu đáng sợ, chỉ là nghĩ đến nếu như lão gia cùng phu nhân ở dưới suối vàng biết được, biết cháu vì bảo vệ mọi người mà bị nhiều uất ức như vậy, chịu đựng nhiều áp lực như vậy, chống đỡ nhiều trách nhiệm như vậy, làm nhiều chuyện thương tổn tới mình như vậy,

ngay cả thân thể mình cũng muốn lấy ra hy sinh, bọn họ sẽ rất đau lòng. Nếu như có một ngày ông chết đi, có mặt mũi gì đối mặt với lão gia cùng phu nhân đây?"

Không tiếng động thờ dài lần nữa, nhìn cô gái trong bức ảnh trên tường lộ ra nụ cười chân thành vui vẻ cùng lúm đồng tiền, mặc cho đau lòng không ngừng hiện lên.

.....

Yên tĩnh trong phòng, thấp thoáng vang lên một tiếng khóc rất nhỏ.

Triều Hệ nghe được, chậm rãi mở mắt, đập vào mi mắt là ánh trăng chiếu vào phòng.

Vươn tay, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, anh không hiểu, tại sao lại tỉnh dậy lúc ba giờ sáng?

Mặc dù thời gian không đúng, nhưng mà anh lại không buồn ngủ chút nào.

Bởi vì Quả thật anh nghe được tiếng khóc, đó là một tiếng khóc nhỏ đến mức khiến cho người ta tưởng rằng đó là ảo giác.

Trong một khắc đó, anh không xác định mình có nghe nhầm hay không.

Bốn phía rõ ràng không có ai, nhưng chính anh nghe được tiếng khóc.

Anh cẩn thận lắng nghe thêm lần nữa, mà đúng như vậy thật sự có người đang khóc, ở trước cửa phòng anh.

Đáp án vừa hiện lên trong đầu, anh lập tức rời giường, sải bước đi về phía cửa, nhanh chóng mở cửa phòng ra.

Triều Hệ cúi đầu, nhìn cô gái ngồi khóc trước cửa phòng mình.

"Bé Ly Quách Ly? Sao vậy? Sao đã trễ thế này em còn chưa ngủ?" Anh kinh ngạc ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng hỏi thăm.

Tiếng cửa mở truyền tới bên tai, Quách Ly không nghĩ tới hành động của mình thế nhưng đánh thức người đàn ông trong phòng, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Dùng sức lau đi nước mắt, cô cắn môi, vẻ mặt rối rắm.

Kết quả quay đầu lại, cô đã không thể trở lại. Sau khi chân chính quyết định buông tha, ngay cả tư cách trốn trước cửa phòng anh rơi lệ cũng không có

Là lỗi của ai? Là lỗi của cô, là cô tự mình lựa chọn, là cô tự mình đưa ra quyết định, cô không thể tùy hứng như vậy nữa, ích kỷ như vậy,.

"Không có. Không có việc gì, chỉ là có chút khó chịu, cho nên." Cho nên khi cảm thấy khổ sở thì cô luôn tự động đi tìm chỗ cô cảm thấy ấm áp, mặc dù chỗ đó không bao giờ thuộc về cô nữa, nhưng vẫn không cần thận tham luyến, lấy được một chút cũng trở nên ấm áp hơn.

Mà nay. Khi anh đã phát hiện ra hành động của cô, cuối cùng chút tham luyến đó không có thể có lại được.

"Chuyện gì để cho em khổ sở như vậy? Có lẽ em có thể nói chuyện cùng anh." Cô luôn là cười hi hi đối mặt với tất cả, luôn nhiệt tình, hoạt bát đối mặt với anh, cho nên nhìn thấy một vẻ mặt khác của cô, anh cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Anh cùng cô ngồi trên mặt đất trước cửa phòng, lặng lẽ nhìn nhau.

Một đôi mắt lộ ra dịu dàng cùng ấm áp, một đôi mắt xuất hiện nước mắt đau thương, chỉ là anh đang nhìn, cô chỉ có thể cố nén nước mắt, không cho nó chảy xuống.

"Không có. Không có! Ha ha. Chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, chỉ là., hình như em quấy rầy giấc ngủ của anh rồi, ngủ ngon." Quách Ly đứng lên, vẻ mặt hơi có vẻ hốt hoảng, vội vã muốn chạy trốn.

"Chờ một chút." Triều Hệ đưa bàn tay ra, kéo cơ thể của cô, "Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng vẫn khiến em khóc. Nguyên ý nói cho anh biết là chuyện nhỏ gì không?"

"Không, không có. Không có."

"Hay là nói, thật ra thì em cảm thấy anh không đủ để tin tưởng, cho nên không muốn nói bí mật nhỏ đó cho anh biết?" Giọng điệu của anh xuống thấp, giống như bị cô làm tổn thương.

"Không có. Không có, em không có không tin tưởng anh, chỉ là. Chỉ là." Trong nháy mắt đó, trong đôi mắt của Quách Ly thoáng giãy giụa.

"Em chỉ Nghĩ tới ba mẹ." Chỉ là em quá nhớ anh.

"Em chỉ Nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại ba mẹ nữa mà cảm thấy khổ sở." Chỉ là em không muốn tách ra khỏi anh mà thôi.

"Nhớ ba mẹ sao?" Nghe cô nói, lại nhìn con người buồn bã của cô, vẻ mặt của Triều Hệ càng thêm dịu dàng.

Đúng rồi! Cho dù cô có hoạt bát sáng sủa thế nào thì cũng chỉ là cô bé mười lăm tuổi mà thôi, nhớ người thân là chuyện đương nhiên, cũng bởi vì cô luôn biểu hiện lạc quan, ngay cả anh cũng bị cô lừa, cho là cô thật sự là cô bé vui vẻ.

"Em nguyện ý nói với anh về vụ tai nạn kia không?" Có người nói qua, muốn giải quyết khổ sở, muốn làm cho người ta vượt qua tổn thương không cách nào quên được, biện pháp tốt nhất chính là nói nó ra, không chỉ nên nhìn thẳng chuyện đã xảy ra, nếu như trốn tránh, như vậy vết thương trong lòng kia sẽ tồn tại vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể phai mờ.

Sắc mặt của Quách Ly trắng bệch, cắn môi, cảm giác ngực đau đớn âm ỉ.

Cô cũng chỉ tìm đại một lý do thôi, chẳng qua là để anh không phát hiện trong lòng cô che giấu bí mật mới nói ra lý do đó, ai ngờ. Thế nhưng anh lại nhìn thẳng vào lý do đó, đồng thời mọi vết thương trong lòng của cô ra.

Ai nguyện ý lại đi hồi tưởng kinh nghiệm đáng sợ đó? Ai nguyện ý chính mắt mình thấy ba mẹ mất đi? Ai nguyện ý nhớ lại giờ khắc chính mình tử vong kia?

Cái loại bất an, sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng đó, coi như cô có kiên cường hơn nữa, dũng cảm hơn nữa, cũng không có can đảm nhìn thẳng vào vấn đề đó.

"Sự kiện kia đã xảy ra, coi như em có sợ hãi nữa cũng vô ích, bởi vì em phải nỗ lực từ trong đó đi ra, phải thử đạp một bước tiến về phía trước, em còn trẻ, cuộc đời của em vẫn còn rất dài, nếu như trốn tránh, cự tuyệt nhìn thẳng vào nó, vết thương này sẽ vĩnh viễn không biến mất, mà sẽ trở ác mộng trong tương lai, sự sợ hãi của em, chính là nhược điểm của em."

Triều Hệ biết mình nói như vậy là cực kỳ vô tình, cũng biết ép cô tự vạch trần vết sẹo là tàn khốc nhường nào, nhưng phải có người làm như vậy, phải có người giúp cô thoát khỏi khổ sở, mà anh. Nguyên ý trở thành cái người tàn nhẫn vô tình đó.

Quách Ly trầm mặc, bất lực đưa hai tay ra, ôm mình thật chặt, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể bảo vệ được mình, mới có thể làm cho mình không yếu đuối.

"Bé Ly"

"Em cùng. Chị Tâm cùng ba mẹ ngồi trên xe." Cô chậm rãi nói ra.

Triều Hệ đầu tiên là mở to mắt, sau đó lẳng lặng nghe cô nhớ lại.

"Ba, ba xác định mình có thể lái xe sao? Con cảm thấy con lái vẫn tốt hơn." Quách Tâm ngồi ở ghế sau, vui vẻ nói.

"Con cho là ba già rồi, liền không lái xe được sao? Yên tâm, ba sẽ lái cẩn thận, sẽ không để cho con bị thương." Ngồi ở chỗ lái xe ba Quách hừ nhẹ một tiếng, cực kỳ khó chịu khi con gái xem thường năng lực của ông.

"Không phải cảm thấy ba già rồi, mà là. Hắc hắc, chỉ là con muốn biểu hiện một chút kỹ thuật lái xe mà thôi. Ba biết mà, con đã có bằng lái, cho tới bây giờ mới đi xe được vài lần, cũng không có cơ hội biểu hiện, lần này khó được một lần, cho con biểu hiện một chút đi! Lại nói, con cũng muốn thử cảm giác khi lái chiếc xe trăm vạn nó thế nào, ai bảo bình thường ba đều không cho con mượn!" Quách Tâm làm ra vẻ vô tội cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Nói cho cùng, không phải con muốn cho ba thoải mái, mà chỉ muốn lái xe đúng không?" Vẻ mặt của ba Quách rất bắt mắt đi nói.

"Ai nói? Con rất có lòng muốn cho ba có cơ hội cùng mẹ nói chuyện yêu đương ở ghế sau, việc nhỏ này để cho con làm là được rồi." Đúng đúng đúng đây mới là tâm ý chủ yếu của cô, lái chiếc xe trăm vạn chỉ là phụ thôi. Quách Tâm mặt không đỏ, thờ không gáp, tình bơ nói.

Đánh chết ba Quách cũng không tin hừ lạnh một tiếng, tính cách của con gái mình, ông làm ba sao không hiểu rõ chứ?

"Được rồi! Hai ba con các ông chớ tranh cãi, ông phải lái xe cẩn thận. Tiểu Tâm, con cũng thế, vừa có cơ hội liền muốn đánh chủ ý lên xe ba con, mẹ nói cho con biết, thật ra thì hôm nay ba con rất vui mừng khi biết con gái có bằng lái xe, cũng không ngắt lại vài năm nay con bận rộn yêu đương, xem nhẹ ông ấy lâu như vậy, ba con có phê bình kín đáo rồi đấy, cực kì mất hứng." Mẹ Quách ngồi ở ghế lái phụ cười hoà giải.

"Thật sao? Ba không hề vui mừng khi con cùng Triều Hệ lui tới sao? Nhưng khi ba ở sau lưng con len lén điều tra Triều Hệ không phải đã nói sao? Triều Hệ là một người đàn ông tốt, mặc dù không có tiền như nhà chúng ta, nhưng là người ngay thẳng, đoan chính, còn nói với con là chọn được một đối tượng tốt, sao sẽ mất hứng đây?" Quách Tâm nghi ngờ nhử mày một cái, ghé đầu lên trước, nhìn gò má của ba, cẩn thận quan sát ánh mắt của ông ấy.

Ba Quách lại hừ lạnh một tiếng, đã đủ biểu đạt bất mãn trong lòng.

"Thường thức đứa bé kia là một chuyện, tâm tư của con gái hoàn toàn bị chiếm đoạt lại là một chuyện khác, đây chính là một người ba đang mâu thuẫn trong lòng. Hơn nữa con cũng đừng trách ba con năm đó len lén điều tra chuyện của Triều Hệ, nếu không phải là Tiểu Vũ quá yêu người đàn ông kia, vì trợ giúp sự nghiệp cho nhà hắn mà hy sinh mình, lấy tính cách của ba con, là không thể nào làm ra chuyện điều tra." Mẹ Quách dịu dàng nói.

"Con biết chứ! Ba là bởi vì chuyện của Tiểu Vũ, mới bảo vệ chúng con càng thêm nghiêm ngặt, cho nên con không trách ba tìm người điều tra Triều Hệ. . . . Con biết tình huống của nhà chúng ta rất khác biệt, cho nên cho tới bây giờ vẫn giấu giếm gia thế của mình như cũ, con biết rõ quy định trong nhà, từ phi trở thành chồng, nếu không tuyệt đối không được tiết lộ." Nghĩ đến đây, Quách Tâm có chút mất mát.

Cô và Triều Hệ qua lại bảy năm rồi, hỏi trong cả bảy năm, nhưng cô chưa từng dẫn anh tới gặp ba mẹ cô, chưa từng cho anh biết gia thế của cô, mục đích không phải sợ anh sẽ lùi bước. . . . Trên thực tế, cô cho rằng khi anh biết được gia thế của cô thì cũng không khác biệt lắm, anh sẽ cùng với cô chịu đựng tất cả khó khăn, chẳng qua là bảo vệ người nhà cùng công việc, coi như anh không quan tâm, nhưng người nhà của anh lại quan tâm.

"Nếu như một người đàn ông vì gia thế của người phụ nữ của mình mà bị kinh sợ, như vậy loại đàn ông này có thể không cần, người đàn ông có đảm đang là người có thể đứng phía trước người phụ nữ của mình, thay đổi phương diện cần tất cả." Giọng điệu của ba Quách rất nghiêm nghị.

"Con biết chứ! Cho nên con quyết định lần sau phải nói cho Triều Hệ. Nếu con có xảy ra chuyện gì thì nhất định anh ấy sẽ giúp con. Ha ha. . . . Con rất có tự tin đó!" Vừa nói đến người đàn ông này, tâm tình của Quách Tâm liền rất tốt.

"Chỉ là. . . . Ba nó à, ông xác định không nói cho tài xế mà tự mình lái xe sao? Không cần vệ sĩ? Em cảm thấy chuyện này không được ổn thỏa cho lắm." Nghĩ tới điều gì, mẹ Quách có chút lo lắng.

"Không sao, cũng chỉ là đi ra ngoài một chút. Lại nói, mỗi lần đều cho tài xế lái xe, tiếp tục như vậy, anh sẽ quên lái xe thế nào mất." Ba Quách có chút cầu thả nói, thỉnh thoảng cũng hi vọng cùng người nhà đơn độc chung đụng, mà không phải có một người làm kỳ đà cản mũi.

"Ba, ba quên lái xe thế nào cũng không sao, con biết lái, con lái cho." Quách Tâm không nhịn được lại chen miệng.

Ba Quách co rúm khóe miệng, giọng nói mang theo cười nhạo: "Con à! Chờ mười năm sau lại nói, chăm sóc tốt em gái của con đó mới là của công việc của con."

"Lại nữa!" Quách Tâm không nhịn được giả bộ đáng thương, sau đó cúi đầu, nhìn bé gái ngồi ở bên cạnh, hôm nay cô và ba mẹ cùng nhau đi ra ngoài chính là vì em ấy. "Em gái, đừng sợ, giọng nói của ông chủ đáng trước mặc dù rất hung dữ, nhưng thật ra rất dịu dàng. . . . ấy, không phải, là ba, nếu như em cảm thấy gọi ông ấy là ba quá khó đọc, liền kêu ba Quách cũng được."

Bé gái từ đầu tới cuối không có lên tiếng, cặp mắt vô hồn, để cho cô đau lòng không dứt.

Ba mẹ của bé gái này vốn là bạn tốt của ba mẹ cô, bởi vì gặp biến cố mà song song qua đời, cho đến gần đây ba Quách mới biết được tin tức này, vì vậy vận dụng quan hệ, tìm được cô bé ở trong cô nhi viện, lại vận dụng một chút thủ đoạn để nhận nuôi cô bé, để cho em ấy vào hôm nay trở thành đứa bé của nhà họ Quách.

"Ba, bắt đầu từ hôm nay nên gọi là Quách Ly, con có thể gọi em ấy là Ly được không?" Mặc dù bé gái kia không có nửa điểm cảm xúc cùng nụ cười, nhưng là Quách Tâm quyết định thương yêu cô bé từ đáy lòng, dù sao trừ Tiểu Vũ, cô cũng không có anh em hay chị em nào khác, nhưng mà Tiểu Vũ lại không thể coi như là chị gái cô, bởi vì cô cùng Tiểu Vũ. . . .

"Đúng rồi, Tiểu Tâm, phía dưới ghế mẹ có túi đồ, bên trong là tấm gương, con lấy nó ra, đợi lát nữa mang về nhà." Mẹ Quách đột nhiên nghĩ đến, vội vàng nhắc nhở.

"Gương? Cái gì gương. . . . ! Đây là cái gì vậy? Thật là cái gương kỳ lạ! Hình như rất cũ kỹ rồi." Quách Tâm lấy cái đó ra, cầm lên tò mò sờ thử.

"Nghe nói cái gương này là bảo vật, có lịch sử rất lâu, lần trước trên đường gặp phải một lão tiên sinh kỳ quái, ông ấy nói sẽ có một ngày chúng ta sẽ cần đến nó, cho nên liền đưa nó cho mẹ, kết quả vẫn đặt ở dưới ghế ngồi, quên lấy ra."

"À! Lần trước?" Hồi tưởng lại, gương mặt của Quách Tâm cứng đờ, khóe miệng giật giật, "Mẹ, chiếc xe này là ba đặc biệt mua, nếu như mà con nhớ không lầm, trừ mỗi lần định kỳ đưa đi bảo dưỡng bên ngoài, nói ra ít cũng hơn một năm chưa lái. . . ."

Này, rốt cuộc thì lúc nào mẹ lấy cái gương này vậy? Lại quên bao lâu rồi?

Đề gương gỗ trên đùi, trong gương phản chiếu gương mặt của chính mình, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, thờ dài, "Ba, mẹ, con sẽ bảo vệ Tiểu Vũ thật tốt, tuyệt đối không để cho cái người ghê tởm đó tổn thương chị ấy một lần nữa."

Không khí bên trong xe nhất thời im lặng, vẻ mặt ba Quách trở nên u ám, sắc mặt của mẹ Quách có vẻ ưu sầu.

"Phàm là ai tổn thương con gái ba, ba tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn." Giọng của ba Quách hết sức nghiêm nghị, nghĩ đến tình hình con gái đang nằm

ở bệnh viện, về mặt càng thêm lạnh lùng.

Đột nhiên, chiếc xe bị va chạm mãnh liệt phía sau, lắc lư dữ dội.

Bên trong xe Quách Tâm cùng mẹ Quách bị kinh sợ, kêu lên.

"Đáng chết!" Ba Quách phục hồi lại tinh thần, nỗ lực khống chế tay lái, xuyên qua kính chiếu hậu, thấy mấy chiếc màu đen xe theo sát ở phía sau.

Quách Tâm kinh hãi, vội vàng ôm em gái mới thật chặt vào trong ngực.

Mẹ Quách mặc dù rất sợ, nhưng lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn cầu cứu.

"Ba, chuyện gì xảy ra?" Quách Tâm cố gắng hết sức giữ tinh tảo, không muốn ngay lúc này làm cho ba thêm lo lắng.

"Những người đó động thủ rồi." Ba Quách cười lạnh nói, đạp mạnh chân ga, cố gắng kéo ra khoảng cách với đối phương.

Ông ấy nói một câu đơn giản, nhưng lại nói rõ chuyện gì đang xảy ra, sản nghiệp nhà họ Quách khổng lồ, có bao nhiêu người mơ ước, có bao nhiêu người hi vọng người của nhà họ Quách chết sạch, muốn đoạt lấy khối bánh nướng này.

Về mặt của Quách Tâm hết sức nghiêm túc, cắn môi, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn mấy chiếc xe màu đen đang đuổi theo phía sau.

"Ngồi vững." Ba Quách mất thấy xe phía sau đụng vào lần nữa, lập tức đạp chân ga.

Quách Tâm ôm em gái thật chặt, cúi đầu.

Mẹ Quách nắm chặt tay vịn, trong mắt toát ra sự sợ hãi, chỉ là vẫn nhìn thẳng phía trước.

Chỉ chốc lát sau, phía sau xe lại bị va chạm thêm lần nữa.

Quách Tâm không nhận được ngưỡng đầu lên, tất cả cảnh tượng giống như trở nên chậm chạp hơn, phía trước trở nên hỗn loạn.

Quay đầu nhìn ba mẹ của mình, trên mặt của bọn họ hiện đầy sợ hãi, Quách Tâm tròn to mắt. Thế giới của cô trở nên hỗn loạn nó đang xoay tròn, cô nhìn thấy ba mẹ muốn cô vươn tay, cô cũng nghĩ sẽ đưa tay ra nắm lấy tay của bọn họ.

Sau đó. Chiếc xe bay lên cao, lại nặng nề rơi xuống, cô vẫn không tiếng động ôm em gái thật chặt, cô thấy cái gương gỗ vốn là nằm trên đùi cô giờ này đang bay đến trước mặt cô, trong gương chính là gương mặt sợ hãi bàng hoàng của cô.

Không! Cô không cần chết, cô không thể chết được, cô không muốn chết, cô. Cô còn có người cần phải bảo vệ, Tiểu Vũ phải làm sao? Nhà họ Quách phải làm sao? Còn có Triều Hệ. Triều Hệ phải làm sao đây?

Không! Cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết, cô muốn sống. Cô phải sống.

Chiếc xe xoay tròn, đụng vào hàng rào, sau đó nặng nề rơi xuống đất, lửa bùng phát lên.

Tất cả xe trên đường cao tốc đều vội vàng dừng lại, quan sát.

Có người mạo hiểm đi tới bên cạnh chiếc xe, có người vội vàng dùng sức phá cửa, có người kéo người từ bên trong xe ra, có người bị thương gần như toàn thân đầm máu, không hề có hơi thở.

"Mau gọi xe cứu thương, cô bé được ôm trong ngực còn sống, mau gọi xe cứu thương!" Trong hiện hỗn loạn của trường tai nạn xe cộ, có người rống to.

Liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh, màn khói đen dày đặc vọt lên không trung.

.....

Trời đã sáng.

Triều Hệ ngồi ở cửa phòng, không một chút buồn ngủ nào.

Cơ thể Quách Ly co ro, ngồi ở trên đùi của anh, khóe mắt vẫn còn nước mắt, chân mày nhíu chặt, ngủ vô cùng không yên ổn.

Tâm tình của anh rất trầm trọng, bàn tay dịu dàng vuốt vuốt tóc của cô, một tay vỗ nhẹ lên lưng của cô, giống như làm như vậy mới có thể khiến cho cô cảm thấy thả lỏng cùng an tâm hơn.

Anh chau mày, trong mắt tràn đầy thương tiếc, bởi vì rốt cuộc biết được Tâm cùng bé Ly trải qua tai nạn xe cộ thế nào.

Vì tranh giành lợi ích, cho nên nhà họ Quách bị công kích, con trai trưởng của nhà họ Quách cùng vợ mất mạng trong tai nạn xe cộ, mà Quách Ly cùng Tâm, một vì được bảo vệ mà vô sự, một vì bảo vệ người khác mà mất đi trí nhớ. Đây coi như là đại hạnh trong bất hạnh sao? (Trong cái rủi có cái

may)

Không! Ít nhất đối với cô bé trước mắt mà nói, đây là một đời đau đớn, bất luận cô có nhìn thẳng, nhìn thẳng nó thế nào thì nó cũng lưu lại trong lòng cô một vết thương khó phai, bởi vì nhận nuôi cô mà nhà họ Quách gia gặp chuyện, mà Tâm là vì cứu cô mới biến thành bộ dạng kia.

Đối với cô bé này mà nói, sự xuất hiện của cô làm thay đổi tất cả, làm cho một gia đình đang hoàn chỉnh trở nên tan tành. Nhưng cô còn đang chịu đựng những áp lực cùng tự trách, nỗ lực muốn cho nhà họ Quách khôi phục lần nữa mà kiên cường sống.

Đau lòng sao?

Đúng, tại sao anh có thể không đau lòng? Cô bắt quá là một cô bé không thể ra sức, còn chưa trưởng thành, lại phải chịu trách nhiệm cái nhà này, bởi vì Tâm xảy ra chuyện như vậy, cái gì cũng không nhớ cả.

Xuất hiện cảm giác đau đớn trong lòng, Triều Hệ vuốt lồng ngực của mình, cảm giác đau đớn càng ngày càng mãnh liệt.

Anh muốn bảo vệ Tâm, cũng muốn bảo vệ bé Ly. Anh hi vọng Tâm có thể khôi phục bình thường, hi vọng bé Ly có cuộc sống vui vẻ, anh muốn bé Ly trở thành cô gái không buồn không lo, hi vọng cô có thể vui vẻ lớn lên, anh. Vì bé Ly mà khổ sở, mà thương tiếc, mà. Đau lòng.

Chỉ là. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh nhú mày.

Cảm giác giống như có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng đến tận cùng là lạ ở chỗ nào, Triều Hệ lại không nói ra được, càng không cách nào hỏi bé Ly lần nữa, bởi vì khi cô nhắc tới tình huống xảy ra khi đó thì vẻ mặt của cô hết sức hốt hoảng, bất lực, sợ hãi, lo lắng. Anh không xác định được rốt cuộc để cho cô nhìn thẳng vào tất cả đau đớn là đúng hay sai, càng không có biện pháp hỏi lại lần nữa, muốn cô lấy ra thái độ khách quan mà đối mặt, bởi vì điều này không thể nghĩ ngờ là khiến cô càng thêm bị thương, càng thêm khó chịu, càng thêm bị đá kích.

Nếu người nhà họ Quách đã nhận nuôi cô, nếu cô bởi vì ba mẹ mất mà phong bế tim của mình, không nhìn tất cả, vì sao. Vì sao cô có thể nhớ rõ tất cả tình huống đó? Không phải cô nên cảm thấy sợ hãi chuyện xảy ra lúc đó sao? Lúc cô vào bệnh viện thì đã ngừng đập, không phải sao? Lại vì sao đột nhiên tỉnh lại?

"Ly, cháu có bận không? Chú có chút chuyện muốn nói với cháu." Chú Tường gõ cửa, nhẹ giọng hỏi thăm.

Quách Ly đang cùng Triều Hệ học Anh văn, bọn họ đồng thời dừng lại động tác, nhìn lẫn nhau, sau đó cô bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

"Chú Tường, chú có thể đi vào." Giọng nói của cô trong trẻo vui vẻ.

Chú Tường mở cửa thư phòng ra, thấy trong phòng không chỉ có một mình Quách Ly thì không khỏi ngỡ ngàng, lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

"Chú Tường, nét mặt của chú thật là đáng sợ đó! Sẽ không phải là giáo viên ở trường gọi điện thoại tới tố cáo với chú, nói cháu trong lớp không chăm chú chứ?" Quách Ly làm bộ đáng yêu cười cười, nhìn tròn mắt của quần gia lại lộ ra sắc bén cùng sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Vâng. Đúng thế, vâng. Về việc học của cháu, chú muốn tự hỏi lý do, có. Có chút chuyện cần nói với cháu., là việc riêng." Chú Tường nghe ra ám hiệu của cô, tiếp lời của cô nói tiếp.

"Bộ dạng như vậy. Triều Hệ, em muốn buổi học Anh Văn hôm nay dừng ở đây! Rốt cuộc thì anh có thể thoát khỏi em, đi tìm chị Tâm nói chuyện yêu đương rồi. Anh phải tin tưởng em..Em tuyệt đối không phải là ghét Anh văn, không muốn học, mới nói tạm biệt với anh, anh xem, là chú quần gia có chuyện muốn nói với em, hi hi." Quách Ly tuyệt không muốn cười, nhưng về đặc ý trong mắt đã tiết lộ tâm tư của cô.

"Rõ ràng chính là em muốn trốn, lại đổ lỗi cho người khác." Triều Hệ bắt đầu dĩ thờ dài, vươn tay, dùng sức vuốt vuốt tóc của cô, cung chịu nói.

"Đừng làm hư tóc của em nữa, muốn go thành bún rồi." Cô bắt mắt né tránh.

Triều Hệ mỉm cười, "Được rồi! Vậy thì ngày mai tan học sẽ tiếp tục."

"Ngày mai còn phải luyện." Trời ạ! Cô lộ ra vẻ mặt khổ não.

"A. Còn nói không phải ghét Anh văn. Em và Tâm thật đúng là giống nhau, hoàn toàn không có húng thù gì với Anh Văn cả." Anh búng một cái vào trán cô, đứng dậy, nhìn về phía chú Tường cười cười, rồi khỏi thư phòng.

Khi anh khép cửa phòng, ở trên hành lang đi máy bước, đột nhiên nghĩ đến áo khoác của mình quên ở trong thư phòng, lại quay người lại.

Vươn tay, anh đang muốn gõ cửa phòng, nhưng bởi vì âm thanh truyền ra từ trong phòng mà dừng lại.

"Những người đó tới, người được phái đi điều tra cho chú biết, lý do lần này của bọn họ là quyền thừa kế của cháu và quyền quản gia của chú."

Triều Hệ chưa từng thấy qua chú Tường nghiêm túc như thế, không khỏi nhủ mảy mò.

"Nói cách khác, sau khi bọn họ phát hiện không chiếm được lợi ích, liền tính toán ra tay với chú và cháu sao? Hừ! Vốn cho là có thể kéo thêm một chút thời gian để chuẩn bị, không ngờ những người này phản ứng nhanh như vậy, thế nhưng muốn tới đây trước một bước." Bên trong truyền ra một giọng nữ hết sức lạnh lùng.

Một khắc kia, Triều Hệ kinh ngạc mở to mắt, không phát ra được âm thanh nào. Anh xác định bên trong phòng trừ chú Tường ra, chỉ còn lại Quách Ly, nhưng là giọng nói vừa rồi, hoàn toàn không giống với giọng nói vang dội thoải mái của Quách Ly trong ấn tượng của anh.

"Bọn họ chuẩn bị tài liệu gì? Chú có tra ra được không?" Quách Ly ngồi ở trên ghế, vẻ mặt lãnh lệ (lạnh lùng và tàn bạo), như người vô tình.

"Về thân thể được nhận nuôi của cháu, còn có chú cùng nhà họ Quách chỉ là quan hệ chủ tớ, bọn họ tính toán dựa vào lý do chúng ta không có quan hệ huyết thống với nhà họ Quách, biến tư cách thừa kế cùng tư cách pháp lý thành không hợp lệ."

"Sau đó bọn họ tính toán tiếp nhận Tâm người có tư cách duy nhất, từ trên tay của chị ấy cướp lấy tất cả của nhà họ Quách, biến Tâm làm thành con rối để lợi dụng? A. Thật là thông minh, hiểu được nên xuống tay từ đâu." Quách Ly cười lạnh.

"Đúng, bởi vì hiện tại bọn họ biết được, Tiểu Vũ. Tâm còn sống, con bé chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Quách, cho nên muốn đoạt nhà họ Quách, thì phải xuống tay từ trên người của Tâm."

Bọn họ cho rằng? Cái gì gọi là bọn họ cho rằng Tâm còn sống? Tại sao bọn họ cho rằng Tâm còn sống? Triều Hệ không thể hiểu được nội dung cuộc nói chuyện của chú Tường cùng Quách Ly.

"Mặt khác, người đàn ông kia lại tới, hẳn nói hẳn sẽ không tin tất cả chứng cứ mà chú cung cấp cho hẳn ta." Giọng điệu của chú Tường tràn đầy khôn nhiều.

"Lại tới? Hẳn còn tới làm gì? Lúc người sống không biết quý trọng, sau khi chết mới muốn văn hồi, không cảm thấy đã quá muộn rồi sao? Chú chưa nói cho hẳn biết, người bị chôn ở đâu sao? Chưa nói cho hẳn biết mộ viên ở chỗ nào sao?" Giọng điệu của Quách Ly tràn ngập trào phúng.

"Có, chú làm theo chỉ thị của cháu, đều nói cho hẳn biết tất cả, nhưng là hẳn nói." Chú Tường khó mở miệng.

"Hẳn nói gì?" d ã lqđ Loại thái độ nhấn nhó này của chú Tường, ngược lại làm Quách Ly rất hiếu kỳ.

"Hẳn nói. Hẳn không cảm thấy con bé đã chết, cho nên bắt luận chúng ta dùng một phần mộ của người nào đó lừa hẳn, hẳn tuyệt đối không tin tưởng."

"Hả?" Quách Ly rất hứng thú, "Coi như để cho hẳn đi nghiệm DNA, hẳn cũng không tin sao?"

"Không tin, hẳn nói cái này có thể làm giả, bởi vì người chết không nhất định là Tiểu Vũ." Chú Tường bắt đầu dĩ nói.

Người kia có ý nghĩ như thế làm Quách Ly có chút kinh ngạc và bội phục, "Cho dù có chứng minh người đã chết đưa tới trước mắt của hẳn, hẳn cũng không tin?"

Chú Tường không nói gì.

"Thế nào? Hẳn còn muốn từ trên tay của chị ấy lấy đi cái gì nữa? Hẳn còn muốn lợi dụng chị ấy những gì nữa? Không phải hẳn đã làm tổn thương chị ấy sao? Hiện tại muốn chị ấy trở về, thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ hẳn cho là chỉ cần nói một tiếng xin lỗi, thỉnh cầu tha thứ, liền hết chuyện sao?"

A. Hẳn nghĩ người nhà họ Quách, dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào gây tổn thương sao?

Người khác đối tốt với mình, thì sẽ báo đáp lại gấp trăm lần; người khác tổn thương mình, thì sẽ lấy vạn lần đáp lễ. Đây chính là tôn chỉ của người nhà họ Quách! Chẳng lẽ người đàn ông kia không hiểu?

"Thôi, cháu biết rồi, chuyện này chúng ta cũng giải quyết luôn đi! Chú Tường, bây giờ bọn họ đang ở đâu?"

"Bọn họ chờ bên trong phòng khách."

"Phòng khách. Thật sao? Vậy hãy để cho bọn họ vĩnh viễn không có kết thúc đi! Có một vài thứ và một vài chuyện còn chưa chuẩn bị tốt, bay giờ cháu không có ý định cứng đối cứng cùng bọn họ, trừ phi xác định tất cả mọi chuyện đã chu toàn. Chú Tường, thế căn cước (chứng minh thư) cùng tất cả giấy chứng nhận của Tâm đã chuẩn bị xong chưa, còn nữa, nên mang đồ đi trước để có người giúp chị ấy chuẩn bị." Quách Ly quyết định, nhỏ giọng ra lệnh.

"Ly, cháu định." lê\$quý\$đôn Về mặt của chú Tường hết sức nặng nề.

"Đúng." Quách Ly chậm rãi gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định, hai tay lại không nhịn được nắm thật chặt, mặc cho móng tay đâm vào lòng bàn tay, giống như chỉ có làm như vậy, mới có thể làm cho cô quyết tâm, quyết định.

"Nhưng giao Tâm cho Triều Hệ. Cháu bỏ được sao?" Chú Tường đau lòng nhìn cô.

"Bỏ được, sao không bỏ được? Triều Hệ. Lấy tính cách của Triều Hệ, nhất định sẽ chăm sóc Tâm thật tốt. Chăm sóc chị Tâm, chỉ có giao cho Triều Hệ, cháu mới có thể yên tâm bắt đầu hành động." Quách Ly nhàn nhạt nói, sắc mặt cũng tái nhợt lại bi thương.

"Không, không phải ý này, mà là. Tâm, cháu chịu giao Triều Hệ cho Vũ sao? Chú nhớ cháu rất có tình cảm với Triều tiên sinh."

"Chú Tường!" Quách Ly đột nhiên cắt đứt lời của ông, ánh mắt trở nên sắc bén, lạnh lùng, cả người phát ra khí thế lạnh lẽo.

"Cháu là Quách Ly, cũng chỉ có thể là Quách Ly, nếu như không phải Quách Ly, cháu không cách nào bảo vệ được ai cả, càng không thể nào làm cho mọi người an toàn thoát khỏi trận giông tố này, cho nên đừng nhắc lại cháu yêu người nào thế nào, lại nói cháu không có cách nào cứu vãn được chuyện này, có một số việc, nên đối mặt, nếu như chỉ là một lần quay đầu nhìn lại, như vậy toàn quân chúng ta sẽ bị diệt."

"Chú. Chú biết rồi, xin lỗi, Ly."

Quách Ly hít sâu một hơi, dùng giọng nói tuyệt đối nghiêm túc: "Đi đi! Đợi lát nữa cháu sẽ tới phòng khách, lê^quý^đôn chú ra lệnh đi, tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào đi lại xung quanh địa bàn nhà họ Quách, để ngừa có người muốn dựa vào cái này lấy tin tức."

Chú Tường nhìn gương mặt lộ vẻ nghiêm túc của cô, sau đó thở dài một tiếng, rời khỏi thư phòng.

Một hồi lâu, Triều Hệ núp ở căn phòng bên cạnh chậm rãi đi ra.

Khuôn mặt của anh thâm trầm, lại ẩn chứa nghi ngờ, đi vào thư phòng, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Lúc này. Không phải anh nghe được rất nhiều chuyện sao?

Mặc dù không nghe được trọn vẹn câu chuyện, nhưng trong cuộc nói chuyện của bọn họ có rất nhiều vấn đề khiến cho người ta không rõ đầu đuôi. Tâm là chị Quách Tâm sao? Như vậy Vũ thì sao? Vũ là ai? Còn có Quách Ly. Hiện lên trong đầu nụ cười ngây thơ lạc quan, Triều Hệ cảm thấy chuyện này trở nên hư ảo, giống như Quách Ly mà anh biết không phải cùng một người.

Còn nữa, là ai muốn tìm người phụ nữ nhà họ Quách? Người phụ nữ kia là ai? Cái gì giấy khai tử? Cái gì nghiệm DNA, tất cả đều không cách nào mở ra bí ẩn được.

Nhưng có một việc anh hết sức khẳng định, đó chính là. Anh nhất định phải biết rõ mọi chuyện.

Anh quyết định, đang muốn đưa tay, cửa phòng trước mắt đột nhiên mở ra.

Quách Ly ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn Triều Hệ đứng ở trước cửa phòng.

"Triều Hệ? Sao anh ở chỗ đây? Đã xảy ra chuyện gì sao? Em cho là anh đi tìm chị Tâm rồi!"

Nhìn nụ cười ngây thơ vui sướng đó, nghi ngờ trong lòng Triều Hệ càng sâu hơn.

Con người long lanh, gương mặt ngây thơ đơn thuần. Dáng vẻ này của Quách Ly, nhìn thế nào đều cũng như cô gái đơn thuần không hiểu thế sự.

"Anh." Anh phát hiện lòng mình tràn đầy nghi ngờ, nhưng không cách nào nói lên chất vấn với cô được.

"Sẽ không phải là lạc đường chứ? Em nhớ anh không phải là dân mù đường mới đúng, từ nơi này muốn đi tìm chị Tâm, chỉ cần." Quách Ly cười đến híp cả mắt, rất tốt bụng chỉ đường cho anh.

"Anh biết rõ Tâm ở đâu, chỉ là đột nhiên nghĩ tới anh quên cái áo khoác, cho nên lại trở lại." Triều Hệ nở nụ cười, ngắt lời cô.

"Áo khoác?" Quách Ly quay đầu, nhìn về phía thư phòng, ở trên một cái ghế khác thấy một cái áo khoác nam.

"A! Ở đây."

Cô đi trở lại thư phòng, cầm áo khoác, đi tới trước mặt của anh.

"Cám ơn. Em bây giờ muốn đi đâu?"

"Em hả? Ừm Không nghĩ đi nơi nào, liền đợi ở thư phòng." Hôm nay cô không thích hợp đi lại tùy tiện."

Thế nào? Lại sợ em đi quấy rầy anh và chị Tâm nói chuyện yêu đương sao! Yên tâm, em sẽ không biết điều như vậy, hôm nay sẽ bỏ qua các anh, để cho hai người các anh đơn độc ân ái."

Mặc dù Quách Ly trước mắt đang lộ ra nụ cười xán lạn, nhưng Triều Hệ lại phát hiện trong đôi mắt cô mơ hồ lộ ra đau thương cùng khổ sở.

Anh vì phát hiện của mình mà nhú mào, ngực hiện lên cảm giác quái dị.

"Không lãng phí thời gian của anh, em đi trước! Anh cũng mau đi đi!" Vẫy tay với Triều Hệ một cái, Quách Ly thẳng thắn xoay người, đi một hướng khác.

Nhìn bóng lưng của cô rời đi, nhìn thân thể trắng tấp của cô, nhìn bóng dáng của cô tản ra cô đơn mãnh liệt. Triều Hệ không có phát hiện chân mày của mình càng chau càng chặt, cho đến hồi lâu, anh vẫn lẳng lặng đứng nghiêm tại chỗ, không cách nào đi được.

Bắt đầu từ ngày đó, hình như Quách Ly trở nên rất bận, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, kể cả thời gian ăn cơm cũng không thấy được bóng dáng của cô, Triều Hệ muốn tìm cô nhưng lại phát hiện mình không chỉ không tìm được cô, thậm chí cô hoàn toàn không có về nhà, hoàn toàn không có, một tuần lễ, đừng nói ngay cả một con ma cũng không có, cả vị quản gia kia cũng đi theo biến mất khỏi thế gian.

Sau đó, một buổi sáng ngày nào đó, anh tức giận, sắc mặt rất khó coi, nụ cười của anh biến mất, còn có cả cảm xúc trước đây chưa từng có, khiến người ta lo sợ sẽ chọc phải anh.

Từ lúc bắt đầu đã cho ấn tượng tốt, đến bây giờ lại làm cho người ta vừa thấy liền muốn cách thật xa, tất cả đám người làm của nhà họ Quách phát hiện một chuyện lớn, đó chính là không phải anh không biết tức giận, chỉ là không thích tức giận, nếu chọc anh tức giận, chính là tuyệt đối nên cách xa anh một chút, bởi vì sắc mặt của anh thật đáng sợ, quá âm u, quá quý quý, quá kinh người, quá. Lạnh lẽo rồi.

Triều Hệ không nhìn ánh mắt kinh sợ của mọi người, vô cùng trầm ổn bước đi, lần thứ bốn mươi lăm trong một tuần này đi tới phòng của Quách Ly.

Khi anh tới cửa phòng của cô thì thô lỗ mở cửa phòng.

Có lẽ là bởi vì cho rằng Quách Ly nhất định sẽ không ở trong phòng, cho nên hành động của anh rất không khách khí, không đến một khắc, một giây kế tiếp liền sững sờ tại chỗ.

"Quách. Ly?"

Giống như thật lâu không thấy cô, thế nhưng cô bây giờ lại nằm ngủ say trên giường.

Rốt cuộc Triều Hệ phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi tới bên giường.

Khi anh đứng ở bên giường, nhìn Quách Ly đang ngủ say thì phát hiện sắc mặt của cô cực kỳ tái nhợt, còn có hình như trong một tuần này cô gầy đi một chút. Cô đang bận gì? Một tuần này cô đi đâu?

Thật ra trong đầu có vô số vấn đề chờ câu trả lời, nhưng nhìn cô một mình ngủ say, anh không nỡ đánh thức cô, không nhận được thờ phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, anh tỉnh ngộ lại, phát hiện hành vi của mình bây giờ có bao nhiêu không thích hợp. Anh thế nhưng chạy đến phòng của Quách Ly nhìn cô ngủ? Anh có tư cách gì tức giận khi không thấy bóng dáng Quách Ly? Anh lại có quyền gì đàng đàng sát khí với người khác như thế?

Anh nhiều nhất cũng chỉ là bạn trai của Tâm, nhưng vì sao còn để ý như vậy? Cần gì để ý người nào đó đột nhiên không thấy? Cần gì lo lắng Quách Ly chạy đi đâu? Vì sao vì sao. Vì sao lo lắng cho Quách Ly?

Nói dễ nghe một chút, anh chỉ là khách, chỉ là thân phận bạn trai; nói khó nghe một chút, anh cái gì cũng không phải.

Đúng vậy! Anh chỉ là bạn trai của Tâm, là Tâm. Là Quách Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nghĩ đến tình hình của Quách Tâm bây giờ, nghĩ đến cô gái yêu mến giống như tính tình của một người con gái xa lạ. Chẳng biết tại sao, anh luôn có ảo giác, người con gái anh đang yêu, không phải Quách Tâm của anh, không phải nửa kia mà anh yêu say đắm, giống như cô ấy chỉ có gương mặt của Quách Tâm, ở trong cơ thể lại là một linh hồn của người khác.

Đột nhiên, bà vai bị vỗ nhẹ, Triều Hệ đang suy nghĩ đột nhiên tỉnh lại, kinh ngạc quay đầu.

Chú quản gia chẳng biết lúc nào đã bước vào bên trong phòng, ngay cả tiếng mở cửa anh cũng không có nghe.

"Quản gia Tường?"

Đôi mắt của chú ấy hết sức sắc bén, nhìn chăm chăm Triều Hệ một lúc lâu, sau đó không biết định làm gì, thở dài một cái, đưa tay chỉ chỉ bên ngoài, rồi dần dần bước ra khỏi phòng.

Triều Hệ như có điều suy nghĩ, nhìn động tác của ông.

Có lẽ. Có thật nhiều nghi vấn không có biện pháp nào hỏi được Quách Ly, anh chỉ có thể từ người này biết được.

Sau khi hạ quyết tâm, anh nhìn Quách Ly một cái, xoay người rời phòng.

Chờ anh đóng cửa phòng lại, quản gia nói thẳng vào vấn đề: "Triều tiên sinh, với bộ dạng này, sau khi được bác sĩ đánh giá, lúc này Tâm nên rời khỏi đây, đến một chỗ tốt hơn để điều dưỡng, cho nên tôi tiếp nhận đề nghị của bác sĩ, quyết định an bài Tâm đến Mĩ một đất nước hết sức nổi danh điều dưỡng."

Không biết có phải là ảo giác hay không, Triều Hệ có một cảm giác, giọng nói của quản gia mặc dù không nhanh không chậm, nhưng tâm tình của ông có chút gấp gáp, hình như xảy ra chuyện gì khẩn cấp.

"Đến Mĩ?" Anh khẽ nheo mắt lại.

"Đúng, đến Mĩ, ở đó nhà họ Quách có mua đất, nhà, hơn nữa cách nơi Tâm điều dưỡng không xa. Tôi nghĩ, lấy tình cảm của cậu với Tâm, nhất định sẽ không bỏ mặc con bé một mình, cho nên tôi tự mình cầm hộ chiếu đưa cho cậu." Giọng điệu của chú Tường hết sức thông thả, vẻ mặt như thường.

"Chú cầm hộ chiếu của tôi?" Triều Hệ không nhịn được nhíu mày, ngược lại anh cảm thấy vô cùng không bình thường.

"Rất xin lỗi, bởi vì tôi tự mình điều tra cậu, vì bảo vệ an toàn người nhà họ Quách, cho nên tôi không thể không ra hạ sách này, xin cậu thứ lỗi, về vấn đề visa, cậu cũng không cần lo lắng, tôi đã thông qua quan hệ, để cậu và Tâm trong thời gian nhanh nhất đến Mĩ."

"Trong thời gian nhanh nhất?" Vẻ mặt của Triều Hệ hết sức nặng nề.

Không phải anh đang ảo tưởng, cũng không phải là ảo giác của anh, trong nhà này hình như có chuyện gì đang xảy ra, hơn nữa vì muốn giảm tổn thương xuống đến mức thấp nhất, người trước mắt này đang cố gắng đưa người sẽ phải chịu tổn thương rời đi. Là quyết định của người này? Hay là quyết định của một người khác?

Thoáng chốc, trong đầu anh hiện lên gương mặt của một cô gái.

"Đúng, ba giờ sau lên đường đến phi trường." Chú Tường bình tĩnh nói.

"Ba giờ? Vậy. Quách Ly thì sao? Cùng cùng chúng ta đi sao?" Không hiểu sao, bóng dáng của Quách Ly hiện lên ở trước mắt của anh, anh không hiểu, vì sao mình quan tâm, để ý tình huống của cô bé kia?

Rõ ràng anh nên để ý tới Tâm, chỉ cần Tâm bình an, tất cả mọi chuyện đối với anh mà nói đều không quan trọng, thế nhưng. Anh không cách nào không để ý tới cô bé kia.

Trong đáy mắt của chú Tường lóe lên một vệt sáng, ngay sau đó cúi đầu, che giấu vẻ mặt, "Ly. . . . Ly còn phải đi học, vì không làm trễ nãi việc học của con bé, chỉ có Tâm cùng cậu đi Mĩ."

"Lưu lại bé Ly?" Triều Hệ hết sức khẳng định, lý do của quản gia chỉ là để che giấu sự thật, nguyên nhân chân chính, nguyên nhân chủ yếu lưu lại Quách Ly, cho tới bây giờ cũng chưa có chân chính nói rõ.

Một cảm giác bất an đang lên men trong lòng anh, chỉ cần nghĩ đến phải để một mình Quách Ly ở lại chỗ này, anh sẽ cảm thấy hoảng hốt.

"Đúng, lần này coi như cậu và Tâm nghỉ phép, tôi thật sự hi vọng sau khi hai người đến Mĩ, quan hệ có thể có phát triển hơn một bước." Trong lời nói của chú Tường tràn đầy ám hiệu.

"Quản gia Tường." Triều Hệ bởi vì cảm thấy chói tai mà nhíu chặt chân mày, giọng điệu trở nên lạnh lùng, khiến cho trong đôi mắt cũng có vẻ âm u lạnh lẽo.

Biến hóa xa lạ trên người Triều Hệ khuếch tán ra, chú Tường ngẩng đầu lên, đang muốn nói, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cậu ta thì ngay cả ông người đã làm ở nhà họ Quách mấy chục năm, là người đã trải qua sóng to gió lớn, cũng không nhịn được mà kinh ngạc và giật mình.

"Ông. Ông và Quách Ly rốt cuộc đang giấu giếm những chuyện gì? Có bí mật gì không cách nào công bố sao?" Triều Hệ chậm rãi bước về phía ông một bước.

"Triều. Triều tiên sinh?" Chú Tường theo bước chân của anh mà cảm thấy có chút áp bức cùng hít thở không thông, hoài nghi người đàn ông trước mắt có phải là người trong ấn tượng của ông hay không, đối tượng tốt trong miệng Quách Ly, bởi vì bộ dáng của anh bây giờ rất đáng sợ.

"Mặc dù chuyện của nhà Quách chẳng quan hệ gì tới tôi, tôi cũng không có tư cách biết bí mật của các ông, nếu." Con người lạnh lùng nháy lên, về mặt của Triều Hệ âm lãnh khiến cho người khác kinh hãi.

"Nếu như ông giấu giếm bí mật có tôi trong đó thì nên nói cho tôi biết, hoặc là chuyện có liên quan đến tôi, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Liên quan. Đến cậu?" Chú Tường khó khăn nuốt nước miếng một cái.

"Ví dụ như. Quách Tâm chân chính rốt cuộc ở đâu? Còn có." Hai mắt Triều Hệ sắc bén nhìn thẳng vào vẻ mặt sợ hãi của quân gia, "Quách Ly. Rốt cuộc là ai?"

Lông mi dài chậm rãi chớp động, Quách Ly từ từ mở mắt ra.

Sau khi nghỉ ngơi, cơ thể của cô vẫn mệt mỏi chưa xót đau đớn như cũ, ngồi dậy, dùng sức vận eo bẻ cổ.

"Cuối cùng đã trở lại."

Mặc dù vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng là suốt cả hai ngày không ngủ, chỉ nghỉ ngơi ngắn ngủi, tinh thần cả người cùng thể lực vẫn kém.

Nhìn đồng hồ trên tường, cô quay đầu, nhìn bầu trời phía ngoài cửa sổ, ước chừng bây giờ mới sáng sớm.

"Haizz" Nghĩ tới điều gì, cô thở dài, "Thật vất vả mới trưởng thành, thật vất vả thoát khỏi trường học, tại sao cuộc đời của mình lại lặp lại một lần nữa?"

Bất đắc dĩ nhảy xuống giường, cô đi tới trước tủ quần áo.

Lấy đồng phục từ trong tủ quần áo, nghĩ đến sau một tiếng lại phải đến trường học chịu khổ, tâm tình của cô liền hồng lét.

"Ai ngờ được một cô gái đã tốt nghiệp đại học ba năm rồi thế nhưng lại phải học lại lớp mười? Tại sao mình phải trở thành học sinh lần nữa?" Quách Ly không nhận được oán trách, mặc đồng phục, nhìn mình trong gương.

Đúng a! Có thể làm học sinh cũng là một loại hạnh phúc, cũng tương đối, học sinh cũng có phiền não của học sinh, hơn nữa cô là một phụ nữ thành thực, lại phải cùng một đám tiểu quỷ lớn ở chung một chỗ, thật sự có cảm giác quái dị không nên lời.

Nhìn balo trên giường, lại nhìn gương mặt non nớt của mình trong gương.Haiz haiz, cô có rất nhiều chuyện gấp phải làm, lại phải phí phần lớn thời giờ vào việc đi học, rõ là.

Cô vẫn đang hối hận hết sức, bất thành linh có tiếng vang lên.

Chắc chú quân gia đứng ở ngoài cửa chờ gọi cô rời giường. Nghĩ đến đây, Quách Ly không nhận được cười khổ.

Khi cô tỉnh lại, đối mặt với một ngày mới, điều này cũng đại biểu cô bây giờ thật sự là một người cô độc rồi, bởi vì Tâm bị cô đưa đến chỗ an toàn, mà người đó luôn đi theo bên cạnh Tâm, người đó thật sự yêu Tâm, nhất định cũng theo Tâm. . . . Triều Hệ.

Trái tim ần ần cảm giác đau đớn, cô lộ ra nụ cười khổ sở, đưa tay vuốt ngực, mặc cho cảm giác đau đớn đang lan tràn.

Không thể lại nghĩ tới, cô dùng sức ấn lên, theo lệnh của cô ném người đàn ông đó ra khỏi đầu, đè nó xuống tầng cuối cùng trong con tim.

Quả thật không thể lại nghĩ tới nữa, cô bây giờ là Quách Ly, là Quách Ly, là cô đẩy anh ra, là cô đẩy anh vào một cô gái khác, vì bảo vệ hai người cô yêu, cô chỉ có thể làm như vậy, cũng chỉ có biện pháp này.

Bởi vì. Nhìn mình trong gương, cô không nhận được cười khổ lần nữa. Bởi vì cô biến thành ai cũng không được, trừ trở thành Quách Ly, không cách nào trở thành bất kỳ kẻ nào, cô. Cũng không thể trở về làm Quách Tâm được rồi. . . . ,

Lúc này, tiếng đó lại vang lên lần nữa.

Quách Ly phục hồi lại tinh thần, than một tiếng, dùng sức tổng hơi thở khó chịu từ trong ngực ra.

"Cháu đã tỉnh, chú Tường." Cô hét về phía cửa một tiếng, vọt vào bên trong phòng tắm rửa mặt, lại nhanh chóng vọt ra, cầm balo lên.

Có lẽ lần sau gặp lại Tâm và Triều Hệ thì bọn họ đã có kết quả tốt rồi. Nói không chừng chính là lúc bọn họ quyết định kết hôn, hay là. Đã có đứa bé đi! Chỉ cần không có cô người kỳ đà cản mũi gây trở ngại này, bọn họ nhất định có thể thuận lợi lui tới.

Bởi vì chỉ cần Triều Hệ cách xa cô, cô liền không có biện pháp kích thích bọn họ chia tay, càng không có những hành động không nghe sai khiến chỉ muốn tìm anh ở bên cạnh cô.

Đúng vậy! Là cô đẩy Triều Hệ ra, cô không thể hối hận, càng không có tư cách đau lòng, tất cả đều là quyết định của cô, là cô quyết định tất cả kết quả.
.....

Hít sâu một hơi, xác định tâm tình của mình đã nắm trong tay đến trạng thái hoàn mỹ nhất, Quách Ly cố ý giả vờ mỉm cười, mở cửa phòng.

"Buổi sáng tốt lành, chú Tường. Chú. Triều Hệ?"

Nụ cười hoàn mỹ trong nháy mắt tan vỡ khi thấy người đàn ông ở trước cửa, cô ngây ngốc tròn to mắt, nhìn người đàn ông kia, trong một khắc, đầu của cô loạn lên, không cách nào suy nghĩ được.

Người nên cùng Tâm đi máy bay, giờ phút này mặc trên người một bộ vest không thể quen thuộc hơn, thẳng tắp đứng ở trước mắt của cô.

Trên gương mặt lộ ra nụ cười tươi thắm nhưng lúc này có vẻ nghiêm túc, nhìn thẳng cô, sau đó cúi người chào cô, cung kính mở miệng, "Buổi sáng tốt lành, Ly, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Cơ thể Quách Ly vẫn có chút cứng ngắc, trừng mắt nhìn người trước mặt, thế nhưng người trước mặt này hoàn toàn xa lạ.

Anh một đầu tóc gọn gàng sạch sẽ chỉ dùng một cái dây buộc tóc màu đen buộc tóc ở sau ót, nói năng có nề nếp, vẻ mặt nghiêm trang, đối diện cô lộ ra thái độ cung kính, giống như. Giống như chú Tường vậy.

"Anh. Làm sao anh ở chỗ này?"

Tại sao anh không lên máy bay? Tâm đâu? Chú Tường đâu? Người ở đâu? Tại sao không tuân theo kế hoạch của cô, từng bước tiến hành? Ngày hôm qua cô cố ý trở lại liền đi ngủ, chính là vì tránh gặp Triều Hệ, bởi vì cô sợ cùng anh chia xa thì mình sẽ không nhìn được mà đối ý không cho anh đi nữa, cho nên. Nhưng là vào lúc này, tại sao anh.

"Tôi? Đây là công việc của tôi, mỗi sáng sớm cố định sáu gọi ngài rời giường." Triều Hệ cẩn thận nói.

"Gọi em rời giường?" Cái gì cùng cái gì?

"Bữa ăn sáng đã chuẩn bị tốt, ngài tùy thời có thể đi dùng đồ ăn sáng." Anh lễ độ cúi người chào cô, giống như. Là một quản gia.

"Triều Hệ?" Quách Ly phát hiện mình bị mơ hồ rồi.

"Vâng. ?"

"Tường. Chú Tường đâu? Sao lại là anh tới gọi em? Sao anh mặc bộ đồ vest của chú Tường? Còn có thái độ của anh. Anh làm sao vậy?"

"Quản gia Tường về hưu." Anh có nề nếp nói.

"Hưu. Về hưu?!" Cô sửng sốt, kinh ngạc kêu to.

Cái gì về hưu? Lúc nào? Ai cho phép? Cô là ông chủ, có người về hưu, lại không có ai tới thông báo với cô một tiếng?

Không, không đúng, bây giờ, sao chú Tường có thể bỏ lại cô, sau đó về hưu, để cho cô một mình chiến đấu? Trừ cô ra, chú ấy là người biết rõ tất cả mọi chuyện, sao có thể bỏ đi như thế?

Hơn nữa.

"Vậy. Vậy anh." Quách Ly đảo lộn toàn bộ suy nghĩ, hỗn loạn không dứt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Triều Hệ.

"Tôi? Tôi là quản gia mới nhậm chức, bắt đầu từ hôm nay, do tôi chăm sóc chuyện lớn nhỏ của ngài, xin ngài đừng lo lắng, Tường quản gia đã nói tất cả thói quen của ngài cho tôi."

"Anh nói cái gì?" Cô cho là mình nghe lầm.

"Tôi là quản gia tân nhậm của nhà họ Quách, bắt đầu từ hôm nay, do tôi phục vụ ngài."

Người đàn ông này mỉm cười xa lạ như thế Quách Ly không nhìn được lui về phía sau mấy bước, trong đáy mắt có kinh ngạc rõ ràng, vẻ mặt cứng ngắc rất buồn cười.

Triều Hệ giống như là không có nhìn thấy vẻ mặt bị dọa sợ của cô, nghiêm túc mà đứng thẳng.

"Anh là quản gia. Đợi đã nào...! Anh đã ở chỗ này, vậy chị Tâm." Cô nghĩ đến một vấn đề vô cùng trọng yếu.

"Tâm. Cô ấy đồng hành cùng quản gia Tường đã về hưu, đi Mĩ."

"Vậy anh. Tại sao anh chưa đi cùng? Anh nên làm bạn với chị Tâm cùng nhau đi Mĩ, anh không lo lắng cho chị Tâm sao? Làm sao anh có thể để

cho chú Tường đi cùng? Làm sao anh có thể lấy công việc của chú Tường? Không phải anh có tình cảm với chị Tâm sao." Quách Ly rất kích động.

"Đúng vậy!" Triều Hệ chậm rãi ngẩng đầu lên, thái độ hết sức tỉnh táo, đáy mắt lại tàn ra sắc bén làm cô không thể giải thích được mà run rẩy, nói có ngụ ý: "Tôi tất nhiên lo lắng cho Tâm, tình cảm của tôi và Tâm vô cùng tốt, cho nên tôi phải lưu lại."

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Quách Ly nhìn anh mà sợ hãi trong lòng.

"Chẳng lẽ Ly không thích tôi sao?" Anh đột nhiên hép mắt, nhàn nhạt hỏi.

"Em Em không có không thích."

"Không hy vọng tôi lưu lại?"

"Không. Không phải là không hi vọng."

"Không muốn tôi đợi ở chỗ này?"

"Không phải."

"Vậy còn vấn đề gì cần hỏi nữa không?"

"Em Anh. Anh có kinh nghiệm làm quản gia sao?" Ông trời! Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, tất cả đây là sao vậy?

"À! Tôi quên nói một chuyện quan trọng." Triều Hệ giống như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, kinh ngạc lên tiếng.

"Hả?"

"Tôi có một sở trường rất tốt."

"Sở trường? Rất tốt?"

"Trí nhớ của tôi tốt vô cùng, chỉ cần đã từng thấy qua, học qua, liếc qua, hay đã đọc qua, cũng có thể lập tức ghi nhớ ở trong đầu, đã gặp qua là không quên được."

"Anh nói cái gì?" Đã gặp qua là không quên được? Sao cô không biết? Tại sao không có ấn tượng? Sao.

"Sở trường này, tôi chưa nói với ngài sao?" Về mặt của Triều Hệ không chút thay đổi, cố ý nghi ngờ hỏi.

Cũng không có!

"Anh nói cho em biết khi nào?" Quách Ly không nhận được căn cứ nghiêng lợi, anh có loại sở trường này, lần đầu tiên cô nghe nói.

"Chắc tôi đã nói cho Tâm rồi, lúc tôi cùng cô ấy lui tới, tôi đã nói. Tôi cho là Tâm sẽ nói cho ngài biết." Về mặt của anh hết sức tự nhiên, giống như loại chuyện này không có bất kỳ cái gì không đúng.

Nhưng nghe vào trong tai của cô, có vẻ rất không ổn.

Anh nói với Tâm? Khi nào? Năm nào? Tháng nào? Ngày nào? Tại sao cô không có bất kỳ ấn tượng nào? Anh và Tâm lui tới đã nhiều năm như vậy, nếu như Tâm biết chuyện này, cô nhất định cũng biết. Nói xạo mà mặt không đỏ, thờ không gấp, khi nào thì anh có vẻ mặt này rồi hả?

"Còn có một chuyện khác."

"Cái. Cái gì?"

"Tôi không chỉ có sở trường chỉ cần đã gặp qua là không quên, năng lực học tập của tôi cũng nhanh hơn người khác gấp ba lần, nếu như Ly hi vọng tôi có thể thi đỗ lấy bằng quản gia, cũng không có vấn đề, có lẽ tôi có thể làm được một yêu cầu của ngài để chứng minh, dĩ nhiên, trước tiên cần phải xác định rõ cuộc là lúc nào để còn đăng kí dự thi."

"Hả. Vây." Quách Ly thận trọng nhìn người đàn ông đang kiêu ngạo này.

"Chính là nói, quân gia Tường đã đi rồi, coi như bây giờ ngài hối hận, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi. Nếu như ngài muốn ông ấy vừa mới đến Mĩ lại lập tức bay trở về, tôi chỉ sợ người ta không chịu nổi khi đi đi về về như thế, nếu như ngài thật sự có loại ý nghĩ này, vậy thì đại biểu ngài cảm thấy tôi rất đáng ghét, tuyệt không thích hợp trở thành quân gia chăm sóc cho ngài, đại biểu tôi không đủ tư cách, đại biểu ngài xem nhẹ tôi, xem thường tôi, cự tuyệt tôi phục vụ. Ngài thì sao?" Triều Hệ nói xong ba chữ cuối cùng kia thì đặc biệt tăng thêm âm lượng, trong đó còn bí mật mang theo ý vị nồng đậm.

"Hả. Không phải." Quách Ly không nhịn được lui về phía sau một bước.

Anh rõ ràng là nói rất nghiêm túc, nhưng lời nói chứa đầy hàm ý cùng cảnh cáo cũng không phải là nói đùa. Chỉ là thật sự kỳ quái, tại sao cô cảm thấy anh đang giận chính mình, hơn nữa không có bất mãn với cô?

"Như vậy thì đại biểu giữa chúng ta không có bất cứ vấn đề gì rồi hả?"

"Phải. . . ." Cô phát hiện mình giống như không đứng lắm, chỉ là đối mặt với cái người mặt không chút thay đổi lại khí thế bức người này, cô chỉ có thể lựa chọn trước uất ức tiếp nhận anh.

"Rất tốt, Ly, mời theo tôi đến phòng ăn dùng cơm." Triều Hệ nở một nụ cười hoàn mỹ.

"Tốt." Quách Ly ngoan ngoãn bị anh nắm mũi dẫn đi, hoàn toàn không dám phản kháng.

Khi hai người bọn họ cùng nhau đi trên hành lang thì cô hậu tri hậu giác phát hiện rốt cuộc không đứng ở chỗ nào, đang muốn mở miệng, người đi đằng trước đột nhiên dừng bước, cô không kịp phản ứng, cứng rắn đụng vào lưng của anh.

"A! Ông trời ơi!" Cô xoa xoa cái trán, về mặt uất ức.

Triều Hệ xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn cô, "Ly."

"À? Vâng" Rõ ràng cô mới chính là lão đại, mới là ông chủ, nhưng là đối mặt với Triều Hệ bây giờ, cô phát hiện mình thế nhưng hoàn toàn không cứng rắn nổi.

"Ngài năm nay mười lăm tuổi, cho nên. Tôi chỉ chờ ngài ba năm." Ba năm sau, anh sẽ tính nợ rõ ràng với cô.

Anh xoay người lại, tiếp tục bước đi.

"Cái gì?" Cái gì đợi cô ba năm? Không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu.

"Triều Hệ, anh nói cái gì ba năm? Em không hiểu."

Anh không để ý tới cô, tự mình đi về phía trước.

"Triều Hệ?" Quách Ly mang một bộ dạng đáng thương tội nghiệp, chỉ có thể ngoan ngoãn đuổi theo phía sau anh.

Trong phòng khách rất ồn ào, tiếng nằng chừ bắt mắt bên tai không dứt, làm cho người ta cảm thấy run sợ trong lòng.

Hôm nay nhân vật chính không để tâm đến tình huống này, ngược lại ngồi ở trên ghế sa lon, thản nhiên bưng cái ly, uống trà sữa.

"Mây có tư cách gì ở nhà họ Quách? Mây chỉ là đứa bé được nhà họ Quách nhận nuôi, nếu không phải là do trên đường chở mây về xảy ra tai nạn xe cộ, anh trai cùng chị dâu của tao sẽ không chết, nếu tính ra, thì mây chính là hung thủ gián tiếp giết người." Một người đàn ông trung niên đứng ở trước mặt của Quách Ly gào lên.

"Từ ngày đầu tiên tôi được nhận nuôi, thì thân phận của tôi là người nhà họ Quách, coi như ba mẹ bởi vì dẫn tôi trở về xảy ra tai nạn xe cộ, bắt hạnh rời khỏi nhân thế, nhưng tôi mang họ Quách chính là sự thật không thể chối cãi." Để ly xuống, Quách Ly không lo lắng nói.

"Hừ! Mây còn dám nói, chỉ bằng mày hại chết anh trai cùng chị dâu của tao, tao liền có quyền tuyên bố thân phận của mày không được thừa nhận."

"Chú có quyền? Xin hỏi chú, chú có tư cách gì tuyên bố?" Quách Ly cười khê nói, không thèm để ý người đàn ông trung niên đang nhìn cô chằm chằm, trong mắt của người đàn ông trung niên kia tràn đầy hận ý.

"Mọi người trong nhà họ Quách hầu như đã qua đời, vậy tao chính là người thứ nhất được lựa chọn làm người thừa kế của nhà họ Quách, bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ chuyện lớn nhỏ của nhà họ Quách do tao làm chủ, mây nói đi, tao có tư cách không?" Về mặt của người đàn ông trung niên kia rất hài lòng, chỉ cần vừa nghĩ tới tất cả sản nghiệp khổng lồ cùng tài phú của nhà họ Quách đều rơi vào trong tay của mình, trong cuộc sống tương lai sắp có tài phú vô tận cùng danh tiếng, quyền thế, trong ánh mắt tham lam kia nhìn không sót một cái gì.

"Chú, hình như chú đã quên chị Tâm! Chị Tâm mới là người thừa kế duy nhất của nhà họ Quách. Lại nói, coi như không có chị Tâm, chú cũng không có tư cách đón lấy vị trí này, mặc dù chú không thừa nhận tư cách của tôi, nhưng theo luật pháp. Sự thật chính là sự thật, có một số việc cũng không phải là chú nói liền quyết định." Quách Ly cười nói, nụ cười cũng không đạt đến trong đáy mắt, về mặt cực kỳ đáng sợ.

"Đúng, nói đến Quách Tâm, đây chính là mục đích tao tới hôm nay." Người đàn ông trung niên kia không nhận ra được trong lời nói của cô là có lời gì, nheo mắt lại, tức giận trợn trừng mắt nhìn cô. "Gọi Quách Tâm ra đây, hôm nay tao muốn dẫn nó đi."

"Mang chị ấy đi? Chú muốn mang chị ấy tới chỗ nào?" Quách Ly nhìn thẳng người đàn ông trung niên kia.

"Đương nhiên là mang nó về chỗ của tao, bệnh của nó cũng không nhẹ, nơi này trừ người làm ra, cũng chỉ còn dư lại cái tên tiểu quỷ này, bọn mày muốn chăm sóc nó thế nào? Nếu như tao là trường bối, dĩ nhiên do tao tự mình chăm sóc." Người đàn ông trung niên kia nói như đúng lý vậy, một bộ dạng nghiêm nhiên xem mình thành chủ nhà này.

"Chú thật là có lòng! Chỉ là.Chú, chú chỉ lấy lý do muốn chăm sóc Tâm, nhưng trên thực tế là muốn cướp đi quyền thừa kế của Tâm chứ gì? Giả vờ chăm sóc, thực tế là giam lỏng, chỉ cần Tâm ở chỗ của chú, thì chú có thể hoàn toàn nắm giữ quyền thế và tài phú của nhà họ Quách rồi." Quách Ly nhẹ giọng nói, lộ ra nụ cười vô hại.

"Mày nói cái gì? Mày cho rằng mày đang nói chuyện cùng ai? Sao mày không lễ phép như vậy? Quách Tâm là cháu gái của tao, tao chăm sóc con bé là thiên kinh địa nghĩa*." Người đàn ông trung niên kia tức giận mắng to.

(*Thiên kinh địa nghĩa: là chuyện hiển nhiên, chuyện bình thường)

Mặc dù ông ta nói lời chính nghĩa, nhưng không thể phủ nhận, cho đến khi con trai trưởng của nhà họ Quách xảy ra bất trắc, ông chính là người em trai thông qua gián tiếp mới biết được anh trai mình có một cô con gái, đồng thời cũng nhận nuôi một cô bé khác, bởi vì quan hệ của bọn họ không phải rất tốt.

"Thật sao? Vậy tôi cũng coi là cháu gái của chú, sao không có nghe chú nói muốn chăm sóc tôi?"

"Hừ! Không phải vừa nãy tao đã nói sao? Tao hoàn toàn không thừa nhận mày là một phần tử của nhà họ Quách."

"A! Chỉ là rất xin lỗi, tôi không cách nào giao Tâm cho chú, bởi vì bây giờ chị ấy không có ở đây."

"Không ở đây?" Người đàn ông trung niên kia nhíu mày. Ông điều tra rất rõ ràng, từ sau khi Quách Tâm gặp chuyện không may, vẫn ở trong ngôi biệt thự của nhà họ Quách.

"Đúng vậy! Chị ấy đã rời khỏi đây, đến những địa phương khác điều dưỡng thân thể. Mặc dù chú không thừa nhận tôi, nhưng chị Tâm thừa nhận là được, chị ấy không chỉ yêu thương em gái là tôi đây, quan trọng hơn là, chị ấy đã chuyển nhượng quyền thừa kế của nhà họ Quách cho tôi." Quách Ly một mặt nói, một mặt đặt tài liệu lên bàn.

Người đàn ông trung niên kia trợn to mắt, nhanh chóng vươn tay, đoạt lấy tài liệu, cúi đầu xem, đồng thời thân thể kích động đến phát run.

Chỉ chốc lát sau, ông ta xé tài liệu thành những mảnh nhỏ, vè mặt dữ tợn rống to về phía cô, "Nói, rốt cuộc mày đã làm gì Quách Tâm? Mày ép buộc con bé giao quyền thừa kế nhà họ Quách cho mày? Vậy thì mày đang giam lỏng con bé, buộc con bé buông tha tất cả quyền lợi? Rốt cuộc mày giấu con bé ở đâu?"

Rõ ràng cô bé trước mắt chỉ lớn một chút xíu, thể nhưng ông lại không khỏi cảm thấy lo lắng cực độ, nhất là ánh mắt nó nhìn ông, cảm giác không giống như cô bé mười lăm tuổi, giống như hiểu rõ tất cả, làm ông không được tự nhiên cùng sợ hãi.

"Đúng vậy! Tôi xác thực đang giấu chị ấy, nhưng tôi nghĩ chú nên biết tôi vì cái gì phải giấu chị ấy đi! Ông hại chết ba mẹ của tôi, bây giờ còn muốn đánh chủ ý lên Tâm sao?" Giọng điệu của Quách Ly đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt của mấy người đàn ông ở đây thay đổi, có chút lo lắng cùng chột dạ.

Quách Ly nhìn mọi người, lạnh lùng nhếch miệng, "Chú, đừng cho là tôi tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, chính tôi đã thề với ba mẹ, sẽ bắt người đã hại chết họ."

"Mày. Mày nói cái gì?" Người đàn ông trung niên tự đại lúc trước, bây giờ sắc mặt biến thành được khó coi.

"Nghe nói chú kinh doanh công ty, thiếu không ít tiền, lại mượn ngân hàng không ít, nhưng còn chưa trả, gần đây bị bức bách, chú liền vay tiền ba, nhưng ba không muốn cho chú mượn, là thật sao?" Cô dựa lưng vào ghế sofa nhìn gương mặt của người đàn ông trung niên trước mắt trở nên tái nhợt cứng ngắc.

"Tao. Tao. Vậy thì như thế nào?"

"Chú muốn lấy tiền của ba, cho nên cùng những người đó hợp tác, một mặt đối phó ba mẹ của tôi, để cho bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ, không phải sao?" Cô chỉ vào mấy người sau lưng của người đàn ông trung niên kia.

Bọn họ đã từng nhậm chức vụ ở nhà họ Quách, bởi vì lấy trộm tài sản công ty mà bị người phát hiện, không những bị sa thải trước hai tháng trước khi về hưu, mà ngay cả danh dự cũng không giữ được. Còn có mấy anh em bà con trong dòng họ, bởi vì mơ ước tài sản của nhà họ Quách, muốn được chia một chén canh, cho nên hợp tác với những người này, tốn tiền thuê người giết ba mẹ cô.

"Mày nói láo! Làm sao tao có thể tổn thương anh trai cùng chị dâu của mình?" Người đàn ông trung niên kia cố trấn định bác bỏ.

"Không có sao? Nhưng tôi có chứng cứ!" Quách Ly lại lấy ra một túi giấy khác, nhẹ nhàng mở ra, đổ ra một đồng hình, biên lai mượn đồ, tài liệu thể chấp, còn có một phần tài liệu điều khoản hợp tác, phía trên có tất cả chữ ký cùng con dấu, dĩ nhiên, bao gồm một CD, bên trong ghi chép ông ta phân chia tài sản thế nào sau khi ba mẹ cô mất.

"Mày. Mày." Khuôn mặt của người đàn ông trung niên kia càng lúc càng đáng sợ, hốt hoảng cầm tài liệu và hình trên bàn, dùng sức xé bỏ.

"Ông cứ xé, tôi còn có, những thứ này chỉ là bản photo." Ánh mắt của Quách Ly càng lúc càng âm lãnh, gương mặt không ý cười càng trở nên đen tối dọa người.

"Mày. Mày nói đi, tại sao mày có những thứ đồ này?" Người đàn ông kia tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang lo lắng cực độ cùng sợ hãi.

"Đương nhiên là bắt bọn người này lại, cho bọn chúng số tiền lớn, có tiền thì dễ sai khiến cả ma quỷ." Quách Ly tốt bụng giải thích.

"Mày." Nhìn cô ngồi ở trên ghế sofa, trong mắt của người đàn ông trung niên kia thoáng qua hung ác, cùng mấy người bên cạnh ra dấu, trực tiếp xông về phía cô.

Một bóng người đột nhiên bước ra, ngăn ở đằng trước Quách Ly.

"Làm cái gì? Cái người này là ai?" Người đàn ông trung niên kia dừng lại, bất mãn rống to.

"Anh ấy là quản gia của tôi, mới nhậm chức quản gia nhà họ Quách." Quách Ly cười tít mắt nhìn Triều Hệ.

"Quản gia? Cậu ta? Dựa vào cậu ta sao?" Người đàn ông trung niên kia khinh bỉ khẽ cười một tiếng, muốn ra quyền công kích, mới nhìn giống như một người mặt trắng nhỏ vô hại.

Triều Hệ mặt không thay đổi vươn tay, ở giữa không trung chặn lại quả đấm của người đàn ông trung niên kia.

"Làm cái gì? Buông. Buông tay ra." Mặt của người đàn ông trung niên kia đỏ lên, dùng sức giãy giụa, không nghĩ tới anh sẽ phản kích.

"Chú, nếu như chú bị đánh, vậy thì rất khó coi, để người ta biết một đấng mày râu thể nhưng muốn động tay động chân với một cô bé, sẽ bị người làm kẻ chuyện tiêu lâm đấy." Quách Ly đứng dậy, làm bộ sợ núp ở sau lưng của Triều Hệ, thỉnh thoảng ló đầu ra, nhìn về phía mọi người, ánh mắt tràn đầy xem thường cùng nụ cười khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Mày." Nhìn về mặt khiêu khích của cô, người đàn ông trung niên kia không khỏi giận dữ.

"Đừng rồi, quên nói cho ông biết một chuyện. Không chỉ trong tay tôi có những tài liệu có thể chứng minh các ông hại chết ba mẹ của tôi, còn có. Nếu như chọc giận tôi...Tôi không ngại vận dụng thế lực của nhà họ Quách đối phó các ông. Tôi nghĩ, chủ, công ty của ông sắp phá sản, đúng không? Mấy vị tiền sinh kia, người nhà của các ông có sống cuộc bình an chứ?"

"Mày nói cái gì?" Tất cả đều kinh ngạc, mọi người không dám tin trọn to mắt, nhìn về mặt vô hại của Quách Ly, không cách nào tưởng tượng cô một đứa bé nhỏ tuổi lại dám nói ra những lời này.

"Tôi nói." Quách Ly thu lại vẻ mặt ngây thơ vui vẻ, vẻ mặt trở nên hết sức ác độc, nhìn tất cả mọi người, "Chọc giận tôi...Tôi sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào. Nếu như các ông hi vọng người nhà của mình bị dính líu, như vậy các người chờ mà xem, xem một chút rốt cuộc là ai có thể tổn thương ai! Các ông hại chết ba mẹ tôi, nếu như mà tôi nguyện ý, sẽ khiến các ông cùng người nhà của mình đều đền mạng."

"Dựa vào." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, người đàn ông trung niên kia im lặng.

"Tại sao? Tôi đã nói, mặc kệ ông có nguyện ý hay không, hiện tại tôi là người thừa kế của nhà họ Quách, nghe nói nhà họ Quách trừ quyền thế và địa vị ra, tài phú lại nhiều xài không hết, nếu như mà tôi muốn các ông chết, chỉ cần bỏ tiền ra, sẽ có không ít người muốn làm cướp. Ông nói đi, tôi có nên làm như vậy hay không?"

"Mày. Mày dám." Người đàn ông trung niên kia nhìn cổ tay bị nắm chặt, chịu đựng không nổi cầu xin, sắc mặt lại sung huyết đỏ bừng.

"Tôi dám! Triều Hệ, buông ông ta ra, tay của ông ta sắp bị anh bóp gãy rồi." Quách Ly không nhịn được lên tiếng gọi người quản gia có vẻ mặt không thay đổi gì.

Triều Hệ buông tay ra, lại bảo hộ cô ở sau lưng, để cho mình ngăn ở giữa cô và mọi người, không để cho bất kỳ kẻ nào có thể vọng tưởng tổn thương cô.

Mấy người kia vốn là muốn dựa vào người đông thế mạnh, công kích Quách Ly, nhưng mà giống như Triều Hệ này biết được tất cả, sợ hãi và chột dạ tự nhiên sinh ra, bị sợ đến nỗi phải lui về phía sau.

"Chú, hôm nay chú đã tìm tới cửa, chúng ta liền trực tiếp nói rõ ràng đi! Tôi cho chú hai con đường, một là chú đi tự thú, nói rõ cho cảnh sát chuyện chú hại ba mẹ tôi thế nào, nợ tiền trả tiền, nợ mạng trả mạng. Hai là để tôi tới đối phó chú, nếu như chú cho là tôi chỉ là một cô bé không cách nào đối phó được chú, như vậy tôi hi vọng chú tốt nhất nên hiểu rõ, bởi vì tôi không chỉ có thể dùng quyền thế nhà họ Quách phá hủy chú, mà sẽ khiến cho người nhà của chú không có kết quả tốt. Không sai, đúng như chú nói, Quách Ly chỉ là nhà họ Quách nhận nuôi, cho nên tôi đối với các người cũng không hận quá sâu, nhưng là nhà họ Quách cho tôi một ngôi nhà mới, tôi muốn cho nhà họ Quách một cái công đạo, để tôi đối phó chú, kết quả của chú sẽ không tốt đâu." Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng cùng không thêm đề ý.

Triều Hệ chậm rãi nheo mắt lại, xoay người, như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Quách Ly chột dạ nhìn chỗ khác, tự mình nói: "Những người này cũng thế, nếu như không muốn tôi tự tay trả thù, thì đi tự thú đi! Nếu không một người tôi cũng sẽ không bỏ qua, nếu chọc giận tôi, tôi sẽ khiến các người từ đó biến mất ở trên cái thế giới này."

Cô. Chỉ có thể làm như vậy.

Vì bảo vệ Tâm, vì bảo vệ nhà họ Quách, cô chỉ có thể không ngừng tự nói với mình, không thể bỏ ra quá nhiều tình cảm với bất kỳ người nào, bao gồm cả cô.

Cô là Quách Ly, bây giờ cô là Quách Ly, không thể quên thân phận của mình bây giờ, bây giờ Quách Ly không có quá nhiều tình cảm với ba mẹ, đối với Quách Ly mà nói, ba mẹ nuôi sống chết sẽ chỉ làm cô bé khổ sở, nhưng sẽ không đến nỗi đau lòng. Cho nên cô không thể để cho mọi người nhìn ra sơ hở gì.

Mặc dù điều cô phải làm không chỉ là dùng phương thức gì đối phó với những thứ kẻ thù này, mà cô phải làm gì đó để khiến những người này không còn cơ hội xoay mình, muốn đưa những người này vào chỗ chết, nhưng.

A. Cô ngay cả thân phận của mình cũng có thể buông tha, ngay cả người yêu cũng có thể bỏ lại, lại có cái gì tốt mà không bỏ được, không cam lòng đây?

Triều Hệ nhìn cô, mơ hồ lộ ra nụ cười, nhìn như ôn hòa, trên thực tế lại có chút khác biệt, giống như là tức giận, bất mãn, hoặc là. Lừa gạt.

"Cho nên đừng ép tôi ra tay đối phó các người. Tôi nói lại một lần nữa, tôi đối với các người cũng không hận quá sâu, quá nhiều, tôi là đứa bé nhà họ Quách nhận nuôi, đối với nhà họ Quách, tôi cũng không có quá nhiều tình cảm, chỉ là. Vì bọn họ báo thù, bắt được hung thủ thật sự, là trách nhiệm của người nhà họ Quách."

Cô không có năng lực báo thù mà không tổn thương người còn sống, không thể để cho Tâm có quá nhiều kẻ địch, với tình huống bây giờ của Tâm, công việc của cô chính là giúp chị ấy có được một thế giới an toàn vô hại, tất cả những thứ khác, cô đều có thể nhin.

Quách Ly tự giam mình trong phòng, khóc thật lâu.

Triều Hệ nhìn cửa phòng đóng chặt chỉ nghe cô đè nén, khổ sở khóc, chỉ có thể nắm chặt thành nắm đấm, nhẹ giọng thở dài.

Cô đang khóc. Bé Ly của anh đang khóc. Anh biết cô vì sao mà khóc, biết cô vì sao mà đau lòng, nhưng anh không thể ra sức, bởi vì cô cự tuyệt, cho nên anh chỉ có thể cố làm như không biết bất kỳ chuyện gì núp ở một bên, nhìn cô rơi lệ.

Nhưng cô khóc đã lâu rồi, lâu đến nỗi anh sắp nhin không được, muốn xông vào bên trong phòng, ôm cô thật chặt vào trong ngực, an ủi cô, để cho cô không cần gánh tất cả trách nhiệm trên người, anh cũng hy vọng có thể vì cô gánh một chút phiền não.

Anh biết cá tính của cô, từ lúc bắt đầu, cô không phải là người thích khóc, vậy mà một khi có chuyện có thể khiến cô khóc thút thít, đại biểu cô chân chính cảm thấy đau lòng, hay là chân chính cảm thấy khổ sở.

Tiếng khóc vẫn kéo dài không ngừng, Triều Hệ đã nhẫn nại đến ranh giới cuối cùng, vươn tay, mở cửa, đi vào.

Nhờ vào ánh sáng hơi yếu, anh nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ co rúc ở trong góc, bả vai không ngừng lay động.

Khẽ thở dài một cái, lòng anh rất đau, chậm rãi đi về phía cô.

Nếu như ba mẹ biết cô không có trừng phạt nghiêm khắc những người đó, có thể trách cứ cô hay không? Nếu như không báo thù cho ba mẹ, khiến những người đó chịu báo ứng, ba mẹ có cam lòng hay không? Bọn họ có thể tha thứ cho quyết định của cô, cách làm của cô hay không.? Cô cũng bắt đầu nghĩ mà. Thật ra thì trong lòng quặn đau, thật ra thì cô muốn chặt những người đó thành trăm mảnh, thật ra thì cô rất không cam lòng. Nhưng mà, không cam lòng thì thế nào đây?

Cô còn sống, còn muốn người nhà chú ý, còn có sản nghiệp gia tộc phải dựa vào cô chống đỡ, nếu như cô có thể nắm quyền, có thể làm chuyện muốn

làm, hiện tại sẽ không áy náy như vậy, khổ sở như vậy rồi.

Nhưng cô không thể, cô phải giữ lý trí, vì người sống suy nghĩ, cô phải hy sinh sự không cam lòng của mình, nhưng đau lòng. Đau vì cô không cách nào lấy lại công bằng cho ba mẹ, không cách nào phát tiết được hoàn toàn tức giận ra ngoài, không cách nào.Trở lại lúc trước—

Trong lòng đau đến không thể chịu đựng, mặc dù khóc thút thít, nhưng vẫn không tốt hơn, chỉ là càng lúc càng bất mãn, càng lúc càng hối hận, bởi vì đáng về khi ba mẹ mất đi đã để lại ấn tượng quá sâu trong đầu cô, cả người đều chảy máu, làm cô không thể có một gia đình hoàn chỉnh, vậy.Cô chết đi, cô. Từ đó mất đi một người em gái mới, vậy. Cô chỉ có thể vĩnh viễn trở thành Quách Ly.

Không hề báo động trước, hơi ẩm phủ lên trên người của cô.

Khẽ sững sờ, Quách Ly cứng ngắc cần môi, không dám lên tiếng, cơ thể cứng đờ, cố gắng che giấu đau thương cùng đau đớn trong lòng, cũng không dám cử động, chỉ có thể mặc cho nhiệt độ nóng bỏng đó khuếch tán ở trong cơ thể cô, nỗ lực đè nén.

Đúng vậy! Còn có Triều Hệ. Người đàn ông này không hề thuộc về cô nữa, đã mất rồi.

"Ly, đừng khóc." Triều Hệ ngồi ở bên cạnh của cô, ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng nỉ non.

"Ly, đừng sợ, chớ khổ sở, anh sẽ ở cùng với em." Anh vỗ tay nhẹ nhàng có quy luật lên lưng của cô.

"Ly. Cho dù em biến thành cái dạng nào, đều vẫn là." Người anh thích nhất.

"Ly, em có thể làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm, chỉ cần là em muốn, anh đều giúp em hoàn thành; chỉ cần là quyết định của em, cho dù là có lỗi với anh hay không, anh đều đứng ở bên cạnh em. . . ." Ngoại trừ vứt bỏ anh.

"Ly, hôm nay khóc xong, cũng đừng khóc thêm lần nào nữa, cũng không thể khóc." Bởi vì sẽ làm anh thêm đau lòng hơn mà thôi

Cô chịu đựng áp lực thế nào, có lẽ anh không cách nào biết được, nhưng anh không muốn cô mất đi nụ cười, không thể nào tiếp thu được bả vai nhỏ bé của cô phải gánh chịu trách nhiệm nhiều như vậy, cho nên để anh gánh cùng cô đi!

"Triều Hệ. Thật xin lỗi."

Cô biết, anh thuộc về Tâm, anh là người đàn ông của Tâm. Cô nên đẩy anh ra.

Nhưng cô rất nhớ, rất nhớ người đàn ông này, rất nhớ.Người đàn ông của cô bồi ở bên cạnh cô, cùng với cô vượt qua đau khổ.

Cô ích kỷ, cô rất ích kỷ, cô có thể len lén ích kỷ một lần hay không? Chỉ cần một lần là tốt rồi. Nếu như có một ngày Tâm trở lại, nếu như có một ngày cô không bao giờ cô độc tịch tịch nữa, nếu như có một ngày cô chấp nhận mất đi anh. . . Cô sẽ trả lại anh cho Tâm, cô cười chúc phúc Tâm cùng anh, cô sẽ.Gọi anh một tiếng anh rể. Mặc dù người đàn ông này thuộc về cô, niềm hạnh phúc này phải là của cô, nhưng là, chính cô đã đẩy ra, cũng chỉ có thể đẩy ra.

Cho nên, làm ơn, để cho cô tham lam một lần, ích kỷ một lần, vui vẻ một lần. Phải có một lần hạnh phúc cuối cùng! Chỉ cần trong thời gian ngắn là tốt rồi. Là tốt rồi, để cho cô ích kỷ một lần đi.

Bên trong phòng tối đen, tiếng khóc không ngừng vang lên, giọng nói nhẹ nhàng an ủi lớn vồn ở bên tai của cô, làm lòng cô đang lạnh buốt trở nên ấm áp, làm khổ sở trong lòng biến mất.

Công ty Kinh Thiên, chỉ cần xem qua báo chí tạp chí, tin tức truyền thông, chỉ cần đi ở trên đường, chỉ cần là người ở trong các nước phương Đông, tuyệt đối không xa lạ với cái tên này.

Bởi vì trên bất kỳ báo chí tạp chí, Đài Truyền Hình TVB, quảng cáo, trên các tòa nhà lớn, cái tên này luôn xuất hiện quanh cuộc sống mọi người.

Ăn mặc ngủ nghỉ vui đùa, đều có mặt của Kinh Thiên, có lẽ ở bên trong cái quảng cáo nào đó, có lẽ là một quảng cáo hay là một bộ phim nào đó, nó là công ty tài trợ lớn nhất; có lẽ ở trong lĩnh vực đồ ăn nhanh, may mặc, xe hơi, lĩnh vực khoa học kỹ thuật. Kinh Thiên đều có mặt khắp nơi.

Công ty Kinh Thiên, tầng lớp trên hay tầng lớp dưới đều quen thuộc.

Nó có lực ảnh hưởng với các công ty lớn, có sức mạnh làm rung chuyển cả giới thương nhân, kéo theo sự phát triển của kinh tế, ngược lại, có trắng, dĩ nhiên cũng có đen, ở trong thế giới màu đen, nó cũng có quyền thế nhất định, không chỉ giúp người dân vô tội, mà còn cùng giao dịch với nó, một Kinh Thiên tồn tại, ảnh hưởng không phải mấy vạn nhân khẩu, mà là có thể rung chuyển mạch sống của cả Châu Á.

Nó được mọi người yêu thích, có khoa học kỹ thuật cần thiết nhất, lĩnh vực nhất định là một vật có tầm quan trọng, mà tất cả đều sản xuất dựa trên khoa học kỹ thuật mới, gần bốn phần do Kinh Thiên nắm giữ.

Kinh Thiên tồn tại vì nhịp đập của kinh tế châu Á, tầm quan trọng của nó thật to lớn ảnh hưởng vô số cuộc sống của người dân, đồng thời nắm giữ sự sống của mấy vạn người dân.

Hai năm trước, người điều hành Kinh Thiên Quách Thắng Thiên cùng vợ tử nạn vì tai nạn xe cộ, ngay lúc Kinh Thiên gây khủng hoảng cho kinh tế châu

Á, rất nhiều công ty vì sợ Kinh Thiên mà đóng cửa, vô số công ty cùng người dân bị ảnh hưởng, may mắn thay cuối cùng cũng không có xảy ra kết quả thảm thiết như trong tưởng tượng của mọi người.

Người thừa kế mới nhậm chức của nhà họ Quách được sự ủng hộ của mấy người cùng chung sáng lập ra công ty Kinh Thiên, tiến hành cải cách trong hai năm khiến công ty vững vàng trên quỹ đạo, nhân dân không bị ảnh hưởng, mấy vạn nhân viên cũng không bị bất kỳ liên lụy gì, Kinh Thiên vững vàng đứng vững không dao động như cũ.

Cũng bởi vì mọi người đều biết tầm quan trọng của Kinh Thiên với châu Á, mặc dù truyền thông rất tò mò với người điều hành Kinh Thiên, nhưng vì để tránh tạo thành khủng hoảng cho nhân dân, bọn họ đều cùng một suy nghĩ, cũng không đặc biệt đào bới bí mật của nhà họ Quách, tất cả lấy ổn định kinh tế làm chủ, xóa bỏ những nghi ngờ.

Cho đến hôm nay, do người thừa kế nhà họ Quách đến Kinh Thiên nhậm chức, thay hình đổi dạng cho công ty, đã ròng rã hai năm, nhưng thân phận người điều hành Kinh Thiên vẫn là một bí ẩn.

Nghề nói người điều hành đang du lịch ở các quốc gia trên thế giới, trong một năm có một nửa thời gian ở trên máy bay, xử lý vấn đề của các chi nhánh của Kinh Thiên ở các quốc gia, mỗi ngày đều có hội nghị, nhưng vẫn không lộ diện trước mặt nhân viên.

Có người nói tình trạng sức khỏe của người điều hành Kinh Thiên không tốt, nhưng vì ổn định, không chỉ đang điều dưỡng mà còn phải bận rộn quyết định tất cả các công việc trong công ty, vì cuộc sống của tất cả công nhân viên, đồng thời nỗ lực khôi phục sức khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Cũng có người nói thật ra thì người điều hành Kinh Thiên cùng vợ chưa chết, chỉ hi vọng có cuộc sống khiêm tốn, đồng thời điều hành công ty, cũng có thể là để có nhiều không gian riêng tư hơn, cho nên có ý lấy tin tức về cái chết để che giấu hành tung của mình, nếu không tại sao sau khi người điều hành chết đi, giá cổ phiếu của Kinh Thiên không chỉ không chịu ảnh hưởng, ngược lại còn trong vòng hai năm gần gũi, lợi nhuận tăng lên gần hai thành.

Mặc dù có một số tin đồn, nhưng rốt cuộc sự thật thế nào, đến nay không người nào biết.

Cô gái ngồi sau bàn đọc sách nhíu mày, tay cầm bút, gạch những ý chính trên sách, nghiêm túc cẩn thận nhớ tất cả những chữ đó.

Khi cô nhìn thấy một đoạn chữ phức tạp liền lộ ra vẻ mặt bất mãn, còn phát ra tiếng hừ nhẹ, sau đó dùng sức đẩy quyển sách đó sang một bên, định nhắm mắt làm ngơ.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô lại bất đắc dĩ thở dài, vô cùng chậm chạp kéo quyển sách đó về lại, ngoan ngoãn dùng tâm mắt ở trên chữ viết, tiếp tục tàn sát đại não cùng tinh thần của mình.

Cửa phòng được chậm rãi mở ra, người đàn ông nọ không muốn quấy quấy rầy đến cô gái đang học, bưng khay, bước nhẹ nhàng, mỉm cười đi tới phía sau của cô.

"A! Anh vẫn, số học, vật lý, hóa học. Những cái này càng đọc càng nặng đầu, ông trời ơi!" Cô gái búng nổ, dùng sức gãi đầu, phẫn hận trừng mắt từng quyển sách một.

Thật vất vả mà, trung học, đại học tất cả trước kia đều lấy thành tích ưu tú để tốt nghiệp, nhưng mà sau khi trở thành học sinh lần nữa, mỗi ngày trừ thi đều là thi, mặc dù nó không khó với cô, nhưng không ngừng lặp lại chuyện giống nhau, cô cũng sẽ mệt mỏi!

"Thì ra là học sinh thời nay cũng giống như học sinh thời xưa, cũng thật đáng thương." Cô bây giờ phải là phụ nữ thành thực, là nữ cường nhân, (le e\$qu#y^đo@on)sao. Sao lại trở lại trường học? Cô hận mình mười bảy tuổi.

Oán trách, cho đến cuối cùng, Quách Ly định không học nữa, ném toàn bộ sách sang một bên, gục xuống bàn, cầm bút lên, vẽ nguệch ngoạc trên giấy.

Chớ nói chi tuổi của mình bao nhiêu, nhìn hành vi cử chỉ của cô bây giờ, không như cô bé 10 tuổi sao?

Trong mắt lộ ra thú vị, đầu tiên là Triều Hệ che giấu nụ cười, sau đó nghiêm túc kêu ra tiếng, "Ly."

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu, hù sợ Quách Ly đang oán trách không ngừng.

Cô kinh ngạc tròn to mắt, đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa nhìn về phía sau, "Triều. Triều Hệ? Anh.Anh vào từ bao giờ?"

Bởi vì chột dạ, cô vội vàng cầm về những quyển sách mà cô đã ném qua một bên.

"Lúc anh đang tiến vào, đúng lúc gặp em đang vẽ nguyệt ngoạc." Triều Hệ rất tốt bụng mà nói dối, chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Không nhận được thờ phào nhẹ nhõm, Quách Ly lộ ra vẻ mặt yên tâm, "Sao anh còn chưa đi nghỉ? Khuya lắm rồi."

Đồng hồ trên tường đã chỉ một giờ rưỡi, nguyên cả một ngày anh đã quản lý rất nhiều việc, cô là chủ nhân cũng cảm thấy xấu hổ.

"Em còn chưa nghỉ ngơi, thân là quản gia không có đạo lý được nghỉ ngơi trước." Anh nói rất hợp tình hợp lý.

"Nhưng chú Tường sẽ không như vậy." Nhà họ Quách từ trước đến giờ không quá hà khắc với người làm, chỉ cần hoàn thành công việc xong, liền có thể nghỉ ngơi.

"Công tác của tôi chính là chăm sóc em." Đặt ly sữa nóng lên bàn, Triều Hệ vẫn làm theo nề nếp.

Nhìn dáng vẻ của Triều Hệ như vậy, vẻ mặt nghiêm túc xa lạ, trong mắt của Quách Ly lóe lên ánh náy, cúi đầu, cảm ly lên, "Ừm Thật ra thì Triều Hệ anh không cần biểu hiện nghiêm túc như vậy ở trước mặt của em"

Mặc dù đối mặt với vẻ mặt như người xa lạ của Triều Hệ trong hai năm dài đằng đẳng, nhưng cô vẫn không cách nào quen được.

"Công việc chính là công việc, Ly, đừng quá để ý." Cô giả bộ bận rộn trốn tránh ánh mắt của anh, anh không phải là không biết, nở nụ cười như có như không, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị.

Cảm giác đối mặt với dáng vẻ như vậy của Triều Hệ là một loại hành hạ khổ sở, Quách Ly nhìn chằm chằm sửa tui trên tay, trái tim hơi đau đớn.

Cô nhớ anh cười, yêu thương, cưng chiều cô.

Triều Hệ của cô! Có rất nhiều vẻ mặt, quá khứ, khi đối mặt với Quách Ly là một anh trai dịu dàng, sẽ theo cô chơi, theo cô nháo, theo cô làm một số chuyện thú vị.

Khi anh đối mặt với Quách Tâm Đối mặt với Quách Tâm trước kia thì luôn thích nói ngọt ở bên tai của cô, luôn là ngắm nhìn cô say đắm, luôn thích ôm lấy cô thật chặt trong ngực, luôn để cho cô cảm nhận được sự ấm áp của anh.

Nhưng bây giờ. Cô oán giận ngẩng đầu lên, len lén liếc nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, rất có nề nếp, thái độ vĩnh viễn đứng đắn, luôn nghiêm túc, lấy giọng nói nghiêm cần (nghiêm túc+cẩn thận) nói chuyện cùng cô, luôn thể hiện rõ thân phận của hai người, cô đã lâu không nhìn thấy nụ cười của anh rồi, giống như. Anh cố ý không cười, cố ý lấy thái độ nghiêm cần đối mặt với cô, trừng phạt cô.

Nhưng là, vì sao trừng phạt cô? Thành thật mà nói, cô không có bất cứ manh mối nào.

Tựa như có lúc, anh sẽ không khỏi nghiêm mặt với cô.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên.

Suy nghĩ của Quách Ly bị cắt đứt, nhú mày, nhìn điện thoại để ở một bên, "Cũng hơn một giờ rồi, là ai gọi?"

Mặc dù miệng oán trách, nhưng tay của cô vẫn cầm điện thoại di động lên.

"Tôi là Quách Ly. Ike (Ngài Khắc)? Đã trễ thế này, cậu gọi điện thoại cho tớ có chuyện gì sao?"

Người gọi điện thoại tới là bạn học của cô, người theo đuổi cô từ năm lớp mười. Haizz! Bạn học! Vậy mà cô cũng có bạn bè thời thanh xuân nữa.

Vừa nghe cô nói thế, nét cười trên mặt của Triều Hệ nhất thời biến mất, cặp mắt nheo lại thoáng qua ánh sáng sắc bén.

"Hát? Cậu nói sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp, mọi người hẹn nhau đi hát?" Vẻ mặt của Quách Ly rất khó coi, mắt liếc đồng hồ trên tường, "Vào lúc sáng sớm, cậu không ngủ, mà còn thảo luận vấn đề này?"

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô thờ dài.

Vâng! Thời kỳ thanh xuân (thời kỳ đi học), không biết vì sao bọn nhóc này lại trở nên điên cuồng như vậy.

Có lẽ nói như vậy có chút kỳ quái, lúc cô ở thời kỳ thanh xuân đã từng làm chuyện tương tự như vậy, nấu gà hầm, thức đêm cùng với mọi người, lập kế hoạch tới chỗ nào hưởng thụ thanh xuân.

"Tớ. Tớ không xác định là có thể đi hay không, ít nhất bây giờ không cách nào cho cậu đáp án."

Quách Ly lấy từ trong ngăn kéo ra một quyển sổ thật dày, phía trên viết một đồng lịch làm việc.

Triều Hệ đứng ở một bên nở nụ cười có chút quỷ dị, lạnh lùng rũ mắt xuống.

"Cái gì? Cho tớ một kinh hi (niềm vui) lớn?"

Ừm Haizz! Nghe được người con trai ở đầu dây bên kia thần thần bí bí nói, Quách Ly nở nụ cười bất đắc dĩ.

Cái gọi là kinh hi là cái gì, cô biết đại khái.

Chính là tiệc sinh nhật cô sắp tròn mười tám tuổi đi! Đây cũng là chuyện cô lúc còn trẻ hay làm với bạn bè nhất.

"Được rồi! Tớ sẽ suy nghĩ, ừ. Tớ trường học sẽ nói cho các cậu biết đáp án, được không?"

Thật là cảm tạ mình trong quá khứ hiểu được đạo lý làm người, cho nên đến hôm nay vẫn được gọi là người nổi bật trong nhóm người cùng thế hệ.

"Như vậy, ngủ ngon, đi ngủ sớm một chút!" Cô nhàn nhạt nói.

Nghe được câu nói sau cùng của cô, Triều Hệ nhú mày.

Kết thúc trò chuyện, Quách Ly thở ra một hơi, cúi đầu bắt đầu xem lịch làm việc trên bàn.

"Tuần sau. Có một đồng công việc phải tiến hành! Nói không chừng còn có một đồng văn kiện phải ký."

Cô còn nhỏ tuổi, lại bận rộn cùng lúc cả công việc và đi học.

Đang hồi hận hết sức, cô ngẩng đầu lên, duỗi người một cái, đột nhiên phát hiện quần gia của cô vẫn đứng ở bên cạnh mình.

"Triều Hệ? Anh còn chưa đi sao?" Cũng đã trễ thế này, cô còn phải kiên trì cố gắng đọc sách.

Cô hỏi như thế cũng không phải trách cứ hay có ý gì khác, chỉ là đơn thuần quan tâm cùng đề ý, đề ý quần gia của cô sớm nghỉ ngơi một chút, thức khuya như thế thì không tốt với thân thể, hơn nữa coi như cô ngủ trễ, ít nhất cũng không giống anh nhất định phải rời giường lúc bốn giờ sáng, suy nghĩ một chút bây giờ là mấy giờ rồi, nếu như anh không nghỉ ngơi, sẽ không ngủ được bao nhiêu, sao anh có thể chịu đựng được?

Nhưng lời quan tâm của cô lọt vào trong tai của Triều Hệ, lại là một loại giải thích khác.

Sao anh chưa rời đi? Tại sao không nhanh chút đi? Cô còn muốn tán gẫu cùng bạn học nam! Cô muốn cùng mọi người thảo luận rốt cuộc nên đi hát ở đâu, có lẽ hát xong, còn phải cùng nhau đi nơi nào vui đùa một chút, hoặc là tới chỗ nào đó, hoặc là. Cùng bạn học nam đi ra ngoài?

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Quách Ly, lộ ra nụ cười xinh đẹp đủ để khiến người ta choáng váng, "Có một việc anh quên nhắc nhở Ly, bắt đầu từ ngày mai, trừ thời gian lên lớp ra, sau khi tan lớp tài xế sẽ tới trường học đón em, trong vòng hai tuần em phải xem hiểu tất cả bản kế hoạch mới của Kinh Thiên, đồng thời tự quyết định, trong thư phòng có bảy mươi ba phần tài liệu chờ em ký nhận, còn có chi nhánh ở Nhật Bản và Hàn Quốc sẽ bắt đầu buôn bán, mặc dù thân phận của em đặc biệt, không cách nào tự tới cất bằng khánh thành, nhưng là nên có phong thư chúc mừng, hi vọng trong khoảng thời gian hai tuần em có thể giao ra."

"Đợi đã nào...! Không phải phong thư chúc mừng đã giao cho trợ lý Xư làm rồi sao?" Mặc dù cô là người điều hành không thể lộ diện, nhưng mà ngay cả công việc không cần thiết này cũng ném cho cô! Cô mỗi tháng trả lương cho trợ lý, là để làm gì? Trợ lý của cô lợi hại hơn cô gấp trăm lần đó!

Triều Hệ mỉm cười gương mặt mơ hồ tản ra ánh sáng quý quý, nói: "Trợ lý. Anh đã giúp em tìm tài liệu rồi, đồng thời phải hoàn thành trong vòng một tuần lễ, cũng cần 145 hợp đồng, giúp em xem kỹ, dĩ nhiên không bao gồm sửa gùm, một tuần này trừ thời gian chăm sóc em, anh thật sự không có thời gian để làm mấy công việc này, Ly, em nói có phải không?"

"À. Xin hỏi anh đang oán trách em sao? Anh rất mệt mỏi?" Về mặt Quách Ly vô tội nhìn anh.

Cô nghe thấy anh vô cùng dịu dàng nhắc nhở, trong lòng nổi lên vô hạn đau lòng.

Đối nội, anh là quần gia của cô, đối ngoại, anh là trợ lý, thay người điều hành thần long thấy đầu không thấy đuôi quyết định, tất cả đều giao do anh tiến hành, cũng vì vậy, anh không chỉ giúp cô rất nhiều, mà còn làm rất rất nhiều khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Bởi vì liên quan đến thân phận của cô, bởi vì liên quan đến tuổi của cô, rất nhiều chuyện không thể để cho mọi người phát hiện, cho nên trong hai năm qua thật muốn nói người nào một lời nhất, đương nhiên là Triều Hệ.

"Anh? Anh mệt mỏi? Dĩ nhiên không." Triều Hệ lại lộ ra vẻ mặt ôn hòa, "Có thể nhìn Ly mỗi ngày làm học sinh vui vẻ, cuộc sống không buồn không lo, đi học, lúc rảnh rỗi còn có thể cùng bạn học hẹn nhau đi hát, vui đùa, không biết, thân là quần gia, thân là trợ lý nên cố gắng hoàn thành trách nhiệm, làm sao mệt mỏi? Làm sao oán trách?"

Anh quả nhiên là đang oán trách. Quách Ly rất tự biết rõ. Làm bộ đáng thương cúi đầu, nửa câu đều không dám nói.

"Chỉ là xin Ly thỉnh thoảng để cho anh hít thở một chút, mấy tài liệu này vô cùng cơ mật, chính em xét duyệt, anh tin tưởng trải qua hai năm tôi luyện, nhất định hiểu rõ những cái này không phải là chuyện đùa, em cũng sẽ nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn thận)."

Hừ! Cô muốn đi chơi cùng bạn bè? Muốn đi chơi với con trai? Chớ mơ tưởng, cái đồ loại lông không đủ dài đó mà cũng muốn học người ta tán gái? Đứng ở góc tường đi!

"Tiếng Hàn cùng tiếng Nhật cũng đã lâu không luyện tập rồi, mặc dù anh biết năng lực hiểu của em rất tốt Trừ Anh Văn ra, chỉ là quá lâu không luyện, sẽ thụt lùi."

"Vâng! Em biết rồi."

Haizz! Suy nghĩ một chút trong hai năm qua, có đôi khi thật nhiều khó khăn.

Vì không để cho Triều Hệ phát hiện ra bí mật của cô, cô đầu bắt đầu học tiếng Hàn cùng tiếng Nhật, mặc dù hai thứ ngôn ngữ này không khó với cô, nhưng là. Nếu như không làm dáng một chút, anh sẽ sinh nghi.

Còn nữa, từ lúc anh bắt đầu trở thành quản gia, điều này cũng đại biểu anh sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của cô, cô tiếp nhận điều hành Kinh Thiên, thay mặt giải quyết tất cả công việc, đối với chính người thường mà nói tuyệt đối không cách nào hiểu, cô cũng chỉ là cô bé hơn 10 tuổi, vì sao lại có hành động không bình thường này?d'

Nghĩ đến lúc cô giải thích cho Triều Hệ, không ngờ anh lại độ lượng như vậy.

"Anh biết rõ em vì điều hành Kinh Thiên mà ép buộc mình phải thành thực, lớn mạnh, anh cũng biết em sẽ trở thành một người khác khi đấu tranh trên thương trường, không chừa thủ đoạn nào, vì bảo vệ Kinh Thiên để cho nó lớn mạnh, không sao, anh có thể hiểu, cho nên em không cần cảm thấy hổ thẹn, anh sẽ giúp em xử lý chuyện của Kinh Thiên, chuyện xấu cứ để anh làm, em.Chỉ cần trở lại làm bé Ly lúc trước là được!"

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Khi đó anh nói như vậy, nói một đoạn đơn giản, lại hóa giải lo lắng trong lòng cô.

Anh tin tưởng cô, bởi vì tin tưởng cô, cho nên không để ý những hành vi không giống như một cô bé mười bảy tuổi của cô.

Cũng bởi vì anh sáng suốt, cho nên anh giải quyết rất nhiều chuyện phiền toái, anh vẫn cho là cô bởi vì mất đi người nhà, lại vì bảo vệ tất cả, mới có thể trưởng thành trong một đêm, thành thực, cũng không thể sống cuộc sống không buồn không lo.

Anh giúp cô rất nhiều, thay cô ngăn cản vô số việc khó. Hai năm qua, cô rõ ràng vẫn tự nói với mình phải học được cách cách xa anh một chút, cho đến có một ngày có thể thật lòng buông anh ra, nhưng. Cô không cách nào lừa gạt mình, ngược lại càng lúc càng lệ thuộc vào anh, càng lúc càng không thể không có anh làm bạn.

"Triều Hệ."

Cô lại có lòng tham, làm bộ đáng thương vô tội, lộ ra chút vô dụng, chút thê thảm, làm người ta nhìn mà đau lòng, đưa hai tay về phía anh.

Triều Hệ nhìn cô, ánh sáng sắc bén trong mắt biến mất, dịu dàng mỉm cười, nhẹ nhàng chậm chạp đi đến bên cạnh cô, kéo cô, không thềm để ý chút nào cũng đưa hai tay về phía cô.

Cái ôm thật ấm áp, làm Quách Ly càng thêm dựa gần vào ngực của anh hơn.

Cô lại có lòng tham. Rõ ràng trong lòng tràn đầy đau lòng, cô vẫn nhịn không được muốn cảm thụ cái ôm thuộc về anh, tham luyện mùi hương của anh, lòng tham muốn có được ấm áp của anh.

Rõ ràng cái này không nên thuộc về cô, rõ ràng cô đã đẩy anh cho Tâm, nhưng. Nhưng mặc kệ cô nhắc nhở mình thế nào, chính là không bỏ được.

Cái mùi quen thuộc này, khiến cho cả người cô cho tới bây giờ chỉ cần vừa cảm nhận được thì cả người không nhịn được mà hưng phấn. Quách Ly không nhịn được thở dài, hai tay ôm anh càng thêm chặt.

Thật xin lỗi, để cho cô tham lam đi! Ít nhất trước khi anh bị cướp đi, nên cho cô cơ hội cảm thụ nhiệt độ của anh, cô bảo đảm, nhất định sẽ có một ngày buông tay ra.

"Bé Ly." Triều Hệ nhìn cơ thể nhỏ bé trong ngực.

Cô là một cô gái thích được anh ôm, cho dù là quá khứ hay hiện tại, chỉ cần khi cô trở nên yếu ớt vô dụng, khi cô muốn làm nũng, muốn ấm áp thì luôn

núp ở trong ngực của anh, luôn thích ngửi mùi của anh, cảm thụ nhiệt độ của anh. Cho tới bây giờ, một chút cũng không thay đổi.

"Triều Hệ. Thật xin lỗi." Cô nhẹ giọng lẩm bẩm, cho là không người nào có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của cô, cho nên cô mới hào phóng nói xin lỗi.

"Không sao, anh sẽ ở bên cạnh em." Anh biết cô đang nói cái gì, cũng hiểu sự lo lắng của cô, nhưng bây giờ anh sẽ không để cho cô an tâm, chính là muốn cô lúc nào cũng lệ thuộc vào anh, cùng anh làm bạn, cũng tràn đầy đau lòng với anh, cô mới có thể đặt toàn bộ tâm trí lên trên người của anh, kẻ nào cũng không được cướp cô đi.

Mới sáng sớm, trời trong xanh, không khí trong sạch mát mẻ, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót mùi hương của hoa.

Khác biệt chính là, hôm nay là ngày Quách Ly mười tám tuổi.

Trời vừa sáng cô liền tỉnh, tâm tình rất tốt, thay một bộ trang phục mới, nhìn mình trong gương, hài lòng cười.

Mười tám tuổi rồi, cô lại trải qua giai đoạn trưởng thành một lần nữa, rất nhiều chuyện không thể làm cũng có thể làm rồi, rất nhiều việc không cần chịu trách nhiệm cũng sắp chịu trách nhiệm được rồi.

Mặc dù có một số việc không giống thế, nhưng tâm trạng của cô đều như nhau.

Đầu tiên, cô có thể thi bằng lái lần nữa, cũng có thể đi chơi về trước mười hai giờ, mặc dù quy định này là lúc ba mẹ còn tại thế đặt ra, nhưng cô cũng biết điều, coi như bọn họ không có ở đây, cô vẫn hiểu được phải hạn chế chính mình.

Trở lại, mười tám tuổi rồi, chính mình có thể xuất ngoại du lịch, cho dù từ quá khứ hay đến bây giờ cô cũng chưa có làm như vậy, nhưng loại cảm giác này giống như là bị nhốt trong một thế giới nào đó lại tìm được một cái chìa khóa, có thể tìm được tự do.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Quách Ly còn chưa đáp lại, cửa phòng liền tự động mở ra.

Nghĩ cũng biết là ai trong phòng, từ khi cô về đến nhà, bắt đầu biến thành bé Ly, trừ chú Tường ra, cũng chỉ có vị tân quân gia này, đồng thời cũng là người quan trọng nhất của cô, sẽ không chút cố kỵ nào tùy ý ở trong phòng cô đi lại như vậy.

Bởi vì là cô đặc biệt cho phép, cho nên.

"Buổi sáng tốt lành, Ly, bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Mặc kệ khi nào cô dậy, mặc kệ cô có bất kỳ thay đổi nhỏ nào, quân gia tốt Triều Hệ luôn có thể đưa ra phán đoán trước tiên, trong vòng 20 phút sẽ xuất hiện bên cạnh cô.

Ừ. Anh thật sự là chuyên nghiệp, không chỉ là một quân gia tốt, còn mạnh mẽ, quản lý sự nghiệp vận chuyển buôn bán của Kinh Thiên cũng thật tốt, thật lợi hại, nếu như không phải là xảy ra chuyện kia, nói không chừng cô sẽ luôn luôn cho là anh là một người bình thường không thể bình thường hơn nữa, chỉ có thể để cho cô bảo vệ anh.

"Buổi sáng tốt lành, Triều Hệ, bây giờ thời tiết rất tốt." Quách Ly cười hết sức rục rờ.

"Đúng vậy, Ly, em muốn ra bên ngoài dùng bữa sáng sao?" Triều Hệ dịu dàng cười hỏi.

"Không, ở phòng ăn đi! Hôm nay em có thật nhiều chuyện phải làm." Cô chỉ nghĩ ăn thật nhanh, sau đó hoàn thành một đồng kế hoạch.

"Có thật nhiều chuyện?" Cô thì có chuyện gì phải làm?

"Hôm nay em muốn thi bằng lái, anh quên sao?"

"Anh biết, chỉ là chuyện này hình như không tốn bao nhiêu thời gian là có thể hoàn thành." Anh chưa từng quên cô tốn nửa tháng học lái xe, dĩ nhiên, quá trình học tập chỉ là một loại giả bộ, vì làm dáng một chút, mục đích là để cho anh cảm thấy cô là người mới tập lái xe. lē^quy%đôn

A. Cô bé này. Không, là cô gái, hôm nay rất cuộc cô mười tám tuổi, mà anh cũng khổ tận cam lai rồi.

"Chờ em thi đậu bằng lái, sau đó đi dạo phố một chút, mua chút đồ. Anh biết mà! Em đã đợi thật lâu mới đợi đến mười tám tuổi. Không, ý của em đó là, đã tốt nghiệp trung học, tháng sau bắt đầu trở thành sinh viên Đại Học rồi, nên vì mình mua ít quần áo, cũng không thể luôn ngày thơ. Không phải, chính là mua một chút quần áo mới, thưởng cho những ngày mình đã cố gắng."

Ông trời! Cô thiếu chút nữa đã nói ra. Phù! Xem ra mặc kệ cô trở thành Quách Ly hay không, đều không thể quên thói quen của mình.

Cả ngày mặc đồng phục học sinh, việc này không thích hợp với người thành thực như cô, thật vất vả mới không cần mặc đồng phục học sinh nữa, đương nhiên phải ăn mặc thật đẹp.

Triều Hệ nhướng mi, trong đáy mắt tràn đầy cung chiêu.

Cô ah! Sơ hở trăm chỗ, có chút thói quen cũng không sửa được, bây giờ suy nghĩ một chút, anh thật không hiểu nổi, tại sao lúc trước bị cô lừa xoay vòng như vậy chứ?

Muốn đi ra ngoài mua đồ, đúng không? Vừa đúng lúc, cô cho anh thời gian chuẩn bị cẩn thận.

"Anh biết rồi, anh sẽ để tài xế lái xe đưa em đi."

"Không..Không thể để cho người đi theo." Để cho cô tự do một ngày đi! Hôm nay là cuộc sống của cô, cô muốn tự do một ngày.

Trong hai năm qua, tài xế và vệ sĩ đi theo cả ngày, cô sắp bị phiền chết rồi, cho dù đi tới chỗ nào, đều có người len lén đi theo, anh cho là cô không biết sao?

Nếu không phải là biết anh bởi vì sự an toàn của cô, cho nên đặc biệt phái vệ sĩ, nếu không cô đã sớm phát điên, đây cũng là việc đáng buồn của người có tiền, đi tới chỗ nào cũng không được tự do.

"Được rồi! Như vậy. Trước tám giờ phải trở về nhà." Nếu hôm nay là một ngày đặc biệt, Triều Hệ cũng không miễn cưỡng cô, khó thấy được cô có hứng thú.

"Tám. Tám giờ? Em. Không phải mười hai giờ sao? Em nhớ được nhà họ Quách có gia quy là bắt đầu mười tám tuổi có thể chơi đến."

"Hả?" Trong nụ cười ôn nhu của anh có uy hiếp rõ ràng.

"À. Mười giờ? Trẻ nhất?" Cô cò kè mặc cả.

"Bây giờ rười." Cô còn muốn chơi thêm chút nữa? Không biết tám giờ đã là cực hạn của anh sao? Để cho cô một cô gái một mình bên ngoài, trẻ như thế mới về nhà, anh đã rất miễn cưỡng nhượng bộ rồi.

"Bây giờ rười? Cũng quá sớm đi! Không phải vậy. Chín giờ thì thế nào?"

"Sáu giờ rười?" Giọng nói của anh hết sức cứng rắn, làm cho người ta không phân rõ rốt cuộc ai mới là chủ.

"Này! Triều Hệ, anh quá phận rồi! Dầu gì em cũng 18 rồi." Cô lớn tiếng oán trách.

"Muốn đổi thành năm giờ sao?" Anh mỉm cười hỏi, con người sắc bén tản ra nguy hiểm.

"Không không không, tám giờ, tám giờ."

Hu hu. Ngày thứ nhất trong đời người, thế nhưng tám giờ phải ngoan ngoãn về nhà, vậy rốt cuộc có khác gì khi chưa đến mười tám tuổi đâu? Rốt cuộc ai mới là lão đại? Cô có chút mơ hồ.

"Ng Sloan." Triều Hệ vươn tay, vuốt mái tóc của cô, không nhịn được dịu dàng cười.

Một khắc kia, Quách Ly cảm giác mình xuất hiện ảo giác rồi, bởi vì ánh mắt Triều Hệ dịu dàng, thâm tình như vậy, giống như người anh nhìn là người anh yêu say đắm, người anh yêu. Là cô.

Trong lòng run lên, cô phục hồi tinh thần, né tránh ánh mắt của anh, dùng sức ho một tiếng, âm thầm trách cứ cô lại nảy lòng tham rồi.

"Vậy. Vậy em đi đây." Cô có chút vội vàng muốn né tránh anh.

"Chờ một chút." Nhìn cô vội vàng như vậy, Triều Hệ cười bắt đắ dĩ, kéo cô, chậm rãi khom người xuống, thay cô chỉnh cổ áo.

"Cũng là người lớn rồi, sao còn cầu thả như vậy?" Ngay cả áo quần cũng không mặc xong, liền vội vã ra cửa.

Mím môi, trong mắt lộ ra lúng túng cùng không được tự nhiên, Quách Ly lập tức nín thở, nhìn anh.

Giương mặt của anh, ngũ quan tuấn mỹ, một đầu tóc dài đen mượt. Cô không nhịn được nắm chặt thành nắm đấm, cố nén kích động.

Người này không phải là của cô, cũng đã không thể là của cô nữa, không phải cô có thể có được, cho nên. Cô không có tư cách đụng vào anh, phải trả anh lại cho Tâm. Anh là người đàn ông của Tâm.

"Tốt lắm, đi cẩn thận một chút, có mang theo điện thoại di động không? Đã mở máy chưa? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định phải báo cho anh biết." Mặc dù anh đã lên cài thiết bị truy tìm lên người cô, nhưng đây là bí mật, anh sẽ không nói cho cô biết.

"Rồi." Quách Ly cúi thấp đầu, không có dũng khí nhìn anh, rất sợ một khi cùng anh bốn mắt đụng vào nhau, bí mật cô giấu ở trong lòng sẽ bị anh phát hiện, thậm trọng điều chỉnh nhịp tim, vội vàng theo từ bên cạnh anh chạy trốn.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt, Triều Hệ thâm tình mỉm cười.

Anh rốt cuộc cũng chờ đến rồi, cô gái của anh rốt cuộc mười tám tuổi rồi, rốt cuộc không cần đè nén tình cảm với cô ấy nữa rồi, anh rốt cuộc không cần phải khắp nơi hạn chế tâm tình của mình nữa.

Qua hôm nay, cô sẽ vĩnh viễn thuộc về anh.

"Tiếp đó, có một số việc phải vội vàng rồi."

Để ăn mừng cô mười tám tuổi, cũng vì ăn mừng cô sẽ trở thành người phụ nữ của mình, anh liên tục chuẩn bị thật tốt.

Chiếc nhẫn này anh cũng tháo ra đã lâu, màn tỏ tình này anh đã đợi thật lâu. Rốt cuộc cũng có thể tiến hành rồi.

Anh tính toán đêm nay làm một bữa tiệc chúc mừng sinh nhật cho cô, nói cho cô biết, anh đã sớm biết tất cả, đã sớm biết thân phận chân chính của cô, đợi hai năm, rốt cuộc hôm nay tính toán cầu hôn cô.

Cô, là Quách Ly, cũng là Quách Tâm, là cô gái anh yêu nhất, cô. Sắp trở thành vợ của riêng mình anh.

Cô đơn đi trên đường, Quách Ly cắn môi, cảm giác buồn bã.

Cô thất bại. Bởi vì không chăm chú, cho nên không chỉ không thi đậu bằng lái, ngay cả tâm trạng mua đồ cũng mất sạch.

Trong đầu tràn đầy bóng dáng của Triều Hệ, toàn bộ tinh thần của cô đều đặt ở gương mặt thâm tình khản thiết kia, ngay cả mình thi những thứ gì đều không biết, liền tâm tình mua đồ cũng bị tan tành luôn.

Trên đường người đến người đi, hình ảnh một đôi lại một đôi thân mật ôm nhau rơi vào trong mắt của cô, khiến cô thật hâm mộ.

Không đúng, cô thật ra thì không nên vui mừng mình mười tám tuổi.

Bởi vì mười tám tuổi đại biểu cô đã lớn, mà khi đã lớn thì phải tự quyết định nhiều chuyện, cô sẽ càng lúc càng độc lập, sẽ không còn cần người chăm sóc, sẽ có một ngày Triều Hệ cảm thấy cô đã thành thực, mà quyết định rời khỏi cô, đi tìm Tâm.

Nghĩ đến đây, sao cô có thể vui vẻ được?

Không được, cô càng nghĩ càng đau lòng.

Cô lớn, đại biểu sẽ cách Triều Hệ càng ngày càng xa.

Anh tràn đầy yêu thương, cung chịu thâm tình khản thiết cùng dịu dàng, không còn thuộc về cô nữa.

Cô phải thừa nhận thôi, nghĩ đến có một ngày Tâm vĩnh viễn bắt lấy Triều Hệ, có một ngày mình sẽ gọi Triều Hệ một tiếng anh rể. Ông trời ơi! Sao cô có thể chịu đựng được?

Chẳng có mục đích đi trên đường, ngã tư đường phía trước giống như ngưỡng cửa lựa chọn của một đời người, cho dù có vô số con con đường chờ cô bước đi, nhưng mỗi một con đường cũng đại biểu sẽ không có Triều Hệ làm bạn.

Suy nghĩ hỗn loạn càng khiến cô cảm thấy phiền não cùng lo lắng, nghĩ đến sẽ có một ngày mất anh, cơ thể của cô không nhịn được mà run rẩy.

Ban đầu tự nói với mình, tất cả đều không có vấn đề, cô có thể vượt qua được, trên thực tế, cô chỉ lừa gạt mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Mười tám tuổi có lợi ích gì? Lớn lên có lợi ích gì? Cuối cùng cô cũng làm mất người đàn ông cô yêu mến, mất đi cuộc sống, mất đi. Cô chỉ có thể tuyên bố mình rốt cuộc trở thành Quách Ly, trở thành người nhà của Triều Hệ, trở thành em gái.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

Quách Ly ở ngã tư đường dừng bước lại đau lòng lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

"Sắp tám giờ." Cô và Triều Hệ giao hẹn, trước tám giờ phải trở về nhà.

Nhưng cô không có cách nào lập tức đối mặt với anh, chỉ cần thấy anh, nghĩ đến anh không bao giờ thuộc về cô nữa, liền sợ hãi chỉ muốn chạy trốn. Mặc dù cô gái kia là người nhà của cô, là lựa chọn cùng quyết định của cô, nhưng cô. Vẫn không thể.

Nhấn phím nghe, cô khẽ sờ mở miệng, "Tôi là Quách Ly."

"Quách Ly, mau tới, chúng tớ ở thành âm nhạc, chờ cậu tới hát, chẳng lẽ cậu quên rồi?" Ở đầu dây bên kia là một cậu bé hưng phấn kêu to, xen lẫn tiếng ồn ào kêu la của mọi người, không ngừng kêu tên của cô.

Đúng rồi, hôm nay bọn họ hẹn đi hát, cô vốn đã quyết định không tham gia, bởi vì Triều Hệ nói cô rất bận, trên thực tế, cô chỉ bận trong thời gian ngắn, hơn nữa những công việc kia đã hoàn thành ngày hôm qua rồi, cuối cùng là Triều Hệ làm tất cả công việc, mà cô ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, vừa đọc manga vừa nghe nhạc, thỉnh thoảng khi anh bận rộn sẽ quấy rầy anh, khiến cho anh càng thêm bận rộn.

Có lẽ. Qua hôm nay, cơ hội như thế sẽ không còn nhiều!

Nghĩ tới đây, Quách Ly mơ hồ.

Hiện tại cô thế này, tâm trạng lại ích kỷ, phải làm như không có chuyện gì xảy ra đối mặt với Triều Hệ ư?

"Mau tới! Chúng tớ ở trong phòng bao, lấy tên của cậu đặt phòng, chờ cậu đó!" Cậu bé kia không đợi cô trả lời, liền cúp điện thoại.

Quách Ly cắn môi, giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu không cách nào kiềm chế được chảy xuống không ngừng.

Tại sao cô còn sống, lại phải sống một cuộc sống khác?

Tại sao cô phải là Quách Ly, một Quách Ly cô độc?

Tại sao hạnh phúc của cô, lại phải tự tay giao cho kẻ khác?

Tại sao cô không thể ở cùng với người đàn ông cô yêu?

Tại sao cô không thể yêu Triều Hệ?

Tại sao. Tại sao Triều Hệ chỉ thể thuộc về Quách Tâm, không thể thuộc về Quách Ly, không thể trở thành người đàn ông của Quách Ly người có linh hồn của Quách Tâm chứ? Tại sao?

Mười một giờ đêm, cửa chính chậm rãi mở ra.

Trước mắt là khoảng không gian màu đen, giống như không có người nào tồn tại, bao phủ hơi thở yên tĩnh, trong không khí giống như kết thành một tầng tịch mịch cùng rét lạnh.

Quách Ly đang say, bước đi xiên vẹo vào trong nhà, khuôn mặt phấp phồng không bình thường, nâng tầm mắt mơ hồ, tìm cầu thang.

Đột nhiên, bên trong phòng sáng lên.

Ánh sáng đèn càn làm cho cô thêm chóng mặt, vrun tay, che mắt, ánh mắt tìm kiếm người mở đèn.

"A." Còn có cái gì cần tò mò sao? Người sẽ giữ cửa cho cô trong thời gian này, trừ Triều Hệ ra, còn có ai? Nhìn người đàn ông cách đó không xa, Quách Ly cười khổ sở.

Người đàn ông kia mặt mày xanh mét, chân mày nhú thật chặt, khi nhìn rõ thần thái cùng bộ dạng của cô, con ngươi tản ra lạnh lùng.

"Hi! Triều Hệ." Cô vrun tay, vẩy vẩy tay với người đàn ông có sắc mặt cực độ không tốt, sau đó người loạng choạng, cố hết sức, khó khăn đi tới trước cầu thang.

"Em đi đâu? Sao trễ thế này mới trở về?" Anh cho là cô sẽ không quên chuyện đồng ý với anh, trước tám giờ sẽ về đến nhà.

Bởi vì tin tưởng cam đoan của cô, cho nên anh để mặc cho cô đi, ai biết cô không chỉ không về nhà đúng giờ, ngay cả điện thoại cũng tắt, để cho anh muốn dựa vào thiết bị định vị truy tìm vị trí của cô cũng là một vấn đề khó khăn.

Bết bát hơn chính là, cô lại say rượu về đến nhà. Cô thể nhưng chạy đi uống rượu?

"Vâng! Rất là xin lỗi, hôm nay. Ừ. Các bạn học giúp em ăn mừng sinh nhật, cho nên. Em liền đi, sau đó. Không nói cho anh biết, thật là xin lỗi." Cô nở nụ cười, không thêm quan tâm phát phát tay, mờ mịt xoay người, bước lên cầu thang.

Không ngờ mới bước ra một bước, cô lại bởi vì trọng tâm không vững mà ngã lui phía sau.

Triều Hệ vội vàng đi tới bên cạnh của cô, giữ cô lại, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, vẻ mặt của anh càng khó coi hơn.

"Bé Ly, Sao em lại uống nhiều rượu như vậy? Em đang làm cái gì? Tại sao có thể một mình cùng bạn bè đi chơi trễ như vậy? Còn nữa, cho dù em muốn chơi, cũng phải liên lạc với anh, đừng để cho anh không tìm thấy em"

"Xin lỗi! Quên. Em quên, em không có uống nhiều, mà chỉ vui mừng thôi! Em đã trưởng thành, độc lập, có thể chăm sóc mình, cũng có thể xử lý. Cũng có thể sống thật tốt." Cô nói nói lảm nhảm liên tục.

"Em ở đây nói gì?" Triều Hệ ôm lấy cô, để cho cô nằm ở trong ngực của mình.

"Em nói. Hôm nay thật là một ngày đen đủi, em không có thi đậu bằng lái." Cô ợ hơi, hai tay tự động ôm cổ của anh. "Không có thi đậu, cho nên em mới uống rượu sao?" Anh không nhớ rõ người phụ nữ của mình có thói quen thích uống rượu.

"Không phải, em nói, hôm nay là sinh nhật! Em vui mừng. Sao em lại thi không đậu chứ? Lần trước một lần đã qua. Thế nào. Tại sao muốn mười tám tuổi đây? Nếu như mà em mười tám tuổi rồi, sẽ phải buông tay." Cô vội vào ngực của anh, thấp giọng nói.

"Anh cho là em đã đồng ý với anh sẽ không cùng nhóm bạn chúc mừng sinh nhật." Nghĩ tới hôm nay chính mình cả ngày cố gắng, nghĩ đến sẽ cho cô bất ngờ. Xem ra tất cả đều uống phí.

Mở cửa phòng ngủ của cô ra, tầm mắt của Triều Hệ rơi vào đồng hồ trên tường, mười hai giờ, sinh nhật của cô đã qua. Nhìn lại căn phòng tràn đầy hương thơm một chút. Tất cả thứ này cũng không được sử dụng đến rồi.

Quách Ly mơ hồ ngẩng đầu lên, màu sắc tươi đẹp đó mơ hồ nở rộ trong ánh mắt, không hiểu gì lác lác đầu, dùng sức mở to mắt.

Lúc nào thì trong phòng của cô có những bông hoa này?

Mùi thơm quen thuộc dễ chịu nào đó bay vào mũi cô, làm cô tràn đầy nghi ngờ cùng không hiểu, cô.

"Ừm. Em. Em muốn ới." Trong dạ dày đang sôi trào, cảm giác nôn khan khó chịu từ cổ họng truyền ra, Quách Ly che miệng, vội giẫy giụa thoát khỏi người anh.

Sắc mặt của anh xanh mét, ôm cô xông vào phòng tắm bên trong phòng ngủ, nhìn cô nôn mửa trên bồn cầu, gương mặt lạnh lẽo càng thêm đông lại.

Thật vất vả mới thoát mái một chút, Quách Ly lão đảo nghiêng ngã đứng lên, không nhìn người đàn bên cạnh, đi tới giường của mình.

Triều Hệ đứng trong phòng tắm, con ngươi nheo lại hiện ra lửa giận đáng sợ, rõ ràng đã tức giận tới cực điểm, nhưng là. Haizz! Uống phí anh phí hết tâm tư chuẩn bị.

Vừa tức giận dưới tình huống bất đắc dĩ vừa rồi, anh không thể không chấp nhận thờ dài, sau đó xử lý thật tốt.

Hiện tại tức giận không dùng được, bởi vì người gây ra họa kia không có ở bên cạnh, cho dù tức giận, cũng phải đợi cô tỉnh táo mới có tác dụng.

Qua mấy phút đồng hồ, Triều Hệ đi ra khỏi phòng tắm, đứng ở trong phòng ngủ không có một bóng người, không nhận được lại nhú chân mảy lần nữa.

"Người đâu?" Nhìn vòng quanh bên trong phòng, xác định người say không có ở trong này, anh lại vội vàng mở cửa phòng ngủ.

Đi ra khỏi phòng ngủ, anh đang muốn bắt đầu tìm người, liền nghe được một trận kêu la.

"Mở cửa, mở cửa, Triều Hệ, mở cửa." Cái người say đó không biết ở đâu lại đứng ở trước căn phòng bên cạnh, là phòng của anh, không khách khí dùng sức gõ cửa.

Lại một trận bất đắc dĩ, im lặng, anh thề, cô tuyệt đối sẽ không có cơ hội uống rượu lần nữa.

"Triều Hệ. Là em, mở cửa, em có lời phải nói." Quách Ly đứng trước ở cửa phòng, không ngừng lặp lại như vậy.

"Bé Ly."

Nghe được bên cạnh truyền đến tiếng nói quen thuộc, cô ngờ ngàng ngẩng đầu lên, hình ảnh có chút mơ hồ trở nên rõ ràng, làm bộ đáng thương trừng mắt người đàn ông trước mặt, lảm nhảm, "Triều Hệ. Anh chạy đi đâu? Em vẫn không tìm được anh."

"Em uống say rồi, anh dẫn em trở về phòng nghỉ ngơi." Triều Hệ ngồi xổm người xuống, ôm lấy cô lần nữa.

"Triều Hệ, em có lời phải nói." Ợ hơi thêm lần nữa, cô nói không rõ ràng, hai tay ôm ôm cổ của anh.

"Được được rồi, em nói đi, anh đang nghe." Anh đi tới phòng ngủ của cô.

"Triều Hệ, em không muốn làm bé Ly, em nói cho anh biết."

"Được, vậy anh không gọi em là bé Ly nữa, gọi em là Quách Ly."

"Em cũng không muốn làm Quách Ly, em không phải là Quách Ly. Quách Ly đã chết." Cô dựa vào trên ngực của anh, nói liên tục.

Triều Hệ dừng bước lại, có một khắc đột nhiên cô nói thật khiến anh cảm thấy kinh ngạc, vốn tưởng rằng nếu như anh không có mở miệng, cô sẽ vĩnh viễn không nói cho anh biết sự thật.

"Quách Ly đã chết sao?" Anh thận trọng hỏi.

"Cô bé đã chết trong lần tai nạn xe kia rồi."

"Vậy em Em là ai?"

"Em Em là. Em chỉ có thể là Quách Ly." Cô nhut chỉ thờ dài, bất đắc dĩ chấp nhận.

"Ừ." Thì ra là cô vẫn không muốn nói sự thật cho anh biết, cũng không phải là lúc say khướt, mà là nói xằng nói bậy, làm hại anh còn mong đợi.

"Người nhà đều chết hết, Tiểu Vũ cũng bị bệnh, cái nhà này chỉ còn lại em..Em có trách nhiệm bảo vệ tất cả." Cô cắn môi, thấp giọng nói.

"Thật sao? Em muốn bảo vệ mọi người sao?"

"Ừ. Tiểu Vũ trở thành Tâm, em trở thành bé Ly, bên trong sản nghiệp của nhà họ Quách có mấy vạn nhân viên, nếu như Kinh Thiên gặp chuyện không may, rất nhiều người sẽ không có công việc, không có tiền, không cách nào sống."

"Cho nên em muốn làm chúa cứu thế?" Triều Hệ cười lạnh. Những thứ này anh hiểu, hoàn toàn hiểu, chẳng qua là khi những lời này từ trong miệng của cô nói ra, anh lại cảm thấy tức giận.

"Chúa cứu thế? Không, em chỉ không muốn để cho mình đau lòng. Phải có người đón lấy tất cả cục diện rối rắm này." Mà cô, chính là cái người không may đón lấy cục diện rối rắm này.

"Em muốn cứu vô số người, đón lấy cục diện rối rắm này, không muốn quá nhiều người bị thương, như vậy. Người mà thiếu chút nữa đã thương một người khác, em không nghĩ tới sao?" Anh lạnh nhạt nói.

"Em không có thương tổn ai cả, làm như vậy mới là tốt nhất." Quách Ly neho mắt lại, gồi đầu ở trên ngực ấm áp của anh, cảm giác có chút mệt mỏi.

"Triều Hệ sao? Triều Hệ thì sao? Em làm nhiều như vậy, người bị tổn thương nhiều nhất là anh ta, em quên sao?" Anh không hề vui vẻ gì nhắc nhở.

"Triều Hệ. Đúng! Triều Hệ thì sao đây? Triều Hệ. Cũng muốn bảo vệ, nếu để cho mọi người biết Quách Tâm cùng Triều Hệ ở chung một chỗ, muốn đánh nhà họ Quách thì sẽ chỉ mũi nhọn vào anh, nói không chừng sẽ đối phó anh, cho nên. Em giấu Tâm đi, giấu ở nơi tất cả mọi người không tìm được, sau đó."

"Vì an toàn của Triều Hệ, em sẽ nỗ lực độc lập, em có thể làm tốt tất cả công việc ở Kinh Thiên, sẽ để Triều Hệ đi tìm Tâm. Bọn họ sẽ trở thành đôi vợ chồng vui vẻ hạnh phúc nhất, em. Em cũng sẽ tập gọi anh ấy là anh rể. Triều Hệ sẽ trở thành anh rể của em rồi."

Nghĩ tới đây, ngực của cô thế nhưng đau đến sắp không thở nổi.

Triều Hệ ôm Quách Ly, cơ thể trở nên cứng ngắc, không thể tin vào tai của mình nghe được cái gì.

Cô nói. Gọi anh là anh rể sao? Gọi anh là anh rể!

"Quách Tâm." Anh đột nhiên gọi.

"Hả?" Cô phản xạ mở miệng.

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, mỉm cười, "Tâm."

"Hả?" Hai mắt nhắm cũng không mở ra được, nặng trĩu ngủ.

"Anh biết rõ vì sao ngày trước em vẫn không nói gia thế của em cho anh biết, thành thật mà nói, nếu như vào lúc đó anh biết nhà họ Quách có bao nhiêu sản nghiệp, hoàn cảnh sống của em phức tạp như vậy, chỉ sợ sẽ sinh ra lười biếng. Nhưng hiện tại không giống nhau, nếu như em muốn chống đỡ tất cả, như vậy anh sẽ cùng chung sức với em, cho dù em là Tâm của anh, hay là bé Ly, chỉ cần là em, đều là cô gái anh thích."

Là cô gái của anh! Sao lại thiếu giáo đường như vậy chứ?

Cô muốn bảo vệ anh, lại muốn bảo vệ một người khác là Quách Tâm, cho nên lừa anh, anh có thể miễn cưỡng tha thứ cho cô, thế nhưng. Còn muốn gọi anh là anh rể. Hừ hừ! Lần này không chỉ là ngứa da, còn rất đáng ăn đòn.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, anh ôm cô đi vào, sau đó đóng cửa lại, không còn thấy người đi ra nữa.

Nhàn hạ ban đêm, trần ngập giống như yên bình trước bão táp, làm người ta an tâm lại loáng thoáng có cảm thấy gì đó không đúng, không khí quỷ dị nguy hiểm liên tục lên men.

Đầu, rất đau.

Dĩ nhiên, bởi vì ngày hôm qua cô uống quá nhiều, cô tự biết mình, cho nên hiện tại nhức đầu là đáng đời xui xẻo, chẳng oán được ai.

Cơ thể mệt là vô lực, giống như là rót ra rồi vậy, chấp vá lại một lần nữa sẽ rất đau.

Dĩ nhiên, bởi vì ngày hôm qua tâm trạng của cô không tốt, loạn choạng ở trên đường thật lâu, còn uống rượu nữa, cơ thể không thoải mái là chuyện đương nhiên, cho nên đây là lỗi của cô, cô đáng đời, cũng chẳng oán được ai.

Muốn mở mắt ra, trong nháy mắt bởi vì ánh sáng quá chói mà hoa mắt, trên đỉnh đầu có vô số ngôi sao, làm cô muốn tiếp tục dựa vào bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đội đã nào...! Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Quách Ly mở to mắt, không để ý mơ hồ trong đầu, mắt có bao nhiêu đau, dạ dày không thoải mái, tay chân có bao nhiêu chua xót đau đớn.

Cô muốn kéo chăn xuống, lại phát hiện có một sức cản trở làm cô không thể nào kéo chăn xuống được.

Ngày hôm qua cô trở về thế nào? A! Cô nhớ ra rồi, là ngồi taxi trở về, nhưng mà đi vào bằng cửa sau.

Trong đầu hiện lên một đoạn ngắn hình ảnh không hoàn chỉnh, dù cô cố gắng thế nào, vẫn không nhớ nổi bất cứ chuyện gì, tất cả trí nhớ của cô chỉ dừng lại giây phút bước vào cánh cửa kia.

Đột nhiên, đầu đau khiến cô không thể tiếp tục suy nghĩ, cô nhìn thấy cách một khoảng ngắn trước mặt, có một gương mặt quen thuộc của một người đàn ông không nên xuất hiện ở trước mắt cô.

Triều Hệ?

Cô kinh ngạc thiếu chút nữa rít gào lên, nhưng lúc chuẩn bị la lên lại phản xạ mà che miệng lại, để mình không có cơ hội nào phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Người đàn ông ở trước mắt hình như đang ngủ say, hít thở có quy luật, nhắm mắt, còn có.Ngực trần?

Ông trời ơi! Đây là xảy ra chuyện gì vậy?

Quách Ly ngây ngốc tròn to mắt, tim đập dồn dập.

Anh. Cô vội vàng quay đầu, xác định đây là giường của mình.

Như vậy. Điều này đại biểu cô không phải say rượu leo lên giường của Triều Hệ?

Cô thở phào một cái, một giây kế tiếp, cảm giác đến cái gì, sắc mặt tái mét, cứng ngắc đưa hai tay ra, chậm rãi kéo cái chăn trên người, lại từ từ cúi đầu.

Cô. Quần áo của cô đâu? Tại sao toàn thân cô trống trơn? Tại sao cô.

Trong đầu thoáng qua một màn làm người ta mặt đỏ tim đập, cô. Cho nên toàn thân cô đau nhức, không phải là bởi vì ngày hôm qua đi ngoài đường quá nhiều; cô sở dĩ cảm thấy mệt mỏi, không phải là bởi vì ngày hôm qua uống rượu, mà là. Mà là. Tim của cô đầu tiên là rét run, lại đột nhiên thoáng qua suy nghĩ.

Cô. Cô và anh. Cùng Triều Hệ. Lên giường?

"Không. Không thể nào?"

Cô như gặp phải kẻ thù, có ý nghĩ chết chắc rồi, xong đời rồi, khăn trương hốt hoảng, nhưng bây giờ lại đỏ mặt, trái tim như nai con đập không ngừng.

Không phải cô chưa từng xảy ra quan hệ thân mật với Triều Hệ, cơ thể của anh, cô cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng.

Cấn môi, đỏ mặt, Quách Ly phát hiện mình đã không bình thường đến làm người ta khinh bỉ.

Ai đã quyết định sẽ đối xử người ta như anh rể, lại còn ảo tưởng cơ thể của anh không?

Coi như anh có tỷ lệ đáng người hoàn mỹ, coi như trên người anh không có bất kỳ thịt dư nào, coi như nụ hôn của anh, sự đụng chạm của anh trong quá khứ thật sự làm cô mê muội. A! Ông trời ơi!

"Đã tỉnh?" Giọng nói trầm thấp khàn khàn chậm rãi vang lên ở bên tai của cô.

Trong một khắc kia, Quách Ly thật muốn vùi mình vào trong chăn, tiếp tục giả vờ ngủ.

"Ừm Chào buổi sáng." Cô mở miệng, một đôi mắt không biết nên nhìn về phía nào.

"Chào buổi sáng, xem ra em đã tỉnh rượu." Rõ ràng là anh đã ***, nhưng thái độ lại không có gì không thích hợp.

"Em Em Xin lỗi." Nghe ra anh đang giễu cợt cô, Quách Ly chợt dạ có suy nghĩ muốn trốn.

"Xin lỗi? Nếu như mà anh không chấp nhận lời xin lỗi của em, như vậy em sẽ làm thế nào?" Triều Hệ một tay chống đầu, nhìn cô.

Khoảng cách giữa hai người, rất thân mật không khỏi khiến người ta mơ màng, hơn nữa cô còn ngửi được mùi trên người của anh, chỉ cần giương mắt, là có thể cùng gương mặt của anh sát gần nhau, mà môi của anh. Chỉ cần anh dời về phía trước một chút xíu, là có thể. Quách Ly không khỏi thở hắt vì kinh ngạc, thừa nhận tình huống bây giờ giữa anh và cô, làm cô không nhận được nghĩ đến hai người lúc quan hệ

A! Ông trời ơi! Quách Ly, cô nên bình thường một chút, cô bây giờ là Quách Ly, là một cô gái mới mười tám tuổi thanh thuần khiến người hải lòng, cái điểm sắc trong quá khứ, không phải có thể nghĩ tới.

Dùng sức vỗ vỗ vào đầu, cô cố gắng làm cho mình bình thường một chút.

"Vậy. Anh muốn thế nào? Em Uống say quá rồi, hơn nữa. . . Em có thể hỏi một chút, anh. Tại sao anh nằm ở trên giường của em?"

"Vì sao anh ở trên giường của em? Đây là câu hỏi hay, chỉ là" Đối mặt với vẻ mặt nhìn như nghiêm chỉnh của cô, Triều Hệ phát hiện cô thật ra là đang cố làm mình tỉnh táo.

Không khỏi đùa giỡn một chút, trong mắt của anh thoáng qua ác ý.

"Chính là?" Dùng sức nuốt nước bọt, Quách Ly cảm giác nhịp tim không ngừng tăng nhanh.

"Em uống rượu say."

"Ừ."

"Anh mang em trở về phòng nghỉ ngơi."

"Ừ."

"Em nói nóng quá."

"Hả?"

"Liên cời quần áo."

Sắc mặt của cô có chút trắng bệch.

"Anh muốn ngăn cản em."

Cô nhú mào, mím chặt miệng.

"Em ngược lại không thích anh bọc em chặt như vậy, oán trách anh ăn mặc quá chỉnh tề rồi, sẽ khiến em càng nhìn càng thấy nóng."

Sắc mặt của cô không chỉ trắng bệch, còn bắt đầu tái xanh rồi.

"Cho nên em kiên trì cời quần áo của anh xuống."

Nước bọt mắc ở trong cổ họng, đánh mất chức năng nuốt vào, hai mắt của cô tròn to, gần như lòi ra.

"Cởi quần áo của anh xong, em còn nói lạnh, kêu anh nằm xuống" Anh chỉ vào vị trí của mình bây giờ, vẻ mặt nghiêm chỉnh, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Chương 13

"Ý của em là" Không cần để cho cô hăm vào sâu hơn, cô đã không cách nào tự kiềm chế, không cách nào khống chế, đè nén tình cảm với anh được, tại sao anh có thể khiêu khích tâm hồn mong manh mà cô đang bày ra, để cho trong đầu cô chỉ muốn anh thôi chứ?

"Chị Tâm! Đúng vậy, chị Tâm, anh. . . . Anh là người đàn ông của chị Tâm, anh và chị Tâm là người yêu, là người yêu, các anh. . . . Không phải muốn kết hôn sao? Không phải muốn sinh rất nhiều đứa bé sao?"

"Vậy thì sao?" Anh không hiểu ý của cô.

Chị Tâm? Đó không phải là chỉ cô sao?

Cô cần gì phải lấy lý do này. . . . A! Anh hiểu rồi, nếu cô nói Tâm, không phải chỉ chính cô, mà là cái người cô đang bảo vệ, Quách Tâm bị cô giấu đi.

"Vậy thì sao? Vậy thì sao?" Bộ dạng chẳng hề để ý của anh, khiến trái tim của Quách Ly rét run.

Anh không yêu Tâm nữa hả? Không yêu? Cho nên mới có thể nói thẳng như thế?

"Em cảm thấy Tâm sẽ gả cho anh sao?"

"Cái gì?" Nghi ngờ trong đáy mắt cô có thể thấy rõ.

"Em cảm thấy cô ta sẽ yêu anh sao?"

Quách Ly không nói ra được âm thanh nào, trong mắt lóe lên chân chờ.

Tâm sẽ gả cho anh sao? Không cần hoài nghi, câu trả lời là không.

Tâm sẽ yêu anh sao? Đáp án vẫn là không.

Tâm đó, đã có chồng, mặc dù hai người tách ra, nhưng quan hệ hôn nhân vẫn tồn tại.

Tâm đó, đều đặt toàn bộ tình yêu lên người chồng của mình, coi như bị thương, rời đi, không có nhớ, nhưng. . . . Vẫn yêu! Cũng bởi vì quá yêu người đàn ông kia, cho nên lựa chọn quên lãng tất cả.

"Em cảm thấy cô ta là Tâm của anh sao?" Giọng điệu của anh hết sức nghiêm túc.

Quách Ly tròn to mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Anh đã phát hiện cái gì ư? Anh biết cái gì rồi sao? Không thể nào! Điều bí mật này, không có ai biết cả.

"Lại nói, bây giờ anh hôn em, là bởi vì ngày hôm qua em đối xử với anh như vậy, anh nói này, anh chỉ tái hiện lại em đã làm chuyện gì với anh trong ngày hôm qua mà thôi."

"Không. . . . Không thể nào!" Coi như cô uống say, cũng không thể mất trí.

"Không thể nào? Như vậy em có thể giải thích tình huống của hai người chúng ta bây giờ là thế nào không?" Vươn tay, vuốt gương mặt cứng ngắc, đỏ bừng của cô, nụ cười của anh vừa dịu dàng vừa đáng sợ.

"Em. . . ." Cô một chút ấn tượng cũng không có, phải giải thích thế nào đây?

Anh không hề báo động trước kéo cô thêm lần nữa, lần này, anh không cho cô cơ hội phản ứng, bá đạo hôn môi của cô.

Cảm giác nụ hôn sâu, xâm nhập đã làm cô sớm hỗn loạn trong lòng.

Cô. . . . Có lẽ thật sự đã từng làm như thế đi! Thừa dịp say rượu thượng anh, có lẽ đây là chuyện cô biết làm, bởi vì ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng, rất lâu trước kia cô đã muốn làm như vậy, cho nên sau khi uống say liền trở nên cực kỳ lớn mật.

Có lẽ cô thật sự như lời anh nói, khi dễ anh, bởi vì loại cảm giác này quen thuộc như vậy, khắc sâu như vậy, làm người ta hoài niệm như vậy.

Triều Hệ cắn môi của cô, hai tay trượt lên cái cổ nhỏ của cô, cơ thể bắt đầu nóng lên, cảm thụ nhiệt độ của nhau, cũng kích thích ham muốn.

Cô có lòng tham không chỉ vì hi vọng có anh làm bạn, mà vì cô còn muốn có được anh hoàn toàn, cho dù anh không phải là người đàn ông của Tâm thì cô vẫn muốn điên cuồng cướp đoạt.

Có lẽ giữ anh bên người mới đúng, coi như Tâm có vui vẻ hay không, coi như anh có yêu Tâm hay không, tranh thủ sự yêu thương của anh, để cho anh chỉ thuộc về cô, cô muốn ích kỷ như vậy.

"Ngày hôm qua.Em làm như thế này."

Ép người xuống, anh cắn mút cổ của cô, cơ thể của cô ở phía dưới anh.

"Ngày hôm qua. Em cũng làm như thế này."

Kéo chăn ra, cơ thể của cô hoàn toàn hiện ra ở trước mắt của anh, miệng của anh rơi vào trước ngực của cô, khẽ mút, trêu chọc cô.

Tiếng rên từ trong miệng của cô bật ra, Quách Ly không nhìn được nắm chặt tay, cảm giác mất khống chế trái tim đập càng ngày càng nhanh, không cách nào suy tư được lời nói của anh rốt cuộc là thật hay là giả, chỉ có thể thuận theo cảm giác của mình, mặc cho anh bao phủ.

Bàn tay to thô ráp sờ trớn ngực của cô, xoa nắn ngực của cô, cảm nhận thân mật cùng với cô, khiến cho anh điên cuồng.

Trong quá trình dạo cô lớn lên, đối với anh mà nói, là một loại thử nghiệm khác biệt.

Quá khứ anh không kịp tham dự vào cuộc sống lớn lên của cô, còn lần này, bởi vì cô khác biệt, để cho cô có một cuộc sống khác, cũng để cho anh có thêm một cơ hội nữa khiến cô cảm nhận được sự yêu thương của anh.

Mặc dù có chút oán giận khi cô giấu giếm, nhưng đồng thời anh cũng may mắn vì cô vẫn dừng lại ở bên cạnh mình, không có biến mất, không cách xa anh như trời với đất, không biến thành một người khác sau khi ném anh, không có buông tay ra, mặc cho anh tự sinh tự diệt, hồi ức trong quá khứ của cô đều có anh.

Người con gái này! Cho dù trong tương lai thay đổi như thế nào, cô vĩnh viễn là người của anh, vĩnh viễn thuộc về anh, trừ phi cô chính miệng nói buông tha, nếu không tuyệt đối anh sẽ không buông ra mà nắm chặt tay của cô.

Cả người nóng lên, từng tiếng ni non, từng tiếng thở khẽ, khiến cho hơi thở bên trong phòng trở nên nồng cháy hơn.

Hai cơ thể dính sát vào nhau, không cách nào không chế chỉ muốn cảm nhận nhiệt độ của đối phương.

Da thịt trắng nõn, bóng loáng xúc cảm, bàn tay của anh vuốt ve ngực của cô, xoa nhẹ về phía eo nhỏ của cô, xoa nhẹ lên lưng, cảm nhận nhiệt độ của cô, thân mật ở trên người anh, giống như dung hợp với nhau không tách rời được.

Từ nụ hôn nóng bỏng, cô buông tha tất cả giấy dũa, lý trí bị ném đến sau ót, lòng tham lại trở nên nhiều hơn, không chỉ là muốn anh làm bạn, không chỉ là muốn có anh trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô muốn. Giống như trong quá khứ vậy, hoàn toàn thuộc về anh.

Đưa hai tay ra, trong mắt hiện ra gương mặt đẹp trai tuấn mỹ của anh, cô không chút do dự, ôm chặt lấy cổ của anh

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Không để ý có giấy giũa, anh bưng lấy gương mặt của cô, để cho cô ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, cắn môi của cô, bốn mắt nhìn vào nhau, giống như muốn cho cô thấy rõ lửa giận trong đáy mắt của anh.

Anh cường thế bá đạo hôn cô gần như hút hết tất cả hơi thở của cô, Quách Ly khổ sở nức nở, nỗ lực muốn đẩy anh ra, đáng tiếc lực bất tòng tâm.

Rất không dễ dàng, người đàn ông này rốt cuộc nguyện ý thả cô ra, trong nháy mắt khi đôi môi của anh rời đi, cô không nhìn được há mồm thở dốc.

"Anh. Anh đang làm cái gì vậy? Sao bỗng nhiên lại thế này hả?"

Ông trời! Anh có thể bình thường một chút hay không? Hai người bọn họ hiện tại đang ở phòng khách, nơi này thỉnh thoảng sẽ có người qua lại, anh lại dám hôn cô như vậy?

Triều Hệ nheo con ngươi lại càng thêm lạnh lùng, kéo cô đến gần mình lần nữa, lần này, anh không chỉ hôn cô, mà hai tay còn ôm chặt cô.

"Triều. Triều Hệ?!" Anh ấy bị sao vậy? Tại sao lại tức giận như vậy?

"Đừng nói với anh, đối với chuyện cùng anh tách ra này, chỉ có một mình anh để ý thôi." Bởi vì anh tức giận mà đôi môi cô bị anh cắn, anh khàn khàn nói thì thầm

"Em. Em không có." Quách Ly vội vã phủ nhận.

"Đừng nói với anh, em rất muốn một người rời đi, ném anh ở chỗ này."

"Triều Hệ, anh biết em không phải như vậy."

"Vậy thì sao em lại có thể dễ dàng đưa ra quyết định như thế, tự mình nghĩ cách ra ở bên ngoài?" Anh nhàn nhạt nói, lại ẩn chứa nồng đậm chỉ trích.

"Nhà họ Quách cần có người."

"Nhà họ Quách cần? Lại là nhà họ Quách cần? Còn anh thì sao? Còn mong muốn của anh thì sao? Em lại vì nhà họ Quách, vì tất cả quyền lợi cùng người cần bảo vệ, ném anh ở một bên? Lại muốn bỏ anh lần nữa?"

Ném anh ở một bên? Bỏ anh? Anh. Đang nói cái gì vậy?

Hình như mơ hồ nghe hiểu lời của anh, vừa hình như không hiểu lắm lời của anh, cảm giác hiện tại, đối với cô mà nói, có một chút xa lạ, lại có cái gì đó không đúng.

"Quách Ly, em vì cái gì phải lo nghĩ cho đại cục, cũng không hiểu được chính mình muốn cái gì?"

Cô nhận tất cả công việc, hy sinh vì tất cả, vậy thì như thế nào? Ai sẽ cảm ơn cô?

Không có ai! Cô mất đi tất cả, ngay cả anh cũng buông tha, cô vì cái gọi là kiên trì, nhưng trong mắt anh, chỉ cảm thấy cô thật ngu ngốc.

Trong đại sảnh, cô cùng anh ôm nhau, cô không được tự nhiên vừa lo lắng vừa sợ có người nào đi qua, sẽ phát hiện quan hệ của hai người bọn họ.

Nhưng anh tuyệt không quan tâm, vẫn không thay đổi hôn cô, ôm cô.

Ở trong mắt mọi người, anh là người đàn ông của Quách Tâm, chỉ có anh hiểu mình rốt cuộc là người đàn ông của ai.

Trong nhận thức của mọi người, anh yêu Quách Tâm, vì bảo vệ Quách Tâm coi trọng người nhà, nghĩa vô phần cố ở lại chỗ này, nhưng chỉ có chính anh biết, mục đích anh lưu lại rốt cuộc là vì ai.

Cô không nói? Không sao cả, anh có thể phối hợp với cô, chỉ là muốn bỏ anh lần nữa? Xin lỗi, anh chịu đủ rồi.

Đột nhiên, Triều Hệ bế cô lên.

Quách Ly kêu lên một tiếng, vội vàng bám vào cổ của anh, hạ thấp giọng, "Triều Hệ, anh mang em đi đâu? Mau buông em xuống, nếu như bị người khác thấy được." Cô và anh sẽ giải thích thế nào đây?

"Câm miệng! Nếu như em còn dám nói ra một câu gì để anh tức giận, anh không ngại cứ như vậy mang theo em công bố quan hệ của chúng ta cho mọi người biết." Anh nhìn cô chăm chăm, tâm tình kém đến cực điểm.

"Triều Hệ." Lửa giận trong đáy mắt của anh rõ ràng mãnh liệt, cô cắn môi, không dám lên tiếng.

Anh nói được sẽ làm được, mặc dù cô không hiểu vì sao anh tức giận, nhưng anh rất ít tức giận, phải gọi là người đàn ông không bao giờ tức giận, cho nên lần này anh bởi vì cô mà nổi giận.

Triều Hệ ôm cô bước vào phòng của anh, đóng cửa lại, liền không chút nào thương tiếc hôn cô.

Trên môi bị đau làm cho cô không nhịn được mà nhủ mảy, lại chỉ có thể yên lặng chịu đựng, sợ càng thêm chọc giận anh.

Anh rõ ràng tức giận cô, nhưng bên trong mắt không chỉ có tức giận, còn vì cô không hiểu mà đau lòng không thôi, vừa bất đắc dĩ, vừa không cam lòng.

Một lòng hôn cô, Quách Ly không nhịn được than nhẹ.

Người đàn ông này có phải có tình cảm với cô hay không? Có phải yêu Quách Ly hay không, yêu cô? Cho nên anh mới không ngừng bao dung cô?

Cho dù biết anh yêu mình, cô cũng không nên cảm thấy vui mừng, bởi vì cuối cùng phải trả anh lại cho Tâm.

Nhưng không cách nào khống chế được mà vui sướng, mặc kệ cô là người con gái anh đã từng yêu hay không, thì cũng cảm nhận được anh có thương tiếc với cô.

Loại lòng tham này thật sự là không chấp nhận được, mặc dù miệng bảo tay ngừng lại, buông tay ra, nhưng kiên trì cùng chấp nhất, không phải trong miệng nói, trong lòng suy nghĩ là có thể làm được.

Cho nên.

"Triều Hệ." Cô đáp lại nụ hôn của anh, hai tay ôm cổ của anh, hi vọng về sau không cần buông ra nữa.

Lửa giận tan ra trong nụ hôn tràn đầy tình cảm này, hôn kịch liệt, nóng bỏng, làm lộ ra tất cả cảm xúc không cách nào biểu đạt được, nụ hôn của anh làm người ta hít thở không thông, làm người ta điên cuồng, không thể đè nén, trừ đi theo nỗi điên bên ngoài, không cách nào tiêu trừ được.

Ôm chặt bàn tay đang thả lỏng của cô, đồng thời ôm cô thật chặt, giống như là không chiếm được thỏa mãn lại không đủ hài lòng, không ngừng ở trên người của cô dao động.

Cô kéo sợi dây buộc tóc của anh, nhìn cái khuôn mặt kia, nhìn mặt mũi làm lòng người rung động của anh, nhịp tim không ngừng tăng nhanh.

Mặc kệ nhìn như thế nào, sợ là cả đời cũng nhìn không đủ đi!

Hai tay của cô ôm chặt lấy anh, cô không hề nén thêm gì nữa, dùng nụ hôn nóng bỏng để diễn tả tình cảm nồng nàn của cô.

"Triều Hệ. Triều Hệ." Cô yêu anh, rất yêu anh, yêu đến bản thân bất lực, yêu không kiềm chế được.

Khi anh bắt đầu cử động, cô trầm luân, mặc cho anh như đã thú xé quần áo của cô, nhìn anh mất đi tự chủ hôn cần cổ của cô, cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh phả ở trên ngực của cô, hai chân của cô quắn chặt hông của anh, mặc cho anh mang cô tới thiên đường.

Cô vội thở dốc, cảm giác như muốn nổ tung.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô vẫn không rời khỏi anh.

"Triều Hệ. Có lẽ có một số chuyện đã khiến cho anh hiểu lầm em không thèm để ý tới anh, nhưng. Nếu như có thể, người em không muốn bỏ lại nhất chính là anh." Cô có chút luống cuống nói ra sự thật, có quá nhiều bí mật, bởi vì là bí mật, sau khi giấu giếm quá lâu, cô không biết nên giải thích thế nào cho anh hiểu đây.

Nói cho anh biết, tại sao cô ích kỷ giấu giếm sự thật?

Nói cho anh biết lý do, thật ra thì cô muốn bảo vệ anh, cho nên mới đẩy anh cho người khác?

Nói cho anh biết, trong trái tim cô vẫn còn quan tâm anh?

"Nếu quả như thật như em nói, sao lại để ý tới anh, tại sao không ích kỷ một chút? Vì cái gì phải uất ức mình? Tại sao nói rõ cho anh biết?" Anh hỏi.

Nếu như nói tất cả cho anh biết, cô không chỉ không được anh tha thứ, cuối cùng có lẽ ngay cả một cơ hội nhìn anh cũng không có, đây là chuyện cô sợ nhất.

Cô cho là anh cái gì cũng không biết? Đồ ngốc! Yêu một người, cho dù cô trở thành người xa lạ, nhưng loại cảm giác đó sao không phát hiện được chứ?

Cô cho là khi cô nói ra thì anh sẽ vĩnh viễn hận cô? Đồ ngốc! Khi anh yêu cô, cô lại giấu giếm mọi chuyện, anh đã sớm hoài nghi, anh không phải là không hiểu cho đối phương, liên không rõ ràng nói ra những lời tổn thương người khác.

Anh chỉ là một mực chờ đợi, chờ cô mở miệng, chờ cô nguyện ý nói ra mọi chuyện cho anh biết, sau khi cô nói ra tất cả cho anh biết, cô sẽ phát hiện, thì ra là tất cả những bất an lo lắng là do cô nghĩ quá nhiều, là do cô không đủ tin tưởng anh.

Mặc dù có chút bất mãn cùng oán trách cô, nhưng tình yêu không phải là như thế, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với đối phương, coi như bất mãn, coi như oán trách, cuối cùng hai người vẫn phải ở chung, giống như trong cuộc sống tương lai, tuyệt đối không thể mất đi đối phương.

"Tại sao không dừng cảm một chút, nói hết ra? Tại sao muốn giấu bí mật ở trong lòng?"

"Triều Hệ?" Quách Ly có chút khản trương, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, cảm thấy trong lời của anh có ý gì, giống như tất cả bí mật của cô, thật ra thì anh đã biết.

"Tại sao em không thử nghiệm? Không phải tất cả kết quả cũng sẽ đúng như trong tưởng tượng của em, có lẽ có kết quả ngoài ý muốn cũng không nhất định."

"Nếu như không có? Nếu như kết quả không giống như anh nói? Nếu như mà em nói ra mọi chuyện, cũng không phải như em tưởng tượng vậy."

Muốn cô đặt cược sự tha thứ của anh, cô nhất gan, không có dũng khí, thậm chí coi như cả đời Quách Ly chỉ có lòng tham cũng là tốt rồi.

Nhưng, cô có quyết tâm, cô có suy nghĩ này, đột nhiên anh lại làm lòng cô dao động, làm lòng tham của cô biến thành tham lam, cô không chỉ muốn làm Quách Ly, càng muốn trở thành người con gái trong ký ức của anh, Quách Tâm người con gái anh yêu.

"Cho nên?" Triều Hệ khẽ vuốt ve lưng của cô, thấp giọng hỏi.

"Cho nên." Dừng sức hít một hơi, cô nảy sinh một quyết tâm nhỏ bé, "Cho nên." Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt có kiên định, bị sự tham lam không chế nhìn mắt anh, "Cho nên xin anh tha thứ cho em..Em muốn nói cho anh biết một chuyện, thật ra thì em là."

Bỗng dưng, cửa phòng không hề báo trước bị mở ra.

Trong nháy mắt, Triều Hệ nhanh chóng kéo chắn, bao trùm cơ thể của bọn họ lại.

"Triều Hệ? Quách. Quách Ly? Em. Các anh đang làm gì vậy?"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Quách Ly núp ở trong chăn nhất thời đông cứng, cô sẽ không quên đây là giọng nói của ai.

Cơ thể không nhịn được run rẩy, cô biết sắc mặt mình rất khó nhìn, hết sức khủng hoảng lại bất an.

Là chị ấy, chị của cô, chị ấy. Là Tâm, Quách Tâm. Trong nhận thức của mọi người, người con gái Triều Hệ yêu thương nhất, Quách Tâm!

Quách Ly ngồi ở một góc ghế sofa, nhìn khuôn mặt thanh lệ tản ra lạnh lùng, ngọn lửa thiêu đốt trong ánh mắt, không khỏi cảm thấy bất an cùng tự trách.

"Có thể nói cho tôi biết, hiện tại đang xảy ra tình huống gì không?" Quách Tâm ngồi ở một chỗ khác trên ghế sofa, trong mắt lộ ra nguy hiểm, giống như là bị phản bội, không chỉ tức giận, còn không nhìn xem Quách Ly như không khí.

Tâm của cô, không phải bộ dạng này, chị ấy ngã bệnh, mất đi tất cả trí nhớ, cho dù xảy bất cứ chuyện gì, thì cũng luôn mỉm cười đối xử với tất cả mọi vật.

Mà nay. Hiện lên trong đầu làm người ta không khỏi xấu hổ, Quách Ly cắn môi, cúi đầu, không có tư cách mở miệng.

"Tiểu Ly, em không có lời gì muốn nói sao?" Quách Tâm giống như nữ vương cao cao tại thượng, tức giận trừng mắt nhìn Quách Ly.

"Tâm." Quách Ly vẫn cúi thấp đầu như cũ, vừa đau lòng lại tự trách xoắn xoắn hai tay ở trên đùi.

Nói gì? Nói xin lỗi, em đoạt người đàn ông của chị?

Nói gì? Nói rất xin lỗi, em yêu Triều Hệ?

Hay là nói.

"Tâm, em không có cách nào nhường Triều Hệ lại cho chị." Cô không nhịn được nói ra lời thật lòng, đó chính là bí mật cô đã chôn giấu ở đáy lòng.

Không cách nào giao Triều Hệ cho bất kỳ kẻ nào, cho dù là người nhà cô thích nhất, cho dù là người thân cô muốn bảo vệ nhất, cô. Cũng không nhịn được ịch kỷ phải có tình yêu của chính mình

"Hả? Không cách nào nhường Triều Hệ lại cho tôi?" Quách Tâm khẽ cười lạnh, trên mặt có chút âm u, liếc nhìn Quách Ly.

"Cô quên, Triều Hệ là người đàn ông của Quách Tâm sao?"

"Em."

"Cô đã nói, anh ta là người đàn ông tôi thích nhất."

"Anh ấy."

"Cô rõ ràng đã nói qua, nhưng cô lại muốn cướp anh ta đi? Cô đẩy tôi đi Mĩ, lại giữ người đàn ông của tôi ở lại chỗ này, mục đích là muốn lấy được tất cả của nhà họ Quách, cùng với người đàn ông mà tôi yêu nhất? Quách Ly, cô quá tham lam rồi không phải sao?" Quách Tâm lạnh lùng nói, lại ẩn chứa tức giận đáng sợ.

Quách Ly cảm thấy đau đớn không thôi, "Tâm, chị phải biết, em không phải vì lấy được tất cả của nhà họ Quách mới đưa chị rời đi. Thật sự là bởi vì." Nghĩ tới điều gì, cô im lặng.

Cắn chặt đôi môi cho đến khi xuất hiện máu tanh, cô nắm tay thành quyền, không ngừng cảnh cáo mình, có mấy lời không thể nói, có một số việc không cách nào nói ra được, nếu không.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Tâm, bộ dạng của Quách Tâm xem ra rất tốt, đã có vui có buồn, điều này đại biểu đưa chị ấy đến Mĩ điều dưỡng đã có kết quả.

Nếu tình hình của chị ấy trở nên tốt hơn, tại sao cô có thể dưới tình huống chị ấy từ từ khôi phục, lại tàn nhẫn nói sự thật cho chị ấy biết, hại chị ấy bị

thương lẫn nữa?

Nhìn cửa lớn đóng chặt, từ sau khi phát hiện ra quan hệ của cô và Triều Hệ, Quách Tâm giống như là không chịu nổi đã kích bị người tình phản bội, sai người đuổi Triều Hệ ra khỏi nhà họ Quách, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho.

Anh cũng không kịp nói với cô cái gì, cứ như vậy bị người ném ra ngoài, hoàn toàn không phản kháng, giống như anh cũng cho là mình sai lầm rồi, cho nên giấc ngộ, vứt bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Nghĩ đến đây, Quách Ly có cảm giác đau lòng càng ngày càng mãnh liệt, gần như không cách nào gánh vác được.

"Bởi vì sao? Quách Ly, nếu như em có bất kỳ lý do gì, chị có thể cho em cơ hội giải thích, em phải biết, có rất nhiều chuyện chỉ có em mới có thể giải thích rõ, có rất nhiều lời nói dối cũng cần em nói ra đáp án." Lừa gạt trong mắt Quách Tâm tiếp tục thiêu đốt, làm người ta sinh ra sợ hãi.

Đáng tiếc Quách Ly không thấy được, vẫn đắm chìm trong đã kích.

"Em Khi nào thì chị trở về?" Cô không nhận được hít một hơi, nhẹ giọng đặt câu hỏi.

"Khi nào thì chị trở về? Em rốt cuộc đang nói cái gì? Bây giờ chị đang hỏi em." Nhíu mày, giọng điệu của Quách Tâm cực kỳ hung dữ.

"Quách Tâm" Ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc trước mắt, Quách Ly lộ ra chua xót mà không ai có thể thấy được, "Tất cả đáp án, như chị nhận định, như đã thấy vậy."

Lấy hết dũng khí, cô lại ôm tất cả trách nhiệm cùng tội lỗi một lần nữa.

"Cái Cái gì?" Trong một khắc kia, trong mắt Quách Tâm lóe lên kinh ngạc.

"Em" Quách Ly nhìn thẳng gương mặt kinh ngạc của Quách Tâm, hít sâu một hơi, "Em đã không có nhà, cho nên vừa đến nhà họ Quách, em chỉ muốn lấy được nơi này, muốn trở thành người có tiền, nhưng sự tồn tại của chị đối với em mà nói là một chướng ngại vật, cho nên em không thể làm gì khác hơn là đưa chị đi, lại cho quần gia Tường một lý do, mượn dịp đuổi chú ấy đi, để cho hai người ở Mỹ, mới không ảnh hưởng đến việc của em."

"Quách Ly?" Quách Tâm tròn to mắt, vẻ mặt cứng ngắc.

"Em rất thích Triều Hệ." Rũ mắt xuống, cắn môi, Quách Ly nắm chặt tay thành nắm đấm, sau đó ngẩng đầu lên, nụ cười trở nên hết sức giả dối, "Em muốn đề cho anh ấy."

Đột nhiên, cửa bị mở ra.

Quách Ly khiếp sợ không thôi, nhìn Triều Hệ bước vào trong nhà.

Ánh mắt của anh dừng lại ở trên mặt của cô, nhưng trong mắt chỉ có lạnh nhạt.

Trong một khắc kia, cô cảm giác tất cả hơi thở đều cầm ở ngực, phun không ra.

Về mặt của anh không chút thay đổi nhìn cô, giống như cũng đang chờ đợi đáp án của cô.

Hai mắt nhìn nhau, Quách Ly cắn răng hạ quyết tâm, "Ai không thích người đẹp mắt? Nhất là Triều Hệ lại đẹp mắt như vậy, không chỉ là em thích, tất cả mọi người cũng rất thích anh ấy, muốn có được người mình thích thì có lỗi gì? Em muốn Triều Hệ ở lại bên cạnh em, cho nên em thừa cơ đuổi chị đi, khiến Triều Hệ yêu em. Em biết rõ trong tim của anh ấy vẫn luôn có chị, nhưng. Chị biết hai người xa nhau đã lâu, nhất định tình cảm sẽ bị ảnh hưởng, chính là em coi trọng điểm này, mới có thể nghĩ hết biện pháp để cho anh ấy để ý tới em."

Triều Hệ tức giận nheo mắt lại, trong mắt toát ra lửa giận, Quách Ly có thể hiểu.

Cảm giác căm hận của người yêu, sợ là cô phải mạnh mẽ chịu đựng một lần, đau một trận nữa. . . . Quách Ly không nhận được nhớ lại.

"Cho nên, từ đầu tới cuối là em vì mình, ích kỷ, mới đuổi chị ra ngoài?" Quách Tâm như có điều suy nghĩ thì thầm.

Quách Ly chậm rãi gật đầu một cái, "Thành thật mà nói. Em hoàn toàn không biết chị sẽ trở về, cũng không có nghĩ tới chị sẽ trở về. Em cho là. Cho là mình nắm trong tay tất cả, quần gia Tường không biết suy nghĩ của em, chú ấy chỉ cho là em vì nghĩ cho an toàn của chị, cho nên

mới phải phải chú ý đi chăm sóc chị, chú ý cũng vẫn đúng hạn báo cáo tình huống của chị với em Nhưng chú ý không có nói cho em biết, khi chị trở về lại có sức sống như vậy, khôi phục được như vậy. " Tốt như vậy.

"Cho nên? Nhìn thấy chị trở lại, em rất kinh ngạc, rất thất vọng?" Quách Tâm cảm ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng uống, thái độ vẫn cực kỳ lạnh lùng như cũ.

"Đương. Đương nhiên thất vọng." Đáp án trong lòng rõ ràng là phủ định, nhưng nghĩ đến người phải bảo vệ, phải bảo vệ tất cả. Quách Ly chưa bao giờ biết, thì ra tổn thương người, tổn thương tới mình, sẽ khổ sở như vậy.

"Em Em có thể trở thành chủ nhân nhà họ Quách, nếu như chị chưa trở về, tình huống của chị không chuyển biến tốt, hoặc là chị không có phát hiện quan hệ của em cùng Triều Hệ, như vậy. Như vậy nếu em biết chị sẽ trở lại, tất cả đều sẽ được che đậy rất tốt, sau đó. Sau đó em sẽ tìm cơ hội đuổi chị ra ngoài lần nữa, lần này. Lần này em cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho chị không còn có quyền thừa kế của nhà họ Quách nữa."

Nếu như làm thương tổn mình có thể bảo vệ được mọi người, có thể để cho tất cả trở lại quỹ đạo bình thường, như vậy cô sẽ đau, sẽ không để ý, không. Cô có thể nhin đau lòng cùng tuyệt vọng.

Quách Tâm dùng sức để ly xuống, đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt của Quách Ly.

Cái bóng cường đại tràn đầy cảm giác áp bức, hoàn toàn bao phủ Quách Ly, giống như ngằm trả lời, cô vô ý thức đứng lên, ngẩng đầu lên, cùng Quách Tâm nhìn nhau.

Quách Tâm. Là muốn đánh cô đi! Trong lòng của cô tràn đầy khổ sở.

Cô biết, cô dĩ nhiên biết, nhất định bây giờ Quách Tâm cực kỳ tức giận, bởi vì theo những lời cô nói, người bình thường cũng biết cô có bao nhiêu dã tâm cùng ý tưởng đáng sợ.

Nếu như lời cô nói..., thì đối phương sẽ hung hăng dạy dỗ cô một trận, sẽ đuổi cô ra ngoài, bởi vì cô làm nhiều chuyện bí ối như vậy.

Quả nhiên, Quách Tâm vươn tay, sau đó hung hăng tát cô một cái.

Quách Ly cảm giác trên mặt thật là đau, tê tê, trong miệng có mùi máu tươi nhàn nhạt, cắn môi, mặc cho ngực đau đớn không ngừng.

Bộ dạng như vậy, là đủ rồi đi! Nếu chỉ làm như vậy, Quách Tâm sẽ tin tưởng lời cô nói, sẽ không trách tội ai cả, sẽ không làm thương tổn bất kỳ kẻ nào, không biết. Sẽ không tức giận Triều Hệ, bởi vì tất cả đều là cô chủ đạo, mà Triều Hệ.

Cô không có dừng khí nhìn về phía anh, sợ nhìn thấy ánh mắt căm hận của anh, sợ anh ghét bỏ cô, sợ anh nói ra lời hận cô.

"Em cho rằng. Mình có thể bảo vệ bao nhiêu người? Tiểu Tâm!"

Lỗi tai nghe được tiếng khiển trách, Quách Ly không thể giải thích được vì sao đau lòng cùng tức giận.

Trong một khắc kia, cô cho là nghe nhầm, tròn to mắt, không cách nào ngẩng đầu lên, về mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ, cho dù thời gian trôi qua, vẫn không khôi phục được.

"Một cơ thể nhỏ bé như thế này, một cô gái nhỏ bé như thế này, cho là mình có bao nhiêu khả năng có thể để cho tất cả mọi người bình an vô sự? Em rốt cuộc. Còn muốn giúp chị bao lâu nữa?" Quách Tâm nức nở chất vấn.

Quách Ly dùng sức nháy mắt mấy cái, vẫn không cách nào phục hồi tinh thần lại, cảm giác tất cả máu trên người đang đông lại.

Có một cảm giác ám áp, không hề báo động trước bao quanh cô thật chặt.

Cơ thể lạnh băng khi tiếp xúc với cái ôm ám áp đó thì đau đớn trong ngực không cách nào khống chế tăng lên, Quách Ly cảm giác cơ thể mình không ngừng run rẩy, giống như bị đả kích, không cách nào nắm trong tay.

"Tại sao mỗi lần em đều ích kỷ như vậy, luôn suy nghĩ làm sao để cho mọi người vui vẻ, lại không nghĩ tới em sẽ làm mọi người bị thương sao?"

Cho đến thật lâu sau, Quách Ly mới phản ứng được, cảm giác ám áp kia là do Quách Tâm đang ôm cô, là nhiệt độ trên người của chị ấy truyền tới trên người cô.

"Quách. Quách Tâm?" Cô có chút mờ mịt, có chút mê hoặc, có chút. Kích động lắm lắm.

"Không phải Quách Tâm, là Quách Vũ, em quên chị là ai rồi sao? Tại sao có thể ngay cả tên tuổi mình cũng cho chị? Sao em có thể quên mình là ai chứ? Chúng ta là chị em, là sinh đôi, em là Quách Tâm, chị là Quách Vũ, chị sinh trước em ba phút, làm sao em có thể chiếm đoạt vị trí của chị, cướp đi công việc của chị? Bảo vệ người nhà nên để chị làm, tại sao em có thể gánh vác tất cả mọi chuyện trên vai hả?"

Ôm thật chặt, Quách Tâm. Không! Quách Vũ không nhin được nhìn cô rơi lệ.

Cơ thể không ngừng run rẩy, Quách Ly cảm giác đau đớn trong tim càng ngày càng mãnh liệt, nhưng ở trong đau đớn, lại bị cảm giác ấm áp xa lạ nào đó trong nháy mắt lấp đầy, hai tay đưa ra, dùng hết tất cả sức lực ôm người trước mặt mình.

"Quách. Quách Vũ? Quách Vũ? Chị nhớ ra rồi sao? Nhớ lại tất cả rồi hả? Trí nhớ của chị khôi phục rồi sao? Chị không có ngã bệnh? Rốt cuộc chị nhớ lại rồi sao?"

Quách Vũ dùng sức gât đầu, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu chảy xuống trên mặt, khóc lớn mà nói: "Nhớ, chị nhớ ra rồi, xin lỗi, Tiểu Tâm, xin lỗi, chị thật là ích kỷ, bỏ một mình em ở nơi này, xin lỗi, vì giúp chị, em phải gánh vác tất cả công việc trên vai, xin lỗi, trong lúc em thống khổ nhất lại không ở bên cạnh em."

"Không hề có lỗi, không có, chị nhớ tới em thì đã tốt lắm rồi, không ném em đi là tốt rồi, Tiểu Vũ, chị rút cuộc bình phục, chú Tường rất quá đáng, thế nhưng không báo cho em cái tin tức tốt này, chị không biết em thật sự lo lắng chị cả đời không hồi phục, Tiểu Vũ, chị không ngoan, tại sao có thể để cho mình bị thương thành cái dạng kia?" Quách Ly đỏ mắt, kích động rống to, cực vui mà khóc.

"Thật xin lỗi, Tiểu Tâm, là chị bảo chú Tường đừng nói cho em biết, cực khổ cho em rồi, một mình em nhất định rất khổ sở, thật xin lỗi, em xảy ra chuyện như vậy rồi, lại vì bảo vệ mọi người mà bỏ qua tất cả, sao em lại đần như vậy? Tại sao lại gạt bỏ đi sự tồn của mình hả?"

"Thật xin lỗi, Tiểu Vũ, em chỉ có biện pháp này, em không phải là Quách Tâm nữa rồi, Quách Tâm. Quách Tâm đã chết, cô ấy cũng không thể sống lại, em không biết tại sao mình lại biến thành em gái mới nhận nuôi. Sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, khi em tỉnh lại, liền phát hiện bộ dạng của mình có cái gì không đúng, nhưng em không tìm được người giúp một tay, cũng không biết phải làm như thế nào, cho nên em chỉ có thể nói cho chú Tường, chỉ có chú Tường mới có thể tin tưởng, những người khác không được. Khi em tỉnh lại, ba mẹ đều chết hết, ngay cả chính em cũng chết, em. Em sợ bị mọi người phát hiện em có cái gì không đúng, tất cả của nhà họ Quách đều sẽ bị cướp đi, em sợ những người đó cướp đi sự nghiệp ba mẹ khổ cực gây dựng; em sợ chị trị liệu, cần hoàn cảnh tốt để nghỉ ngơi, nếu như ngay cả em cũng gặp chuyện không may, sẽ không có người bảo vệ chị; em sợ mọi người cướp hết tiền bạc, đến lúc đó ai tới chăm sóc chị? Người kia vẫn chưa buông tha cho chị, hẳn vẫn muốn mang chị đi, nhưng em không thể để cho hắn cướp chị đi, cho nên em chỉ có thể chứng minh cho hắn biết là Quách Vũ đã chết, chỉ có thể để chị trở thành Quách Tâm, chỉ có thể."

"Tiểu Tâm ngốc, em biết rõ coi như em buông tha chị, giao chị cho người kia, chị cũng sẽ không giận em, là chị đã làm chuyện sai lầm, vốn là nên do chị tới gánh chịu, em cần gì thay chị suy nghĩ? Khi đó em rõ ràng đã nói cho chị biết không nên ở một chỗ cùng người đàn ông kia, là chị không nghe, chính là chị đáng đời, tại sao em lại suy nghĩ thay chị?"

"Tiểu Vũ, coi như chị làm chuyện sai lầm, nhưng người nhà duy nhất của em, em không bảo vệ chị, thì bảo vệ ai?" Quách Ly không nhịn được vừa khóc vừa cười, người thân duy nhất trên đời này của cô rốt cuộc đã bình phục, chị ấy không có quên cô, không có bỏ lại cô.

"Tiểu Tâm, dáng dấp của chúng ta không bao giờ giống nhau nữa." Quách Vũ ôm cô thật chặt, âm thầm thề, bắt đầu từ hôm nay, trách nhiệm bảo vệ người nhà họ Quách cùng tất cả công việc nên để cho mình, cô sẽ không để cho Quách Ly bảo vệ mình.

"Không giống nhau cũng không có quan hệ, ít nhất là chị an toàn, em cũng an toàn, chúng ta có thể sống vui vẻ qua ngày, chúng ta vĩnh viễn không tách ra."

"Được, bắt đầu từ hôm nay, chị chính là Quách Tâm, Quách Vũ. Cõi đời này đã không có Quách Vũ ngu ngốc kia rồi, cô ấy đã chết, đã chết trong tai nạn xe cộ kia rồi, bắt đầu từ hôm nay, chị tới bảo vệ em, Quách Ly."

"Tiểu Tâm. Chị rút cuộc trở lại." Gặp lại người nhà, có được tình thân lần nữa, khiến Quách Ly cười vui vẻ, vui ở trong ngực Quách Tâm, giống như hai người bạn họ khi còn bé vậy, chỉ cần một người khổ sở, tâm tình không tốt, người còn lại sẽ ôm người kia, an ủi lẫn nhau.

"Ừ, chị là Quách Tâm, hiện tại chị là chị của em, bắt đầu từ bây giờ, cho dù là ai cũng không thể gây tổn thương cho em, chị sẽ thay em chịu trách nhiệm tất cả, bao gồm người nào đó dám dẫm dẫm thương em, chị sẽ không bỏ qua hắn." Quách Tâm nói vài lời, đồng thời ánh mắt nghiêm nghị nhìn chăm chăm người đàn ông bên kia.

Triều Hệ đứng trước cửa, mặt không chút thay đổi, trong mắt có vô số ánh sáng, nghe ngụ ý trong lời nói của cô, không cần thiết chút nào.

"Em ấy mới mười tám tuổi, sao anh có thể làm ra chuyện như vậy?" Chính thức trở thành người chủ trì nhà họ Quách, Quách Tâm không chút khách khí mắng Triều Hệ, vẻ mặt nghiêm nghị giống như là nhìn thấy kẻ thù, hết sức không hiền lành.

"Cô ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi." Triều Hệ nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt không có bất kỳ địch ý gì, chỉ có lạnh lùng, từ đầu tới cuối ánh mắt của anh đều dừng lại trên người của Quách Ly, hoàn toàn không có nhìn về phía người đứng ở giữa hai người, nhìn về mặt không biết làm sao của Quách Ly.

"Xin hỏi em ấy nơi nào giống cô gái hai mươi bảy tuổi?" Quách Tâm cũng không phải là đèn đã cạn dầu, từ lúc bắt đầu khôi phục trí nhớ, cô không còn là đóa hoa được bảo hộ trong nhà kính, bởi vì cô có trách nhiệm bảo vệ tất cả người nhà, mà hiện tại người nhà duy nhất của cô chính là người đứng ở bên cạnh, trong mắt tràn đầy vô dụng, lộ ra vẻ van xin Quách Ly.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương cuối

"Bề ngoài có thể gạt người, cô ấy không phải là một ví dụ sao, còn cần tôi giải thích không? Tôi cho là cô đã biết rồi." Triều Hệ đổi mặt với người có gương mặt tương tự người đã từng yêu, không có quá nhiều dịu dàng, bởi vì đối với anh mà nói, đó không phải là cùng một người, không phải người anh yêu. Yêu? A. Là người anh đã từng yêu, chỉ là một người không quan trọng, đối với anh mà nói đó không phải là người phụ nữ trọng yếu.

"Coi như linh hồn của em ấy hai mươi bảy tuổi, nhưng trên thực tế, em ấy chỉ mười tám tuổi, sao anh có thể mượn danh nghĩa quân gia, làm ra chuyện thân mật cùng với em ấy chứ?"

"Tiêu. Tiêu Tâm, chị. Chị đừng." Quách Ly ngượng ngùng lúng túng nói ra tiếng.

"Vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ quan gia Tưởng không nói cho cô biết? Khi tôi trở thành quan gia, nhưng từ đầu tới cuối mục đích của tôi đều là cô ấy, mặc kệ cô ấy bao nhiêu tuổi, chỉ cần là người phụ nữ của tôi, tôi chính là muốn chiếm được. Lại nói, cô ấy đã mười tám tuổi rồi, còn cần người chị như cô tôi quyết định cô ấy nên ở cùng một chỗ với ai sao?" Triều Hệ rất không khách khí trào phúng.

Nói thật ra, anh cũng hơi hận Quách Tâm trước mặt, [leequydonn](#) hận là người thân quan trọng nhất trong lòng của Quách Ly, vì bảo vệ cô ta, Quách Ly ngay cả anh người đàn ông này cũng buông tha, còn muốn đẩy anh cho cô ta, mục đích chỉ là muốn anh chăm sóc người chị mất trí nhớ này thật tốt, bây giờ mặc dù cô ta đã bình phục, nhưng vẫn chôn oán giận ở trong lòng, không phải một câu "Tôi tha thứ cho anh", hay là "Cuối cùng anh không có việc gì" là có thể tiêu trừ, làm bộ như cái gì cũng chưa từng xảy ra?[diendaanleequydonn](#)

"Triều. . . . Triều Hê, anh. . . . Cầu xin anh không cần dủ với Tâm như vậy, chỉ ấy chỉ. . . ."

"Câm miệng!"

Triều Hệ và Quách Tâm trăm miệng một lời, rống to về phía Quách Ly đang có vẻ mặt lúng cuống, trong ba người, cô thuộc người không có tư cách nói chuyện nhất.

Nghe một chút đi, cô lai vì người thân của mình mà muốn anh nhẫn nại, muốn anh đừng hung dữ với đối phương? Hừ!

Nghe một chút đi, em ấy vì bảo vệ người đàn ông của mình, mà muốn giải thích với người thân duy nhất là cô? Hừ! ~~dien dan le quy don~~

"Tôi cho anh biết, tôi sẽ không thừa nhận anh, bởi vì anh có ý đồ bất chính." Quách Tâm không khách khí rống to, diendaanleequydomn mặc dù cô còn phải cảm ơn anh ta, cảm ơn anh ta trong lúc mình gặp chuyện không may làm bạn bên cạnh Quách Ly, giúp đỡ em ấy, an toàn một đường đi tới, nhưng con người luôn ích kỷ, chỉ cần thừa nhận anh ta, liền đại biểu. Em gái cô thật vất vả mới nhận lại được sẽ bị cướp đi.

"Tôi? Tôi có ý đồ bất chính gì?" Triều Hê cười khẽ hỏi.

"Anh đừng mơ tưởng cưới Quách Ly, tôi sẽ không đồng ý, cũng không được, tuyệt đối không thừa nhận anh là em rể của tôi, bạn trai của Quách Ly."

"Này! Ai nói tôi muốn cưới Quách Ly? Ai nói tôi muốn làm em rể của cô? Cô có phải là đã tự cho là đúng rồi hay không?" Triều Hề cười lạnh, cho đến lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn về mặt khiếp sợ của Quách Ly, giống như bị lời anh nói làm cho bị thương vậy.

Quách Ly sững sờ tròn to mắt, cho là mình nghe lầm. Anh nói. Anh nói sẽ không lấy cô?

"Cái Cái gì?" Lần này ngay cả Quách Tâm cũng kinh ngạc không thôi, vốn nhanh mồm nhanh miệng cô có chút trở nên cà lăm.

"Ai nói lên giường thì phải kết hôn? Ai nói tôi cùng cô ta lên giường chính là bạn trai của cô ta? Ai nói chúng tôi đang yêu? Từ đầu tới cuối tôi có nói quan hệ của tôi với cô ta là gì không." Triều Hê lạnh lùng quay mặt đi, không tiếp tục nhìn về mặt bị thương của Quách Ly.

"Anh. Sẽ không cưới Quách Ly? Anh và em ấy không phải là người yêu sao? Anh. Không phải là anh và em ấy đã xảy ra quan hệ rồi sao?" Quách Tâm rống to trong cơn giận dữ, trong mắt hiện ra phần nộ đáng sợ.

"Tôi nghĩ cô ta không phải là đứa bé, xảy ra chuyện như vậy là cô ta tình tôi nguyên, chẳng lẽ vì chút nguyên nhân nhỏ nhỏ này, tôi phải chịu trách nhiệm?" Thái độ của Triều Hê hết sức vô tình.

Quách Ly chịu đủ tổn thương, không nhìn được căn môi, mắt đỏ lên.

Anh Anh rõ ràng biết cô là ai! Giống như vừa rồi cô và Quách Tâm nhận nhau anh cũng không lộ ra vẻ mặt giật mình hay kinh ngạc, cô liền biết, thì ra là từ đầu tới cuối Triều Hê đã biết cô là ai.

Bởi vì biết cô là ai, cho nên anh mới ở bên cạnh cô, không đi Mĩ cùng Quách Tâm, cô cho là. Cho là anh làm như vậy là bởi vì anh yêu cô, vì yêu cho nên mới ở chung, chính là Quách Tâm yêu nhau cả chín năm trời kia.

"Ý của anh là, thái độ anh với Quách Ly, là tùy tiện, là đùa bỡn, là dạo chơi nhân gian?" Trong đầu Quách Tâm hiện lên 108 biện pháp đáng sợ tiêu diệt người đàn ông này. Anh ta thế nhưng đùa bỡn người nhà thân thiết nhất của cô?

"Đương nhiên là đùa bỡn, chứ thế nào nữa? Cô cho rằng là thật tâm?" Triều Hê lạnh lùng nói, quay đầu, nhìn về phía Quách Ly bị đá kích lộn kia, nở nụ

cười tràn đầy đáng sợ, "Giống như cô ta mỗi lần gặp chuyện, chỉ biết bảo vệ người nhà, chỉ biết đẩy người đàn ông của mình đi, ném ở một bên không để ý, ai sẽ nghiêm túc muốn cô ta chứ?"

"Cái Cái gì?" Quách Tâm có chút sững sờ nhìn Triều Hệ.

Quách Ly tròn to mắt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, cảm giác. Bây giờ anh đang rất giận cô.

"Lần đầu tiên bỏ lại tôi, lừa gạt tôi, đưa tôi cho một phụ nữ khác, còn mình thì dùng thân phận khác lảng vảng bên cạnh tôi còn chưa tính, tôi chấp nhận, ai bảo tôi yêu cô gái coi tôi không ra gì."

"Triều Hệ, em Em không có." Quách Ly không nhìn được muốn giải thích, không cách nào đè nén nước mắt ở trong hốc mắt.

"Không có? Hừ! Lần thứ hai lại muốn ném tôi đi Mì, ở chung với một phụ nữ khác, mục đích chỉ là muốn để cho tôi chăm sóc người nhà duy nhất của cô, tôi cũng chấp nhận, bởi vì tôi biết cô rất coi trọng và để ý người nhà." Ánh mắt của anh lạnh lùng, giống như kết một tảng sương.

"Triều Hệ."

"Kết quả lần thứ ba thì sao? Lần thứ ba lại là đáng về này, lại dám trước mặt tôi nói không có quan hệ. Chỉ yêu thích gương mặt của tôi? Chỉ muốn lấy được tôi? Chỉ muốn lấy tôi cho bằng được, tất cả đều là quỷ kế? Quách Ly, rốt cuộc cô muốn giả dối tới khi nào? Cô cho rằng nói vài lời này để cho mình trở thành kẻ bại hoại, chỉ cần mình xui xẻo, tất cả những người khác đều có thể an toàn, chính là chuyện vĩ đại, tốt đẹp nhất? Cô lại ném tình cảm của tôi đi một lần nữa, khi nào cùng người khác xảy ra xung đột thì người thứ nhất bỏ lại đều là tôi, cô cho rằng chỉ cần làm như vậy, tôi có thể bình an vô sự, cô cho rằng mình ôm tất cả tội lỗi, coi như người phụ nữ này mất trí nhớ, quan hệ của tôi và cô ta vẫn có thể khôi phục? Cô cho rằng tình cảm của người khác có thể tùy tiện đùa bỡn? Cô bày ra bộ dạng này, là cảm thấy chơi đùa rất vui sao?" Giọng điệu của Triều Hệ vô cùng lạnh lẽo, vẻ mặt tràn đầy hận thù nhìn Quách Ly.

"Triều Hệ."

"Tôi muốn, không phải một người phụ nữ bảo vệ tôi. Tôi là đàn ông, chỉ muốn bảo vệ người phụ nữ của tôi, chỉ muốn gánh chịu tất cả phiền não của người phụ nữ đó, chỉ muốn lúc cô ấy yếu ớt nhất có thể ở bên cạnh cô ấy, vượt qua cùng với cô ấy, nhưng cô thì sao? Tự cho là đúng cho là như thế mới tốt nhất cho tôi, cô cho rằng tôi sẽ cảm tạ cô? Như vậy sẽ chỉ làm tôi càng thêm tức giận cô mà thôi."

Hành vi này của cô, nói dễ nghe là vì suy nghĩ cho anh, nói trực tiếp một chút chính là không đủ tin tưởng anh, xem sự tồn tại của anh thành gánh nặng, cần một người phụ nữ nhỏ bé bảo vệ.

"Nếu như người phụ nữ này không có tình lại, tôi liền có trách nhiệm chăm sóc cô ta cả đời? Cô ích kỷ, Quách Ly, cô rốt cuộc có nghĩ tới tôi muốn cái gì hay không?" Triều Hệ nhìn chằm chằm Quách Ly bắt đầu rơi lệ, có lẽ là không thích nước mắt của cô, anh quay đầu, không nhìn cô nữa.

"Kết quả thế nào? Tôi hầu ở bên cạnh cô hai năm, cô lại không nói rõ cho tôi, mà người phụ nữ này mới xuất hiện có mấy phút, cô liền nói ra chuyện hoang đường như vậy, Quách Ly, cô thật sự quá không công bằng, rốt cuộc tôi trong lòng của cô là gì?"

"Thật xin lỗi, Triều Hệ, thật xin lỗi. Em chỉ muốn bảo vệ anh, khi đó nếu anh và em qua lại bị phát hiện, anh sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái, cho nên em mới." Quách Ly vội vã giải thích.

"Chó má! Như vậy còn cái sau thì sao? Tại sao không nói?"

"Bởi vì."

"Tại sao người phụ nữ kia xuất hiện, cô liền nguyện ý thừa nhận?"

"Đó là bởi vì."

"Bởi vì tôi ở trong lòng của cô không phải số một! Tôi muốn trong lòng người phụ nữ của tôi chỉ có tôi...Tôi muốn trong lòng người phụ nữ của tôi chỉ có thể là của tôi, xảy ra bất cứ chuyện gì, cô ấy sẽ tìm tôi đầu tiên, mà không phải giấu giếm tôi, ném tôi cho những người khác, tôi muốn người phụ nữ của tôi, vì tôi mà buông tha tất cả, cũng chỉ muốn một mình tôi."

"Triều Hệ."

"Giống như cô vậy tự hành động, có tư cách gì trở thành người phụ nữ của tôi? Có tư cách gì để tôi cưới? Có tư cách gì để tôi yêu?" Nói xong lời cuối cùng, có lẽ là tâm tình bất mãn bộc phát, anh đứng lên, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

"Triều Hệ!" Nhìn bóng lưng của anh, Quách Ly không ngừng rơi lệ.

Cô quả thật quá ích kỷ, quả thật nặng nề đã thương Triều Hệ, quả thật lợi dụng sự dịu dàng và yêu cô của anh. Có lẽ cô cũng hơi cảm thấy anh thật ra thì vẫn biết cô rốt cuộc là ai, cô lợi dụng sự thâm tình của anhdie enddan le equ y do on

Đột nhiên, cô dâng trào quyết tâm cùng dũng khí.

Cô biết Triều Hệ vẫn còn giận cô, cô biết Triều Hệ vẫn còn oán trách cô, cô biết mình rất quá đáng với Triều Hệ, cô biết. Cho dù thế nào, cô chỉ

yêu người đàn ông này, nợ tình cảm của anh, gây tổn thương cho anh, cô muốn dùng cả đời này để trả cho anh, muốn dùng cả đời này để cho anh hiểu rõ, bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ đặt anh ở vị trí quan trọng nhất, sẽ không tổn thương lòng của anh lần nữa.

"Quách Tâm, thật xin lỗi, em." Quách Ly xoay người lại, trong mắt rõ ràng có áy náy, lại ngượng ngùng mỉm cười.

Nhìn chằm chằm người thân vừa mới gặp lại, Quách Tâm hết sức không nỡ, nhưng chỉ khẽ thờ dài một cái, sau đó đi tới bên cạnh cô, cho cô một cái ôm thật chặt.

"Đi đi! Chị biết em định nói gì, nhưng đừng nói em sẽ không trở về nữa, coi như em không trở lại, chị cũng sẽ phải người bắt em trở lại, chị chỉ có em là người thân mà thôi, cho nên không cho phép em cùng anh ta cao bay xa chạy." Quách Tâm nhẹ nhàng nói, nhéo một cái trên gương mặt của Quách Ly.

"Quách Tâm." Quách Ly không nhịn được cười.

"Đi giải quyết anh ta đi, mặc kệ dùng phương pháp gì, cột chặt anh ta lên người, ngàn vạn đừng thất bại giống như chị vậy, dien+dan+le+quy+don+ sau đó. Chờ em cùng anh ta hạnh phúc, có tiểu mao đầu vây quanh rồi mang về, chúng ta. Cùng nhau cố gắng xây dựng nhà họ Quách nào nhiệt như lúc trước." Quách Tâm lấy cách nói trá hình để nói cho cô, mình đã buông tay cô ra rồi.

Trước kia, Quách Ly quả thật rất khổ cực, mà nay, em ấy có thể đi trên con đường mình muốn đi, theo đuổi hạnh phúc của mình.

"Cám ơn chị. Tiểu Vũ." Quách Ly dùng sức ôm thật chặt.

"Chị mới phải cảm ơn em. Tiểu Tâm, nhất định phải hạnh phúc đó!" Mắt của Quách Tâm phấp hồng, hôn một cái lên gò má của Quách Ly.

Quách Ly nở nụ cười, không chút do dự lao ra cửa chính.

Bắt đầu từ bây giờ, cô muốn theo đuổi tình yêu của mình, truy tìm hạnh phúc của mình.

Mà tất cả tình yêu của cô, hạnh phúc của cô tương lai của cô. Tất cả đều trên một người vốn đã rời đi, nhưng vẫn đứng lại ở đình viện, cũng không có đi xa, nói rõ đang chờ cô xuất hiện, tự mình nói xin lỗi anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Quách Ly không nhịn được vui vẻ nở nụ cười, roi lệ lần nữa, chạy về phía hạnh phúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngoại truyện: Triều Hệ biết sự thật

Triều Hệ mở cửa phòng, bên trong phòng tối đen như mực, trong không khí phiêu đảng khí tức lạnh như băng, ♠️♣️♥️♦️đôn Anh mò dọc theo mặt tường, tìm được công tắc.

Khi ánh sáng chiếu khắp căn phòng thì anh phát hiện mình đang ở trong một căn phòng.

"Nơi này là?"

Xoay người lại, nhìn quản gia bước vào phòng.

Anh lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Nơi này chính là nơi cho cậu tất cả các đáp án." dien+dan+le+quy+don+ Thái độ của chú Tường nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn thận), trong mắt toát ra nồng đậm hoài niệm.

"Đáp án?" Vấn đề của anh cùng căn phòng này có liên quan hệ gì? Anh chỉ muốn biết rốt cuộc Quách Ly là ai, chỉ muốn biết Quách Tâm đến cùng có phải là người phụ nữ anh yêu hay không, không hơn, tại sao chú quản gia muốn dẫn anh tới nơi này?

Triều Hệ chuẩn bị mở miệng hỏi, ngẩng đầu lên nhìn về phía bức tường, một giây kế tiếp, sững sờ, không phát ra được tiếng nào.

Trong tấm ảnh trên bức tường lớn có một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp, trên mặt bà ấy đang mỉm cười hạnh phúc, mà hai người đứng phía sau bọn họ có diện mạo hết sức tương tự nhau, là hai cô gái đáng yêu lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Hai cô gái kia có phải. . . ." Hường Hệ kinh ngạc thì thào, bởi vì thấy diện mạo hai người hết sức tương tự tức thì trong đầu hiện lên bộ dạng cô gái mà anh yêu mến.

"Bên trái là Tâm, bên phải. Là Vũ, là sinh đôi." Chú Tường giống như đang nhớ lại, mỉm cười nói.

Tin tức này làm anh trong nháy mắt cứng đờ, Triều Hệ không cách nào phản ứng, chỉ là trợn to mắt, vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

Có lẽ.Anh hiểu một chút, chỉ là. Có khả năng sao?

Ngay cả anh cũng không xác định được đáp án trong đầu, mặc dù có chút buồn cười, nhưng anh không cách nào phủ nhận, ý tưởng kỳ quái đó.

Hiện tại người anh yêu. Người kia. Rốt cuộc ở nơi nào? Là Quách Tâm mất đi trí nhớ? Hay là.

“Nếu như có một ngày người phụ nữ cậu yêu cần cậu bảo vệ, cậu nên làm thế nào? Nếu như người cậu yêu biến thành bộ dạng khác mà cậu không biết, con bé sẽ thường xuyên ở bên cậu, nhưng cậu cũng không biết con bé.Cậu muốn thế nào? Cậu có muốn tiếp tục ở bên cạnh con bé không?”

Câu nói của quán gia vang lên trong đầu, Triều Hệ dùng sức hít một hơi, ý đồ ổn định cảm xúc.

Một lúc lâu, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, lần này trong mắt của anh lộ vẻ quyết tâm.

Nếu như tất cả đúng anh đang nghĩ, đúng như lời nói kia. Như vậy, cho dù thế nào anh cũng sẽ không rời khỏi người phụ nữ của mình, bây giờ cô ấy đang yếu ớt nhất, cần anh làm bạn nhất, cần được bảo vệ nhất, anh không thể, cũng không muốn buông tay nữa.

Mặc kệ phía trước gian nan khó khăn thế nào, anh đều phải ở bên cạnh người phụ nữ của mình, tuyệt đối không rời đi, bởi vì. Đây chính là tình yêu của anh với cô, chấp nhất với cô, bởi vì. Người đó là người phụ nữ anh yêu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu - Hàn Viện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.